

EXPEDICE 2004

aneb

...zastavme sa braťa...

Předmluva

Co napsat úvodem...

Snad jen tolik, že ten čas se nejspíš splasil a uhání tak, že je tu další Expedice. Na jednu stranu je to dobře, protože se na ni těšíme – jde o vrcholnou akci roku – na stranu druhou to znamená, že po jejím skončení bude půlka jízdní sezóny pryč. Ale také to znamená, že budeme bohatší o mnoho neopakovatelných zážitků, posílení na těle i na duchu a hotovi předat nabyté duchovno ústní i písemnou lidovou slovesností těm, kteří neměli to štěstí být u toho s námi.

Tak se dobře bavte. A nezapomeňte, prosím, po dočtení předat tuto publikaci někomu dalšímu...

Už je čas,
Tak slyš můj hlas...
Ruším tvou selanku ,
A to pro tuto pozvánku

na

Expedici 2004

Rok se s rokem sešel a tak se račte ponořit do četby tohoto veledíla. Tentokrát se vás pokusíme nalákat na cyklovýjezd k našim bývalým bratrům na Slovensko a později k bývalým soudruhům do Polska. Celkově půjde o jednu z lehčích Expedic. Jak kilometrůž tak horizontální členitostí. Pro blondýny: nepojedeme přes Alpy. O to víc navštívíme památných, kulturních i pozoruhodných míst.

Od kdy:

Letošní zahájení je v plánu **3.7.2004**.

Sraz bude v Jeskyni mezi půlnocí a **desátou ráno** V této době nastavíme kola a slavnostně vyjedeme.

Průběh:

Nabereme ďábelskou rychlost a ještě ve večerních hodinách se ocitneme v Břeclavi. Nebojte se, tuto část pojedeme vlakem. Ten zahajuje svou pout' **na Smíchovském nádraží ve 13:53**, v cíli – Břeclav – je v 18:23 (jede 4:30 h a chtěj za to 370 Kč – přibližně)

Pak se přelezou evropsko-uniové hranice směrem na Slovensko a na nějakou dobu zmizíme ve slovenském vnitrozemí. Prolezeme jim tam skoro všechny pamětihodnosti, odskočíme si i do Maďarska a pak na východním konci, kde se za nějakou dobu vyloupneme, odbočíme na sever a opět překročíme hranice. Tentokrát do Polska. No a pojedem a pojedem a až tam dojedem, bude se to tam jmenovat Wieliczka. Proč tam? Protože to je to místo, kde bude cíl našeho snažení i utrpení a to solné doly. Pak ještě skouknem Kraków, Oswiecim, no a pomalu pojedem domů, do Prahy, do Podolí, do lékárny, do... No, tak to by snad mohlo stačit. Aha, ještě drobnost: pojedeme zase jak na potvoru na jízdních kolech a co si naložíme, to si povežeme. Včetně financí.

Množství mamonu:

Letos to bude jednoduché: celková částka bez pojištění bude **12.000,- Kč**. Prachy na peníze budeme měnit podle potřeby v místě. Podle doporučení Marcely pár Slovenských rublů si máme vyměnit už tady. Prý je na to dobrá měnárna v Bílé Labuti. A budeme si užívat! Budem lovit kobylky, sušit a posléze louskat cvrčky, vyhrabávat kořínky a sbírat lesní, luční i polní plody.

Zakončení:

Pokud to všechno přežijem, vrátíme se do Prahy **23.7. 2004** někdy k večeru +- 200 let. A budeme připálení, utahaní, plní příšerných dojmů a zážitků s prázdnými kapsami, obrovsky namoženými svaly na nohou a neuvěřitelným množstvím rozmazaných a nepoužitelných fotek z krajů a zákoutí, kam noha normálního člověka nevzkročila. **A nebo to bude celé jinak?**

Stálo by za to si vzít:

Předmět

Použití

Pro všechny:

Spodní prádlo.....na módní přehlídku
 Šustáková souprava.....do tropů pojedeme jindy
 Bunda.....na schůzku s Yetim
 Dlouhorukávní trika.....až propotíme krátká
 Dlouhasy.....ty úplně nejdelší
 Ponožky silné i tenké.....do tepla i do zimičky
 Krátkorukávní trika.....na ochranu proti slunci
 Kratasy.....ty úplně nejkratší
 Plavky.....na oběd s tuleněm
 Kapesníky.....na mávání při loučení
 Jízdní rukavice.....pro tanečníky i popeláře
 Vhodná obuv.....přeskáče nebo vietnamky
 Ručník.....kdybychom zvlhli (y)
 Mycí potřeby.....škrabky, kyselinu a dynamit
 Spacák.....na uložení svých ostatků na noc
 Karipříbuzný.....Karitchán vítán
 Nádrže na vodu.....na zavlažování
 Jídelní vercajk.....servis po babičce
 Vařič+plyn.....jedno bez druhého je trochu k ničemu
 Nůž, otvírák.....zavírák fakt nepotřebujeme
 Toaletní papír.....hádej na co...
 Provázky a řemeny.....na spoutání přítelkyně
 Papír, tužka.....na poslední pozdrav
 Praporek ČR.....aby nikdo nepochyboval
 Peníze.....aby bylo čím kazit charakter domorodců

Šátek..... na fixaci fraktur
Brýle sluneční i čiré.....pro vylepšení pohledu
Ešus.....at' mají kde cestovat brouci a slimáci
Cestovní pas.....na identifikaci po opuštění WC

Pro nositele doupat:

Ležák.....stoják ani seďák ne
Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
Šňůry kotevní i křížové.....na uvázání kotev a křížů
Kolíky.....na kolíkování parcel
Plachta.....na lapání větru a deště
Pobočné světlo.....na osvětlování bůčků

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří...
Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
Záznamový počítač.....Psion computer

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + hebrejsko-maďarský

Pro techniky

Rezervní:

Pláště.....podle poslední módy
Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy
Dráty do výpletu.....pro poplety
Brzdové **špalky**.....na štípání dříví
Lanka.....na vybudování lanovky

Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
Binder pásky.....dárek od pana Bindera
Izolačka.....až budeme chtít být sami
Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
Olej.....pro lepší skluz
Středové šrouby.....krajové se nehodí
Pedály.....šlapky můžeme použít místní
Levá klika.....na otevírání levých dveří
Žárovky.....na likvidaci tmy
Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
Chemie.....mazací na člověka
Chemie.....čisticí na člověka
Chemie.....čisticí na nádobí

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz

Busola, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

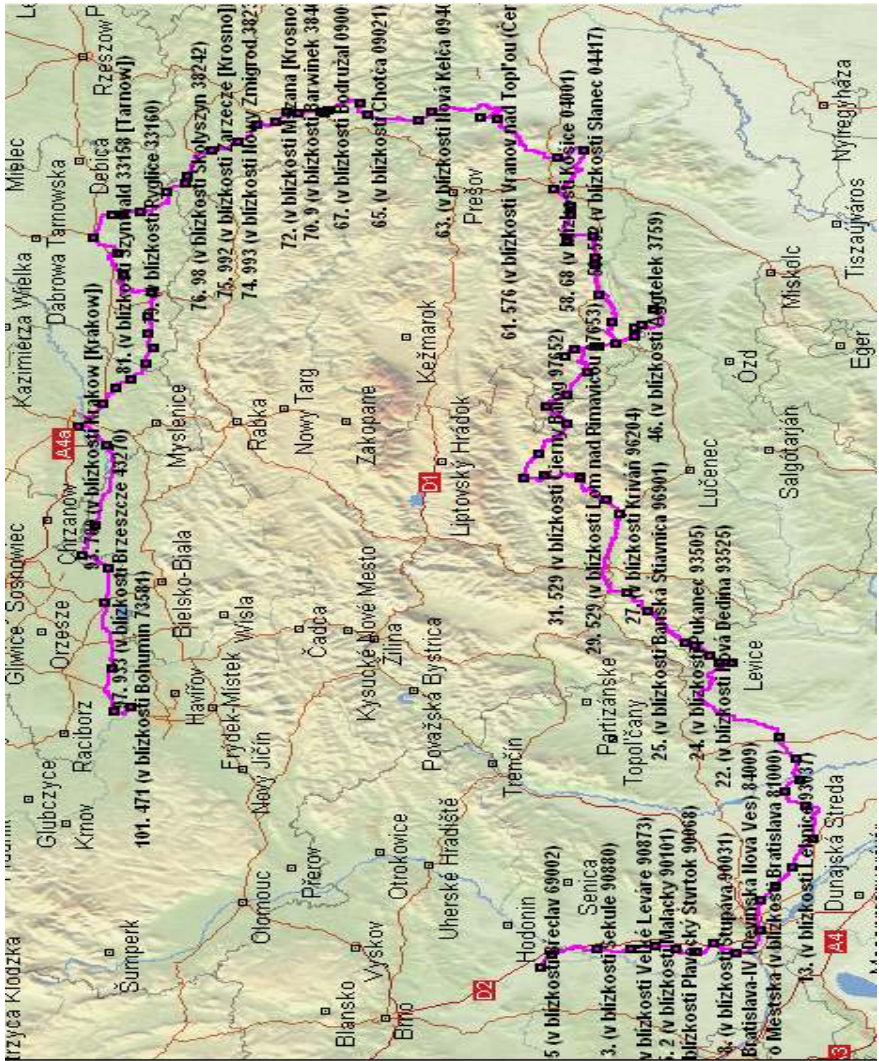
Protibloudící opatření:

Trasa EXPEDICE 2004

strana 1	strana 2	strana 3	strana 4
Vlak do Břeclavi	Kulantovo	Vydrovo	Ochtinská aragonitová jaskyňa
Lanžhot	Horný Píal	Čierny Balog	
Slovensko	Lok	Vrchdolinka	
Kúty	Kálna nad	Drábsko	Ochtiná
Vel'ké Leváre	Hronom	Brezno	Štítnik
Malacky	Horná Seč	Piesok	Kunova Teplica
Plavecký Štvrtok	Levice	Bystrianská	Pašková
Láb	Podlužany	jaskyňa	Plešivec
Zohor	Nová Dedina	Bystrá	Dlhá Ves
Devínská	Devičany	Mýto pod	Jaskyňa Domica
Nová ves	Pukanec	Ďumbierom	Maďarsko
Devín	Majeré	Brezno	Baradla - - Barlang jeskyně
Bratislava	Uhlišské Majere	Rohozná	
Most pri Bratislave	Štiavnické Bane	Michalová	
Štvrtok na Ostrove	Banská Štiavnica	Pohronská	Slovensko
Malý Lég		Polhora	Dlhá Ves
Vel'ký Lég	Banská Belá	Tisovec	Plešivec
Vel'ké Blahovo	Kozelník	Muráň	Osada
Dunajská Streda	Budča	Muránský hrad	Gombasecká
	Zvolen		jaskyňa
Ohrady	Vigl'as	Muráň	Silica
Trhová Hradská	Pstruša	Muránska Dlhá	Silická Jablonica
Trstice	Kriváň	Lúka	Jablonov nad
Kráľ'ov Brod	Korytárky	Revúca	Turňou
Žihárec	Malý Slanec	Mokrá Lúka	Turniansky hrad
Palárikovo	Hriňová	Lubeník	
Šurany	Vrchslatina	Jelšava	Moldava nad
Beša	Sedmák	Hrádok	Bodvou

strana 5	strana 6	strana 7	strana 8
Hatiny	Sedliská	Zarzeczce	Gdów
Jasov	Čičava	Żółków	Bilczyce
Jasovská	Podčičva	Jaslo	Lazany
jaskyňa	Benkovce	Trzcinica	Przebieczany
Jasov	Malá Domaša	Skolyszyn	Wieliczka
Hodkovce	Turany nad	Siepietnica	Kraków
Malá Ida	Ondavou	Swieczany	Sidzina
Bukovec	Miňovce	Szerzyny	Skawina
Baška	Breznica	Swoszowa	Krzecin
Košice	Sitník	Joniny	Trzeboń
Bohdanovce	Stropkov	Ryglice	Jaskowice
Rákoš	Chotča	Zalasowa	Brzeznica
Hradisko	Bukovce	Szynwald	Spytkowice
Slanec	Staškovce	Skrzyszów	Zator
Zemplínská	Pstriná	Tarnów	Przeciszów
Teplica	Mirol' a	Wojnicz	Oswiecim
Veľké Ozorovce	Bodružal	Wlk. - Wies	Brzeszcze
Zbehňov	Krajná Polana	Olszyny	Góra
Sečovce	Dukelský	Jurków	Miedzna
Kravany	průsmyk	Tworkowa	Pszczyna
Stankovce	Polsko	Tymowa	Pawlowice
Sečovská	Barwinek	Lipnica	Jastrzebie-Zdrój
Polianka	Tylawa	Murowana	Wodzisław SL .
Sačurov	Mszana	Muchówka	Turza
Lomnica	Hyrowa	Leszczyna	Gorzyce
Vranov nad	Iwla	Ubrzeż	Olza
Topľou	Nowy Zmigród	Lapanów	DOMOV
Majerovce	Osiek	Zreczyce	Bohumín

Náhled na trasu.

A teď už jenom zbývá se rozhodnout jestli vyjet na tuto neskutečnost nebo jo.

Kdyby se vám ještě něco honilo hlavou, máte možnost se na cokoliv zeptat Marceľy.

Čau na startu...

Tady si můžete napsat své objevy a zjištění:

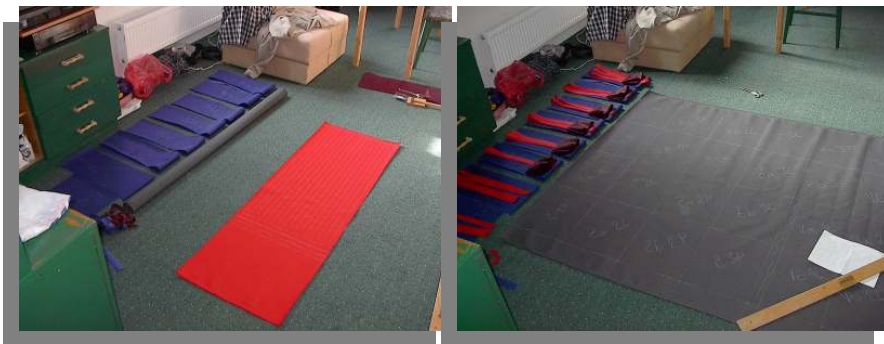
EXPEDICE

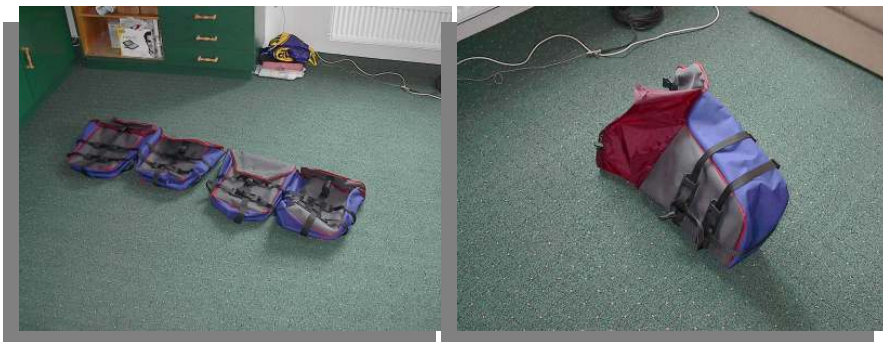
2004

Vážení příznivci

Je to tu. Opět se připomínáme. Kdo? No to byste už mohli po sedmnácti předchozích setkáních nad naším zpravodajstvím vědět. Pokud to ještě nedocvaklo, tak my jsme Hell's Tour^{plus}. To je to seskupení bláznů, magorů a cvoků, kteří se navzdorý všem módním trendům zabývají cykloturistikou „na těžko“. Tedy všechno s sebou a co s sebou nemám, to nepotřebuju. A to co máte v ruce je zpráva z osmnácté Expedice. Ale pěkně od začátku.

Jestliže jste alespoň přibližně pravidelnými čtenáři našich grafomanských výplodů, jistě vám neuniklo, že došlo k podstatným změnám v členské základně. Tento zdánlivě nepodstatný detail má však zásadní vliv na veškerou námi vyvíjenou činnost. Jediné, co zůstalo jako na potvoru stejné je hektičnost technických příprav. Pořád trvá to, že všichni mají na všechno dost času a pak se honí nestihnutelně těsně před výjezdem. Ani Expedice nebyla výjimkou. Celou akci na vlastní žádost připravovala Marcela. Jenomže životaběh způsobil, že čtrnáct dnů před termínem odjezdu ukončila činnost v klubu. Pravda, co měla zpracováno předala. Jenomže, zejména trasa nebyla zdaleka v použitelném stavu. Její ověření a posléze úprava zabrala zbytek času, tedy mnoho bezesných nocí. Kultura – rozpis, soupis, výpis a přepis zajímavostí, kulturních i nekulturních památek a objektů byl jen ve stavu zrodu a tak také po prostudování zůstal. Na to aby se s tím cokoli udělalo nezbyl čas. Nemohl, protože byl potřeba jinde. Zhruba deset dnů před odjezdem totiž Hanka nesměle pípla, že nemá přední bágly. Ech prachšakra! To samé Jarka. A co nejhuř, napadlo mě zkontrolovat svoje. No a je to. Jsou již „vybáglované“ tedy nepoužitelné. Oprava neproveditelná. A tak honem sednout k papíru, tužce, pravítku a kalkulačce a vyprojektovat nové. Pak maličkost – nakoupit materiál, nastríhat, ušít a vystrojit. Celá akce trvá tři dny. Včetně tvorby nových futrálů na ešusy a přidavných flaškovníků.

A aby toho nebylo málo mám v práci potíže se směnami. Jsou nastavené tak, že mi prakticky nezbyvá čas na pokračování v pracích kolem kol. A to jsem se ještě nezmínil o tom, že se všemožně pokouším odstranit škrouchy a škody na mém kole po havárii na poslední výpravě, zahojit sebe a to všechno bez peněz. To je honička! Dva dny do odjezdu. Pouštím se ještě do tvorby protidešťových igelitových převleků na bágly. Stíhám bohužel jen dvě sady. Na třetí už nemám peníze. Účast na Expedici definitivně potvrzuje Hanka, Dig a Jarka. Ta ovšem ze „srdečních důvodů“ jen zkráceně.

Zvonarova, Hana

From: Jarka Branšovská [JarkaB@seznam.cz]
Sent: 2. července 2004 14:16
To: Zvonarova, Hana
Subject: vlak

Ahoj Hani,
 takže byli jsme se s Viktorem poptat na nádraží a pojedeme 13.7.2004 v 7:05 h vlakem IC 121 (bohužel teda z hlavního nádraží) a budem v 16:25 h v Kysaku tj. 60 km od Bardějova. Toto spojení na 90 špoužijeme. Prosím vyříd to Digovi. Dále se buď přiblížíme vlakem nebo prostě někde solo přespíme a setkáme se druhý den, teda pokud pojede Viktor. Pokud pojedu sama, musíme to nějak udělat, abych Vás dohnala na nádraží. Zas tak odvážná nejsem, abych sama někde nocovala.. :-/ Jinak už se moc těším, až se tam setkáme.
 Těším se!!!! :-)
 Budu psát SMS kvůli případným změnám. Kdybyste něco cokoliv zapomněli, pošlete SMS, ráda vám to, pokud to bude v mých silách opatřím..
 Šťastnou cestu bez nehod, přeje Jarka
 P.S. Kdybyste si to nějak rozmysleli a chtěli zůstat raději sami, dejte mi prosím předem vědět..

Exkluzivně: Nové Porsche 911 - pojedte se svěřt s námi
<http://ad.seznam.cz/clickthru?spotId=74904>

Zato přivedla kolegu z práce, který by s ní mohl jet jako dvojčička místo Oldy, který účast odřekl. Nezdá se mi ovšem, že by se kolega stihl vybavit na poměrně náročnou akci během několika dnů. A aby nám ještě zpříjemnili přípravy na odjezd, požádalo mě vedení školy, ve které se nachází naše Jeskyně o její vyklizení za účelem využití jako skladu dlaždic na opravu dláždění chodeb v objektu. Všechno se stihlo a podařilo. V den odjezdu tu kromě Hančína a mého naloženého kola není nic.

Jediné co mě trápí je, že nevidím na oči a padám na ústa. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1055	0	0	24

Ráno 3.7. sobota

Tak jsme se našli v Jeskyni. Já (Dig) a Hanka. No, pro účast na Expedici to není mnoho. Ale co naděláme, když ostatní mají tisíc a jeden důvod zůstat doma v klidu a pohodlí... Kdysi mi můj starý moudrý dědeček řekl, že: „Kdo chce, ten dělá. Kdo nechce, zdůvodňuje.“ Nechme úvah a vraťme se do žhavé současnosti. Je po jedenácté, do odjezdu vlaku je ještě dost času. Dokončujeme balení, kontrolujeme techniku a po té, co shledávám, že tentokrát vyjždím „jen“ se čtyřmi poruchami menší závažnosti konstatujeme, že: „Co s sebou nemám, to nepotřebuju“ a opouštíme Jeskyni. Jedeme na Smíchovské nádraží odkud budeme pokračovat vlakem do Brčlavi. A protože je Praha na mnoha místech mocně rozkopaná a neprůjezdná, volím cestu přes Vinohrady (Královské), Nuselský most, dolů do Podolí k vodárně, pak do Braníka, přes Barrandovský most na Smíchov a nakonec Nádražní ulicí k nádraží. Nespěcháme, jedeme zvolna. A zároveň si zvykáme na plně naložené kolo a přední bágly. Což mně to problém nedělá, ale Hanka jede s něčím takovým poprvé v životě. Tak jí v duchu přeju ať jí to nebolí, když je to poprvé... Dig.

Bylo to pro mě vskutku poprvé a nijak zvlášť jsem si prvních pár metrů od Jeskyně, které byly alespoň našťěstí z kopce, neužívala. Spíš jsem měla pocit, že v okamžiku kdy bude třeba ostřeji zatočit jsem na zemi. Díky bágům na předním

kole jsem musela jet opět trochu jinak než jak jsem se od jara naučila s normálním zatížením zadního kola I když, dají se nazvat naše velkoobjemové brašny normální ?
;-)
Hnk.

Po příjezdu na nádraží probíhá všechno hladce a bez potíží. Dokonce když jsme si drze řekli o dopravu výtahem na nástupiště, bylo nám vyhověno. Také nakládku do služebního vozu proběhla hladce. Tady je nutno přiznat, že díky náhodě. Služebák už je plný kol. Naštěstí jen lehkých a bez bagáže. Jen jsme zaparkovali, seběhl se dav těch, co jim patří kola ve vagónu a začali si naše stroje fotit a prohlížet a komentovat. S neomalenou drzostí jim sdělují, že už se vynadávali dost a teď si to musej odpracovat. Přesněji, pomůžou nám je naložit. Nesetkal jsem se s odporem, ba co víc požádání jdou do akce nadšeně. Rozzáření končí v okamžiku kdy nakládající před zraky svých vyvolených zjišťují, že zvednout naše kola do vozu je téměř nadlidský výkon. Ale nechťeli se shodit a tak se zadařilo. Je naloženo, zabržděno a místo k sezení pro nás zajištěno. Poděkoval jsem poněkud zaskočeným nakládačům a jdu si sednout. Za nějakou dobu jsme se rozjeli. Po průjezdu tunelem zastavujeme na Hlavním nádraží. Nastupuje dav a všichni se tvářej dotčeně, že většina míst je obsazena. Nejkrásnější je skupinka, která s sebou vleče do vagónu kola. Horská, kvalitou a vybavením patrně z TESCO. Mezi sebou dost nahlas pronášejí, že ta kola co jsou ve služebáku tam nemají co dělat, protože oni si svá nemají kam naložit. Zdá se mi to být velmi zajímavý přístup k věci. Nejspíš nepochopili, že ani peníze nic nezmění na tom, že je obsazeno. Vecpali se na plošinu u průchodu mezi vagóny. Jedna ze skupinky asi tak kolem třicítky oblečená v bílé značkové triko, neméně drahé bílé kalhoty pod kolena, bílé ponožky a viditelně nové světlé patrně rovněž značkové boty, nejspíš zvyklá, že se kolem ní skáče aby jí nic nescházelo, pronesla ječivým hlasem plným zloby: „no, a teď jsem se ještě kvůli nim umazala o to blbý kolo!“. Přístup ostatních ze skupinky je podobný. Vagón se naplnil a odjíždíme. Vlak nabral rychlost a uhání k Břeclavi. Cesta probíhá klidně a pohodově. Jediné, co mě znepokojuje je, že v Praze trochu pršelo a celou cestu se honíme s poměrně silnou bouřkou a prudkým deštěm. Jet v takovém počasí po svých se mi opravdu nechce. Uvidíme po dojezdu. Ve vagónu panuje pohoda. Někde na Moravě vystoupili kolisti, kteří mi pomohli nakládat a krátce po nich i ta protivná bílá ženská. Rád bych podotkl, že mi dělalo velké potěšení, když vystupovala a kromě otisku pláště na stehně měla ještě nápadně zešedlý zadek a stehna zezadu. No a pak už se nedělo nic zajímavého. Pořád jsme se honili s bouřkou, krajina za oknem byla šedivá a mokrá...

Břeclav. Tak jsme tu. Vyzvednutí kol už nebylo tak idylické jako nakládání. Hodně prší a silný vítr žene vodu mezi střechu nástupiště a vagón. Je to nepříjemné. Kromě toho se vyměnil vlakvedoucí a tenhle je značně nepříjemný. Nedovolil mi vstoupit do vagónu a kola připravit na vyložení. Místo toho je dře přes zataženou parkovačku. Když je dostal k okraji vozu vzteklo do nich strčil ještě dříve než jsme je stihli pořádně chytit. Navíc je pořádně nevidím, protože mám oči plné větrem hnaného deště. Výsledek je ten, že moje kolo poněkud drsněji dopadlo na nástupiště. To by tak nevadilo. Zažilo chudinka i horší věci. Ale cestou dolů se mi zaryl těsně nad koleno plechový kryt táciů. Velmi nepříjemné! A poněkud bolestivé. A jako doprovod, krve jak z neplodného samce hovězího. Ach jo. To to pěkně začíná. Nástupiště se vyprázdnilo, dešť pomalu ustává. Krev už teče taky jen málo, pomalu pojedem.
Dig.

Já jsem si v tu chvíli užívala předstartovní nervozitu. Cesta vlakem i přes veškeré výše popsané zážitky nebyla nijak neobvyklá. Za to vyrazit v sedle kola vstříc 3 týdnům dobrodružství, to bylo pro takového človíčka jako já do nedávné doby naprosto nepředstavitelné. Utěšovala jsem se hlavně tím, že jedeme vlastně jen za

humna k našim nejbližším sousedům, kde nám nehrozí neprostupná jazyková bariéra a v největší nouzi by neměl být velký problém vrátit se domů třeba i po kouskách...

Hnk.

Než jsme se vymotali před nádraží vysvitlo slunce. To je příjemné. Zvolna se rozjíždíme a ukrajujeme první desítky metrů letošní Expedice. Zatím je to po rovině, jede se dobře. Projeli jsme Lanžhot a zastavujeme na hranicích. Bývali by si nás ani nevšimli, ale Hanka trvala na tom, že chce razítko do pasu. Celníci z toho byli trochu mrzutí. Prý ani nevědí, jestli ještě razítko vůbec mají. Ale nechali se přemluvit a jeden z nich ho šel najít. Vrátil se po dost dlouhé době a tvářil se vítězně. Našel, šikulka! No a jsme v jiném státě. To ale byla blbost tyhle dvě zemičky rozdělit! Jedeme, držíme se trasy, kilometry přibývají, svítí podvečerní slunce, jede se dobře. Samozřejmě jsme několikrát zastavili a trochu odpočívali. Nechceme trhat rekordy ani se hned první den zničit. Projeli jsme několik vesnic a podle plánu zastavujeme a hledáme nocleh. Máme jej v malém lesíku kus od silnice. Provedli jsme průzkum jízdou. To je takové to, že prostě tam jedem a někde tam to bude. A v žádném případě to nebude jinak. Během této akce si Hanka přivodila svůj první letošní pád. A stejně jako já nepadá ve vysokých rychlostech. (Hancin pád v rychlosti 2 km/h.)

Dig.

To bylo tak: Jak jsem se obávala už na prvních metrech s plně naloženým kolcem, že v případě potřeby rázněji zatočit to bude nemožné tak se mi má teorie potvrdila tady na lesní cestě. Přední bágly znemožňují ostré zabočení takže jsem si krásně ustlala v zatáčce. Díky měkkému písčku nic nepříjemného, jen mě mrzí, že Dig o moje „mayukemi migi“ přišel ☺

Hnk.

Nakonec jsme místo na nocleh našli, postavili doupě bez plachty a připravili večeři. Podával se Dobrý hostinec konkrétně těstoviny a k nim svíčková.

Pak jsme si ještě povídali, koukali na hvězdičky mezi větvemi stromů, no a koma.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Velké Leváre	42	1135	50,8	18	24-9

Ráno 4.7. neděle

Neprší. Ba co víc je krásně.

Hanka přišla o záda protože si večer neupravila terén pod sebou. Budiž jí to poučením pro následující noci. Konečně, do čeho že to shrnuli naši předkové? „Jak si kdo ustele, sám do ní padá“?...

Dig.

Od této chvíle jsem si předsevzala, že něco podobného již nikdy nedopustím a nebude mi líto minut, které obětují prohlídce a patřičné úpravě terénu pod sebou. Bohužel ne vždy lze podklad upravit do pohodlné formy, ale šišky, klacky a šutry pod karimatkou už nikdy nenechám!

Hnk.

Připravujeme první Expediční snídani. Rohlíky, salám, čaj a makovec. Po její konzumaci opouštíme místo noclehu. Hned po 100 metrech se mi uvolnila pravá klika s převodníkem. Tuhle závadu si již pár desítek kilometrů s sebou vozím, ale nějak jsem nenašel čas to opravit. Ono taky jak. Uvnitř v ose je totiž závit. Byl totiž závit. A bez něj to prostě přitáhnout nejde. Ale mám spásný nápad. Jak že je ten závit hluboký? A není náhodou průchozí skrz celou osu? To by potom stačilo... Tak ne. Není. Ale ve výbavě mám rezervní

šroub a ten je o kus delší než stávající... A chytnul se a drží. Nádhera. Tak jedem. Je krásně. Svítí slunce, trochu pofukuje proti, jsme namazáni - krémem! – jede se skvostně. Bohužel jen chvíli. Přesněji do okamžiku než se z Hančina kola ozvalo prudké rázné zasyčení. Tak přesně tohle jsme potřebovali. Měníme duši i s pláštěm, neboť je poněkud zpuchřelý, docentrováváme, seřizujeme parkovací brzdu a zase na cestu. Jsme na dohled od Malacek. Tam doplníme provozní potraviny. Zastavujeme u obchodu a Hanka se jde postarat o rozházení prvních Slovenských Rublů. Donesla spoustu jedlých zajímavostí. Tak a jedeme dál. Zase se jede dobře. Neděje se nic zajímavého. Až do Lábu, kde jsme zastavili k odpočinku. Hanka nesměle pípala, že jí to kolo nějak neřadí. Dig.

Jela jsem za Digem a v jakémkoliv i sebemenším stoupání mi poodjel. Pár km mi trvalo, než jsem postřehla, že na řidítkách si vesele řadím ale přehazovačka nic nedělá. Před odhalením problému jsem se cestou při nepochopitelné dřině bránila černým myšlenkám, jak je to se mnou špatné, že nic nevydržím a po prvním dni expedice a nevydařeném noclehu jsem na odpis. Hnk.

Prohlídkou zjišťuji, že opravdu neřadí. Při výměně duše se vysmekl bovden z opěrky čímž celý lankový systém pozbyl účinnosti. Oprava trvá celou minutu. Stojíme před hospodou, je horko, tedy dáme pivo. Přesněji já. Hanka nepivuje.

Ale co, „kdo nechce kam, až se ucho utrhne“. Po návštěvě místního rohu vedle trpaslíka pokračujeme v cestě. Ten trpajzlík, to je vám taková obluda odlitá z betonu, no hrůza! Kam se hrabou jeho plastikový kolegové... Pohybujeme se místy, kudy vedla trasa Expedice 99. Poznávám i místo mé nehody a plácek u řeky, kde jsme zažili bouři a krupobití v době, kdy jsem se potřeboval z nehody zotavit. Pořád je horko. Po každých deseti kilometrech zastavujeme na pauzu, pít a sezob.

Jedna ze zastávek se zvrhla v oběd. A dlouhý odpočinek.

Dig.

Při poledním trávení rozvalení na karimatkách se marně bráníme stéblům které se bez problému propichují skrz naše podložky a pokoušejí se na nás aplikovat přírodní akupunkturu či co. Dig nazývá toto místo příznačně „píchnací pakárna“.

Hnk.

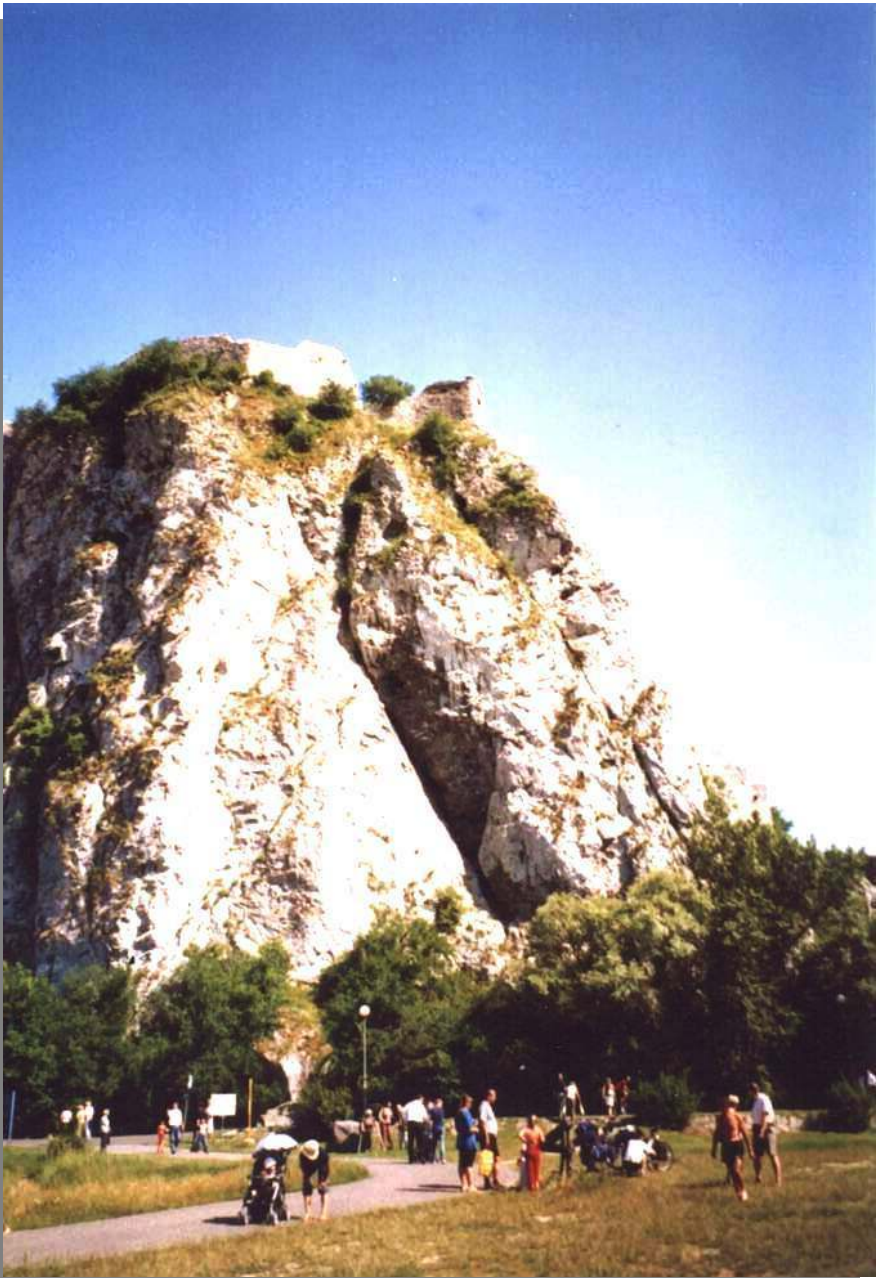
Pak se zase jelo a teď stojíme pod Děvínem a namáčíme chladící šátek. Je to tu úžasné.

Dig.

Chladící šátek je vlastně čelenka do které je zabudován krystalický materiál. Stačí nechat šátek několik minut v chladné vodě pěkně nasosat a jakmile nabobtná bude chladit několik dalších hodin. Pro naše účely a slavnostní první namáčení bylo vybráno moje víčko od čusu a cestovní voda. Takže sedím na bobku, udržuji šátek ponořený a sleduji jak se mu nechce nasávat Nakonec si nechal domluvit a já poprvé zažívám jak je příjemné nasadit si chladící šátek na rozpálené čelo. Po chvilce už to není tak bezvadné jako v první moment a tak si šátek převazuji kolem krku. Jo, to je to správné místo. Dutiny mi nezamrznou ale vařící hlavu pod helmou dobře zchladím.

Hnk.

Tak jsme se pokochali a je na čase jet. Máme před sebou průjezd Bratislavou. Po pár kilometrech jsme na jejím předměstí. No, to zas bude. A bylo. První část je jednoduchá. Do centra jsem nás navedl hravě.

Ale ven to nešlo. Nalítali jsme po tom blbým městě zbytečných 12 km, a 2x měli potyčku s místním obyvatelstvem. Zejména druhé setkání málem vyústilo v mezinárodní incident. Jeli jsme nějakou ulicí, dříve velmi širokou. Ted' je tu podélný výkop, který částečně zasáhl i tramvajové koleje. To co ze silnice zbylo je kostkované a velmi rozbité. Jedeme pomalu a opatrně. Ulice je zalitá sluncem, po troskách chodníku spěchají tu a tam osamocení chodci, proti nám jede jedno auto. Víc jich tu není. Tiskneme se na hrazení výkopu a vyhýbáme se. Zdá se, že tím veškeré dopravní komplikace končí. Pomalu jedeme dál. Před koncem ulice se výkop stáčí na chodník a odbíhá někam doprava. V protisměru končí jiný výkop, který vedl po opačné straně ulice. Zbytek rozbité vozovky vytváří esíčko. Musíme přejet ty zbytky kolejí. V tomto místě trčí volně do výkopu a převažují se tam. Máme tedy v cestě dva železné vysoké hranaté prahy. Musíme si nadjet, abychom na ně najížděli kolmo. Kolem je pár chodců, auto žádné. Začali jsme s manévrem. Najednou se zezadu přiřítilo auto a s efektem kvílejících brzd zastavuje. Z něj vyskakuje holohlavý jedinec a tak jak to Slováci dělávají začal rvát na celé kolo tak, že mu nebylo ani rozumět. Pochytil jsem něco o zasraných Švédech, posraných čehůnech a debilech. Byl jsem se Slovákama na vojně, takže část jejich folklóru ovládám. V tomto okamžiku vím, že nesmím odporovat a jen významně mlčet. On se unaví, plácne nějakou hovědinu a nechá toho. Scénář je vždycky stejný. Řval ještě 4 minuty. Ani to se mnou nehnulo. Začal být nesvůj a pak skutečně přestal. Nasedl do auta, něco svým společníkům ještě důležitě přednesl, asi něco jako že kdyby jen trochu chtěl, mohl mě pouhým dotykem prstu rozmazat po chodníku. Nebo tak něco. Prostě takové ty pozápasové kecy. Zejména těch poražených. Tak se koneckonců po nevyhrané a vlastně ani neuskutečněné bitce musel cítit. Zvlášť jestli se potřeboval před svými kumpány předvést. Ti také vypadali velmi inteligentně. A pak nás se skřípěním kol v těsné blízkosti předjeli. Pro vaši informaci - větší idioty jste neviděli. Během hledání cest z města jsme nedobrovolně navštívili i letiště. No, nic moc. A pak ze zoufalství i hospodu. O co jde. Na okraji měst v celé, mnou navštívené Evropě, mají směrovky i na ty největší zapadákovy v okolí. Dokonce i v Praze to tak je. V Bratislavě ne.

Pokud chcete na Komárno nebo do Žiliny, není to problém. Pošlou vás na dálnici a sbohem. Ale běda jestli chcete jet jinam. Nemáte-li sextant, dalekohled, kompas, vynikající orientační smysl a křišťálovou kouli, jste bez šance. Nám pomohla náhoda. A zaklínadlo „Kurev sedum!“. Jsme venku. Dokonce nás vidím na mapě! A neuvěřitelné je to, že jedeme po správné silnici. Akorát nám docházejí síly. Celý den se potýkáme s proměnlivým protivětrém. Jedeme pomalu a často odpočíváme. A je to tu. Štvrtek na Ostrove. To je dnešní cíl. Nebýt vyhlídkového okruhu Bratislavou tak by seděla i kilometráž. Máme najeto o devět víc než je předepsaná denní dávka. Za městečkem zajíždíme do remízku u silnice a rozbalujeme ležení. Je 19.30. To je skvělejší mezičas. Připravujeme večeri a čteme z knížky „Házím ti laso kamaráde“. Po setmění jdeme spát. Ne tak komáři. Ti mají napilno aby stihli zarazit sosáky do těch nejneuvěřitelnějších míst na našich tělech.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Plav.Štvrtek	33,5	1219	84	17,2	32-12

Ráno 5.7. pondělí

Noc nic moc. To je tak, když vám ložnici vede cesta třetí třídy č.572 a sdílejí ji s vámi komáři. A to všechno za neskutečného horka. Ale ráno je tady a s ním ranní činnosti. Zvlášť snídane je zajímavá činnost. Po jídle a zabalení se vydáváme vstříc prvním dnešním kilometrům. Je krátce po deváté a na silnici panuje vedro. Naštěstí žádný provoz. Nabíráme rychlost a směr na Dunajskou Stredu. To jsem se chtěl zmínit: S téma dnama to tady mají volaaké pomýlené. Včera byla neděle a my jsme byli v Plaveckom Štvrtku a později vo Štvrtku na Ostrove. No a dneska je pondělí a jedeme do Dunajskej Stredu. A to nemluví o Rimavskej Sobotě a dalších. Rychlost přejezdu se ustálila na 24 km/h. Bohužel, pořád fouká proti. Kilometry rychle přibývají, slunce pálí, protivítr nechladí a než odbylo 60 minut jsme ve Středě. Hanka bere útokem supermarket. Nakoupila spoustu jídla a ve stínu u nedalekých paneláků jsme toho hromadu spořádali. Samozřejmě zvědavě sledování místními důchodci a malými dětmi. A po odpočinku zase na cestu. Je krátce po poledni, horko jako v peci ale přesto jedeme. Ne daleko. Po deseti km vidíme hospodu se zahrádkou. Bez nějakých okolů zajíždíme rovnou mezi místní pivaře. Parkujeme ve stínu a upalujeme k pípě. Hned jak nám natočili chladivé nápoje, přesunuli jsme se ke kolům. Většina přítomných si nás nevšímá. Zaujali jsme vlastně jen jednoho. Krátce po dojezdu se nás ptal co je to to KL na zádi Hančina kola za stát. Objasnil jsem mu, že to není stát ale prachobyčejné Kladno. Pak se představil a tlumočil svému kamarádovi do maďarštiny věci, které jsem mu povídal. A řeči se vedly a pivo teklo. Oba shodně vyprávějí o tom, jak kdysi vojančili v Čechách. Čímž se řeč stočila k detailům, které si naši společníci pamatovali z mé domoviny a k časům, kdy se tam pohybovali, včetně vojenských historek a zážitků. Pravda je, že rozhovory probíhají jaksí, no, řekněme pomalu. Ono překládat z češtiny a částečné slovenštiny do maďarštiny není jen tak. A pokud přičteme i množství piva, které tudy už proteklo... a překlad zpět je ještě zdlouhavější. Slunce pořád silně pálí a vzduch je horký. Tady pod stříškou je docela dobře.

No a nějak to přišlo, že nám nabídli uhorky. Tak jo. Jedu s kamarádem co neumí hovořit ani slovensky ani nijak jinak na půjčeném příšerném vraku kamsi do neznáma. S jízdou mám trochu potíže.

Vrak nedrží na silnici, má torpédovou brzdu která nefunguje a vůli v hlavovém složení takovou, že musím začít zatáčet deset minut před zatáčkou a kliky vyžvachtané tak, že se skoro dá šlapat snožmo. Zdolávání cca 500 m mi připadá být neskutečně nekonečné. Ale už jsme tu. Kde? No copak já vím? Jsou to nějaké velké fóliovníky. Můj průvodce si zavolal na pomoc souseda, který dokázal překonat jazykovou bariéru a s jeho pomocí jsme si báječně pokecali. Má tady dva velké fóliáky plné okurek. Uvnitř bude něco kolem 60ti °C. Bylo úžasné mého hostitele sledovat jak vbíhá do fóliáku trhá dvě okurky a máže ven. Po třetím pokusu je splavenej jako kdyby celý den makal u vysoké pece. Ale nenechal si vysvětlit, že to co natrhal už stačí. Když je okurek nepřehlédnutelná hromada loučíme se se sousedem a jedeme zpět. Jestliže cesta sem byla strastiplná, tak cesta zpět je šílená. Je totiž třeba přičíst ještě 5 kg okurek v igelitce na řídítkách. Asi v polovině cesty zastavujeme v další hospodě na jedno. Moje již čtvrté. Začínám rozumět tomu proč ježu pro okurky a proč je kolem toho takové rušno a tolik lidí. Můj hostitel se mnou chlubí! Zejména tím, že jsem z Prahy a bavím se a piju zrovna s ním. Dopito, jedeme do původní hospody. Tady zastihujeme značně nervózní Hanku a druhého hostitele Šaňa. Dig.

Jakmile jste odjeli už jsem se těšila na Váš návrat. Hostitel Šaňa mě sice stále ujišťoval, že se brzo vrátíte ať nemám strach, že jste jeli pro uhorky, ale jak čas běžel a vedro se stupňovalo a k tomu všemu kolem profičela sanita řítící se Vaším směrem, nebylo mi nijak do zpěvu. Sledovala jsem cvrkot před hospodou a zaujalo mě jak místní při rozhovoru přechází ze slovenštiny do maďarštiny třeba i v půli věty naprosto bez problémů.

Hnk.

Chvilku na sebe s mým průvodcem maďarsky štekají a potom přede mnou stojí páté pivo. Pravda, je sice značně horko, ale ještě hodinu tímto stylem a už neodjedem. Máme se s Hankou k odjezdu. To náš Maďarský přítel nese nelibě a nabízí nám nocleh u sebe. S díky odmítáme a tak nám nechal přeložit, že máme jet s ním, že nám ještě naloží papriky. Tak jo. Rozloučili jsme se s osádkou hospody a následovali jej. Dovedl nás o několik baráků dál a uvedl do dvora. Jo, pěkné. Posadil nás ke stolu a než jsme stihli zaprotестovat stály na stole „bublínky“ a po mně se chtělo abych je „odbrzdil“. No dobrá.

Velmi efektivně posílám špunt k obloze. Tento se za pár okamžiků vrací a hostitel se zdá být pobaven a spokojen. Po pár minutách se ozývají strašné zvuky. Hostitel otevírá bránu a do dvora vjíždí něco neskutečného. Zastavilo to, ztichlo, rozplynul se kouř a z toho všeho seskočil starší pán. Prý otec hostitele. Umí slovensky. A začínáme od začátku. Kdo jsme, co jsme, kde se tu bereme atd. Za hodinu se nám podařilo našim hostitelům vysmýknout a odjet. Jedeme na Šalu. Že jsme tam jet neměli? No neměli. Ale místní nás upozornili, že Kompa nepremáva (přívoz nejedí – poznámka překladatele) a že mosty jsou jen v Šale a v Nových Zámkoch. Šala je prejezdově přívětivější tak jedeme tudy. Jízda

probíhá klidně, protivítr fouká. Zastávka „na jedno“ se protáhla na pět hodin. Po pár kilometrech projíždíme kolem asi koupaliště. Sakra, to jsme měli vědět! Dig.

Z dálky jsou vidět velké tobogány a bazény. Mít tak možnost vrátit čas o 5 hodin zpět a pořádně se zchladit a „zatobogánit si“... Hnk.

Projíždíme Šalou, neděje se nic zvláštního. Zalezlo slunce, ochladilo se, jelo by se dobře. Akorát jsme šileně unaveni. Na mapě jsme si vyhlédli odbočku na Šurany, kde se napojíme na trasu. Stmívá se. Odbočku jsme zatím nenašli, ale co jsme objevili, je kousek stromového porostu vlevo od silnice. Zajeli jsme do jeho hloubi a rozbalili ležení. Jsme úplně vyřízení. Zalezáme. Jenom mi dost vadí to hrozné horko...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Tvrdošovce	34	1308	88	20,1	36-16

Ráno 6.7. úterý

Po neskutečně horké noci, kdy se mi podařilo naspát cca 3 hodiny se zaobíráme myšlenkou na vstání. Začíná pršet. Nevadí. Ještě se budeme válet. Dig.

Při té příležitosti testujeme uhorky. Jsou vynikající ... Hnk.

A tak jsme se prováleli do desáté hodiny kdy přestalo poprchávat a v jedenáct odjíždíme. Nejede se dobře. Držíme se trasy a v Šuranech nakupujeme. Je horko. Za městem zajíždíme na polní cestu k nějakému rybníčku, obsazujeme kus cesty ve stínu a tím ji povyšujeme na dálnici. Tolik aut, mopedů a bicyklů tudy určitě za jediný den ještě nikdy neprošlo. Odpočíváme a konzumujeme mlíka, jogurty a rohlíky. Pořád je horko. Asi po hodině se vydáváme dál. Jede to pomalu a neochotně. Za nějakou dobu potkáváme dva parubičáky, taky na kolech. Prý už se vracejí a jsou plni zážitků. Upozornili nás na zdejší koupaliště Podhajská. Dig.

Je prý velmi známé a vyhlášené a dokonce sem z Čech pořádají cestovky zájezdy. Usuzujeme, že to stojí za bližší prozkoumání. Hnk.

Tak to přijde vhod. Potřebujeme se řádně ochladit a trochu se umýt. Loučíme se se soukolovci a zajíždíme ke koupališti. Teda areál je to ohromnej.

Zvládli jsme vstupní procedury, převlékácké procedury, záchodové procedury a hurá do vody. Sakra! Ta voda je horká! Na tabuli jsme si později přečetli, že má 38°C. Hanka má vyděšený výraz přeje si co nejrychleji toto peklo opustit. Přidržel jsem ji tam asi pět minut a pak rychle ven na vzduch. Díky rozdílům teplot se cítím přibližně osvěžen. Jenomže po pár minutách je zase vedro. No jo, co teď? Jít se chladit do horkého bazénu? To je nesmysl. I ve sprchách teče horká voda.

Dig.

Neznám nic horšího než v šíleném vedru lézt do horké vody. Nějak se mi nedaří chápat ostatní návštěvníky, kteří se v bazénu povalují a navíc se tváří nadmíru spokojeně. Všude hlava na hlavě a i okolí bazénu je plně obleženo. Nejoblíbenější místo je proto pro mě WC kde z kohoutku teče báječně studená voda.

Hnk.

Zatáhlo se a začal foukat vítr. Nejlepší bude jet pryč. Stejně, na koupališti, kde uprostřed sezóny bují stavební činnost a podstatná část zařízení je uzavřena se mi nelíbí. A jsme zpátky na silnici. Cosi se změnilo. Fouká silný vítr z 50ti minut. To se teda jede blbě! Probíjíme se tím nadělením rychlostí chůze. Na vrcholu jednoho kopce mi nějaká starší ženská začala házet kamínky pod kola. Nějak mi uniká co se to děje. Mluví něco o tom, že robí žiabičky ako v mori. Pak se mi snaží vysvětlit, že tady už žádné nežijí, protože je pochytali. No dobrá. Nezaznamenávám žádný zásah ani jiné škody, pokračuji svým plouzením dál. Hm. Patrně místní Bláznivá Téra.

Dig.

I u mne se „Téra“ rozpovídala. Naštěstí po mně nic nechází jen mi něco vykládá ale díky kopci a horku nestíhám její slova vnímat.

Hnk.

Postup je pomalý a namáhavý. Vítr nepřestává otravovat a vymyslel skvělou hru. Bez varování mění směr a sílu. Nejnapínavější chvílky jsou vždy když udeří z boku. Ustojíme to? Neustojíme? Máme hlad. Rozhodli jsme se pro jídlo v hospodě. Ale najít takovou kde varí není jednoduché. Zde není zvykem se cpát hospodským žvancem. Tady se dlabе doma a pak se to jde po silném požití v místních lokálech vyzvracet někam do škarpy. Na třetí pokus jsme natrefili na zařízení, kde nám budou po vůli. Tedy co se jídla týká. Jde o kombinaci obchodu a jídelny. Ponuka dňa vypadá dobře, a tak si objednáváme.

Dig.

Kotlíkový guláš a halušky.

Hnk.

Potěšilo nás, že jsou docela rychlí. Po večeři trávíme a na závěr si dáváme tečku. Já Sloní slzy (šišatá roláda s hodně krémem) a Hanka kremroli. A zase jedeme. Po pár kilometrech projíždíme Levice. Není tu nic zajímavého. Průmyslové panelákové město z počátku šedesátých let. Průjezd se zdařil napoprvé a jsme venku. A co víc, jsme na trase. Vítr se zmírnil, jede se o poznání lépe. Zatím jedeme po rovině ale nepříliš daleko před námi jsou hory. A u silnice strom s velkými černými třešněmi. Sami uznáte, že bylo nutné se trochu napást. Ale jen trochu aby trávicí trakt...

No a dál se pak jelo klidně a bez větších potíží. Setmělo se. A jak si tak jedu, málem jsem přejel hada.

Naštěstí nevykazuje známky nepřátelství a všímá si nás jen okrajově. Ještě že tak. Představa, že bych se pral s něčím co je kolem metru dlouhé a tlusté jako moje ruka v oblasti zápěstí a teď večer, když jsem unavenej... Zachovali jsme přátelské vztahy a urychleně zmizeli ze silnice. Díky tomu se nám podařilo najít krásné místo na spaní. Udělali jsme si polévku, přečetli pár kapitol z knihy Harém a usnuli. V noci nás probudila plachta od doupěte. Přesněji zvuky, které vydávala když s ní rumploval vítr. Ještěže jsme krytí lesem... ve kterém straší. Opravdu. To, co jsme slyšeli, byl nepochybně hejkal a pak vrzání dveří od perníkové chaloupky... a nebo že by Záhada Blairwitch?

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
N.Dědina	36,5	1371	63	15,1	38-12

Ráno 7.7. středa

Ráno je pěkné. Moc krásně jsem se vyspal. Jsem se, se vyspal, vyspal. Vstáváme, podnikáme ranní opatření a krátce před jedenáctou jsme na silnici. Dnes končí veget, vjíždíme do hor. Podle rozpisu jsou tu procentní kopce. Deseti a dvanácti. A už to pocítujeme. První odpočinková zastávka je v Žemberovciach. Mají tu čuri muri ze zdi, a to

pěkně studené. A hned vedle obchod. A naproti jeden z mnoha zdejších domů s bocianím hniezdom.

Doplnili jsme zásoby, popili mléko a zajedli ho kakaovou vánočkou. Tak nejdříve to mléko. Mají tu krásnou vymyšlenost. Mléko je v pytlíku. To není zajímavé. Ale tenhle pytlík je neuvěřitelně vymakanej. Má ouška, takže se z něj dobře nalévá a hlavně je ochoten samostatně stát. A ta vánočka? Ona je to vlastně bábovka z vánočkového těsta. A ta kakaová část tam vůbec není cítit. No, experiment to byl pěkný ale opakovat jej nebudeme. Jedeme. Je strašné horko a cesta vede do kopce. Už to vypadalo, že z nás zbyde jen proužek černého dýmu, když tu se objevil potůček. To byla spása. Směrem k nám přibližně tekl, pod našim stanovištěm bylo prázdné koryto. Všechnu vodu jsme odpařili.

Po nějaké době jsme se ochladili a jedeme dál. No, jedeme je silný výraz. Ploužíme se. A je to furt nahoru a horko a pakárna a kdo že to vlastně připravoval trasu? Marcela? No tak v tom případě máme viníka! Na stinných místech odpočíváme. Je to šílený. Podle mapy bychom měli být nahoře. Zajeli jsme mimo silnici, rozložili ležení a řádně si odpočinuli. Já jsem se vyspal jsem se se vyspal. Krása!

Dig.

Odpočinek byl báječný, jen klíšťat tu je nějak přemnoženo. Naštěstí jsme všechny zachytili a zničili při jejich pochodu přes naše těla. Na příjíždějící traktor jsme si ale netroufli ;:)))

Hnk.

Je půl páté, pokračujeme v cestě. Do Bánskej Štiavnice je to 10 km. Jsme tam za hodinu. Je 18.26, obědváme. A to „Susedovic morče“ a „Ohníček v prachárni“ a výborné opékané brambory. Tedy opravdu mňam!

Dig.

Opékané brambory byly skoro jako božská mana. Škoda jen, že díky svým zdravotním potížím z nich nemám plný požitek ☹.

Hnk.

No a za hodinku pokračujeme v ploužení. Jsou tu strašné kopce. Vesměs nahoru. A celé město je na nich rozložené. Velmi pomalu jsme se vyškrábali na poslední z nich a pak ostrým sjezdem pokračujeme do Bánskej Belej. Pak se klesání zmírnilo ale pokračovalo dalších deset km až k silnici č. 50. Ta je hlavní. Moc hlavní. Ale díky našemu světelnému parku jsme vidět hodně daleko. Auto nás objíždějí velkým obloukem. A tak se stmívá a my jedeme a jedeme, silnice má pořád rozumný sklon a než jsme se nadáli zastavujeme ve Zvolenu. Po kontrole mapy a zjištění zoufalého stavu lesů kolem pokračujeme v jízdě. Je tma, 23.40. Město opouštíme kolem ohromné, malebné chemičky. Jen se tu rozpoutat americký akční film. Hanka má potíže s udržováním směru. Připomíná cyklistu po deseti pivech.

Dig.

Jsem nes skutečně unavená, otupělá a ospalá. Největší mé přání je někam padnout a spát! Hnk.

Silnice je pořád dobrá, ale my se suneme 15km/h a méně. Po dalších osmi kilometrech konečně máme kousek lesa. Našli jsme vhodné místo ukotvili kola, připravili druhou večeri a zalehli. Je půl jedné. Dig.

Konečně jsem se dočkala. Padám a nevím o světě. Hnk.

Kolem čtvrté mě budí nepříjemný sen a vlhko na obličej. Sakra, prší! Snažím se probudit Hanku. Absolutně se nechytám. Tak vybaluju zbytek šňůr a chystám natažení plachty. Pršet přestalo. GRRRR! Zapadnul jsem pod štít a bylo po mně.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zvolen	53	1446	75	13,5	37-13

Ráno 8.7.čtvrtek

Budíme se po osmé. Hanka má černošský pysk. Podařilo se jí vymodlit si několik oparů najednou. Chudinka. Dig.

Mé tělo mi asi signalizuje, že je permanentně přehřáté a namáhané na doraz. Zkusím zvolnit. Hnk.

Po ranních opatřeních jedeme. Je pod mrakem, 26°C. Postup by byl báječný. Ale Hance se neudělalo dobře. Po šesti kilometrech zastavujeme na nákup. Tentokrát nic monstrózního. V autobusové zastávce další vesnice konzumujeme desiatu. Z protisměru přijíždí neskutečný stroj. Skládačka s ruskými nápisy s neuvěřitelným nákladem. Ženská, která na tom jela zameněvovala k nám. Je jí něco mezi padesáti a smrtí, jede z Dombasu a míří do Čech. Podle jejich slov má za sebou kolem 2700 km a před sebou přibližně totéž. Zatím je na cestě měsíc. Když si prohlédla naše kola konstatovala, že jsme první opravdoví turisté, které potkala. Ostatní jsou jen výletníci. Chvilí jsme si ještě povídali a za pár minut odjela směrem na Zvolen. Pak popojíždíme. Dig.

Byli jsme ze setkání s někým tak neskutečným natolik vykojení, že ani jeden z nás nevzpomněl na foto dokumentaci. Třeba se díky našemu zaváhání s naší cestovatelkou někde na cestách znovu potkáme. Kdo ví... Hnk.

Začal foukat protivítr. Už to zase nejede a navíc je třeba Hance dopřát kulturní WC v nějaké hospodě. Už ji vidíme. Je ve vesnici Pstruša. Zajeli jsme k ní a zaparkovali. Hanka se vypravila dovnitř, já se věnuji kontrole a opravám na mém přibližovadle. Kola parkují vedle sebe, já stojím mezi nimi, čelem k měmu. Najednou to za mnou chruplo. Co to... Tenhle zvuk znám to je... Jasně to je stojan. Spíše instinktivně se otáčím a chytám Hančina padajícího oře. Ve stejném okamžiku od zádi vytryskl gejzír součástek. Velmi efektní. Mám vše pod kontrolou. Koukám kam dopadají jednotlivé komponenty a pak odstavuju postižený stroj ke stěně. Za mnou se ozvalo: „Čo sa robí?“ Otočil jsem se a za mnou stojí starší chlap a sleduje cvrkot. Pak mi pomohl sesbírat trosky a navrhnul, že mě zavede do místních dílen kde mi to opraví. Když jsme byli na místě ani se mi nechtělo věřit, že jsme v jednadvacátém století. Je to tu jak ve středověku. Pravda mají tu výkřik techniky, ale opravdu jen výkřik. Jde o svářečku s CO₂ atmosférou, průběžným svařovacím drátem, automatickým nastavováním proudu a automatickým udržováním oblouku. Ale to je vše. Na podlaze je vydrolený beton, na něm krabice dnem nahoru a na nich položené hotové výrobky. Jde o přesné čepy k nějaké hydraulice. Nedostatek vybavení kompenzují pracovním nasazením zaměstnanců. Všech tří. Ale jsou šikovní. Za hodinu a kousek odjíždíme s novým stojanem, který přežije atomový výbuch.

Jde o to, že nesehnali jiný materiál než tyč z antikora o průměru 16 mm. Tu osoustružili, povaržili, obrousili a vtiskli tvar nové nožičky. Poděkovali jsme a pokračovali v cestě. Ne daleko. Jen do Detvy. A tady hurá do hospody. Obědě! Opět jíme „morčata“. A zase jsou dobrá. Po obědě pokračujeme po silnici č. 50. Jede se úplně blbě. Pofukuje protivítr, je silný provoz a řidiči nás neberou na vědomí. A do toho všeho pálí slunce a je vedro. Naštěstí je tu po pár kilometrech Kriván a v něm odbočka a na ní podstatně menší provoz. Pořád je horko a neškodila by pauza. Jo. Už máme i pauzoviště. Je tu pár stromů clonících nás od silnice a potok. Se studenou vodou. Hodně studenou... Tak dobře, s ledovou vodou. Přesto jsme se osvěžili a na hodinu se položili na karimatku do stínu pod stromy. Je tu krásně. Máme výhled na nedaleké stromy a trávou porostlé kopečky zalité sluncem...

Dig.

Během příjemného odpočinku u vody nás mívá místní stařík a na první pohled není patrné kdo je víc překvapený. Hnk.

Po odpočinku zase na cestu. Je to dobré. Vedro polevilo, provoz už je skoro na nule, jede se normálně. Projeli jsme Hriňovou. Odtud by to mělo být hodně do kopce. Alespoň podle mapy. Ve skutečnosti to tak opravdu je. Prudké stoupání, které nebere konce. Na pár okamžiků se k nám připojil elastiák na horáku. Prý je z Brezna což je město někde daleko za kopcem. Potvrdil mi tezi o nekonečnosti kopce a prudkosti stoupání a ještě prozradil, že má v Hriňovej milku a dvakrát týdně za ní takhle jezdí. Láska je krásná že? Mě okamžitě napadá, že tahle láska spíš souvisí s kolem a výzvami kopců, než se ženskéjma. Moji domněnku potvrzuje i jeho závěrečná věta: „No, majte sa pekně, treba mi isť. Moj bicigel by zlenivel.“ Opřel se do pedálů a zmizel za zatáčkou. Zůstali jsme tu sami s rychlostí 5 km/h a méně. Po 21té hodině jsme se proploužili Vrchslatinou. Tak a dost! Nejblíže vhodné místo a pro dnešek konec. Ten výstup byl opravdu velmi namáhavý. Máme místo na spaní „u páráték“.

Zatím jsou ještě v kuse a před pár dny to byly statné stromy. Stavíme doupě a pro dnešek jej zatěžíme kameny, protože tu dost fouká. Po večeri a přečtení další kapitoly zavíráme očka a spinkáme. Ještě než se od nás ve stoupání odpojil elasták, sdělil nám, že tu všude bývají medvědi. Tak jsem na to zvědavěj...

Dig.

Já snad ještě víc. Třeba nás najde Měda Běda...

Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vrch Slatina	46,5	1490	44	11,6	38-10

Ráno 9.7. pátek

Po noci na „mlatě“ se vstává docela dobře. Proč? Protože mlat bývala rovná tvrdá plocha, kde se ručně mlátilo obilí aby z něj vypadalo zrno. No opravdu. Každý klas dostal pěstí a bylo... Po ranních procedurách odjíždíme v 9.15. Je vedro, pálí slunce. Je to ještě kus do kopce a potom skoro 10 km dolů. No to je paráda. Kromě prudkého sjezdu to tu mají pěkné. Mám na mysli přírodu.

Zastavujeme až v Brezně v obchodě. Jsou tu cikáni. Hlavně děti. Při placení je mi to jasné. Je tu několik dospělých černohubek a nakupují. Děti čekají venku. Sotva však prošly pokladnou všechny děti se nahrnuly dovnitř ke kolu štěstí. Po každém nákupu si jedno dítě může vytočit něco zdarma. Cikánky to pojaly tak, že přivedou parchanty z celého nedalekého sídliště a všichni budou točit a všichni si něco odnesou. Obsluha nechává točit první čtyři. A pak cikáni rozjeli rychlý sled výměn, že ten si stoupne sem, ten

tam a ta támhle a budou cirkulovat tak dlouho až obsluha ztratí přehled a nechá točit všechny. Ale zle narazili. Po pár otázkách čím je které dítě, a které je sourozenec se kterým obsluha zavírá atrakci se slovy, že švindlovat se nebude. Nic nepomohly nadávky a vyhrožování zavoláním policie ani manželů. Prostě konec. Nakládáme nákup a jedeme někam jinam než se na nás sesypou a oberou o všechno. Míříme na Tisovec. Je vedro, postup je pomalý, silnice do kopce a místy čerstvě zalitá tekoucím asfaltem. No, samozřejmě. Dojeli jsme a předjeli cikány, kteří silnici spravují. Ti tomu dávají! Ploužíme se vedrem dál. Zastavujeme u památníku obětem fašismu. Ne proto abychom se tu pokrytecky klaněli, ale z úplně jiného, prostého důvodu. Předně sem díky stromořadí nepálí slunce, ale hlavně konzumujeme svačinku a odpočíváme ve stínu. A poočku sledujeme cikány, kteří spravují silnici kousek od nás. Otázka je, jestli výsledkem jejich snažení má být srovnaná silnice, nebo čerstvý tankodrom. Každou díru zalejí horkou černou břechkou a zasypou jemným štěrkem. V našem dohledu je odpočívadlo, kam se z obou směrů sjelo po jednom oranžovém asfaltérském autě. Obě zaparkovala, cikáni se slezli v příkopu a hádejte co dělají. Správně, chlastají. Dojedly jsme a ploužíme se dál. Zase je to tu nahoru. Ach jo. Kopec snad nemá konec. Po deseti kilometrech se láme a jedeme dolů. Mají tady krásnou přírodu. To se musí nechat. Na kraji Tisovce objevila Hanka tohle:

zleva: trpaslík, trpaslík, neznámé těleso, Sněhurka, kámen, trpaslík.

Kromě tohoto výjevu tu není nic zajímavého. A je to tu plně cikánů v nerůznějším stupni opilosti. Pryč odtud! Pokračujeme do vesnice Muráň. A zase do kopce. Naštěstí jen 3 km. Na vrcholu je turistické odpočívátko s lavičkami a stříškou. Svačíme. Dig.

Houska s paštikou a poslední okurka. Opět výborná.

Hnk.

Po jídle pak volným sjezdem dojíždíme do Muráně. Je to tu dopravně velmi zajímavě řešené. Zejména obslužnost. V Praze máme metro, tramvaje, autobusy a taxiky. A tady?

A tak se zvolna posunujeme Muránskou planinou

až k vesnici, podle které to tu celé dostalo jméno. Muráň. Tady by měli mít nějaký hrad. Co říká kultura?

Hrad Muráň

Zrúcaniny hradu stoja na vrchu Cigánka (935m), na južnom okraji Muránskej planiny, na sever od obce Muráň. Obec Muráň leží na križovatke ciest smerujúcich do Tisovca, Červenej Skaly a Revúcej, 9km na SZ od Revúcej.

História

Hrad postavili ako kráľovský v 13 storočí na ochranu cesty, vedúcej z Gemera do Liptova a Zvolena. Vďaka svojim neobvyčajne pestrým dejinám patrí k najznámejším gemerským hradom. V roku 1271 sa nazýva Muran, a nevieme ako v tom čase vyzeral, pretože v ho v prvej polovici 15.storočia prestavali. Je viac ako pravdepodobné, že už v tom čase veľký priestor jediného nádvorja obklopoval hradobný múr s viacerými baštami. Keď sa Jiskrove a bratrícke vojská zmocnili Gemera, vytvorili si na Muránskom hrade veľké zhromaždisko. Približne v strede areálu stál palác s kaplnkou a ďalšími obytnými a hospodárskymi budovami. Matej Bašo, lúpežný rytier, je tiež spájaný s dejinami hradu a to v rokoch 1529-1549, keď hrad vlastnil a so svojou družinou podnikal výpravu do širokého okolia Malohontu, Gemera a Spiša, kde prepádaval a raboval panské sídla a dediny. Vypálil Levoču, Dobšínú a jeho meno je spojené aj so zničením kartuziánskeho kláštora na Kláštorisku v Slovenskom raji, ale aj s tvrdým vykorisťovaním poddaných. Cisárske vojsko, ktoré vyslal proti nemu snem, hrad v roku 1548 dobylo a Bašu zabil pri úteku z hradu. Z ďalších majiteľov si zaslúžia pozornosť Széchyovci, ktorí hrad odkúpili a po roku 1621 aj prestavali. Po zavraždení Juraja Széchyho, sa o hrad starala jeho manželka Mária spolu so 4 dcérami. Najstaršia z nich sa po ovdovení znovu vydala za Františka Vešelényiho, známeho organizátora proticisárskeho sprisahania v roku 1666. Po jeho smrti vdova (ktorá bola nielen udatná ale aj pekná a volali ju "Muránska venuša") hrad urputne bránila a cisárske vojská ho dobyli až po 3 rokoch v roku 1670. V roku 1720 predala hrad kráľovská komora Štefanovi Kohárymu. Jediná dcéra posledného Koháryho sa vydala za Coburga a tí vlastnili hrad až do roku 1945. Hrad v 18.storočí dvakrát vyhorel a koncom 18.storočia už nebol obývaný. V roku 1972 hrad vyčistili a od roku 1980 sa vykonávala postupná nutná údržba hradu.

Exteriér

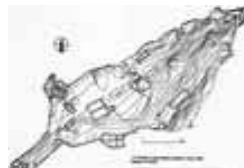
Na rozsiahlom nádvorí stálo niekoľko budov. Veľké nádvorie obklopovalo opevnenie, ktoré sledovalo tvar terénu. Na jeho severovýchodnej strane bolo niekoľko kruhových báš, na západnej strane boli hranolové bašty. Keďže hrad bol ťažko prístupný a patrí medzi naše najvyššie položené hrady, vybudovali v jednej hranolovej bašte výtah. Vstupná veža je gotická, v jej interiéri je kamenná sedília (sedadlo). Na jednom z múrov je viditeľná renesančná náročná listová a esovitá sgrafitová ornamentika.

Rytina hradu - Boutatts

Pôdorys hradu

Pôdorys hradu -
presné zameranie

Ano, tak to chceme vidět. No, to jsme si dali! Tak předně to tu mají značené tak, že si musíte hodit mincí kudy dál. Nám pochopitelně padla špatná strana. Tedy jsme si trochu zajeli. To však není to nejhorší. Je tu brutální kopec. Nakonec, co taky čekat od převýšení 800m na šesti kilometrech. Silnice je rozbitá. Co rozbitá! Zničená! Na jaře se po ní valí jarní voda, na podzim voda z dešťů. Z asfaltu zbyly jen nejodolnější fleky, zbytek je vymletá šotolina. Pohybuje se po tom opravdu blbě. Zastavujeme každých 500metrů na krátký odpočinek. Hanka při každém zastavení optimisticky předpovídá, že už tam budeme.

Dig.

Takhle jsem si dělala výstup schůdnější. Pokud bych moc přemýšlela o tom, jak je to ještě daleko a strašně do kopce asi by mě tělo přemluvalo hlavu od úmyslu hrát si na hradní princeznu a šupajdila bych zpátky.

Hnk.

No nechci jí brát iluze, ale já jsem to v té mapě viděl... A tak velmi pomalu, metr za metrem stoupáme. A nahore? Kdo si myslí, že tam je hrad, tak je vedle. Zato jsme našli rozcestník. Ke hradu je to ještě 0,40 h. Ano, čtete správně. Tady se vzdálenost ještě pořád měří na slunečvýchody. Tak dobrá. Vydáváme se naznačeným směrem. Už to není tak moc do kopce, cesta se změnila na lesní, jede se po ní dobře.

Dig.

Asi jak komu. Mně už pomalu přišlo lepší příšerné stoupání. Hlavně bezpečnější. Ted se zhruba po vrstevnici v prudkém svahu vracíme směrem zpátky, ale občas je před námi nepřijemný hup dolů a pak opět nahoru. Cesta není nejširší a hlavně je pokryta kameny a listím. Všechno to umí pod kola nadělat neplechu. Říkám si, pokud zvládnu i tohle a nespádnou, musím už zvládnout snad vše.

Hnk.

A tak zvolna pokračujeme letním podvečerem místy, kde nikdo není a je nám hezky. Ale jen do okamžiku, kdy jsme dojeli k hájovně. Odtud je stoupání takové, že musíme po rozbité, z části ve skále tesané cestě, protkané silnými kořeny, kola tlačit. A to tak, že s vypětím všech zbývajících sil, dva jedno kolo. Tady musím ocenit, že Hanka je velmi statečné děvče. Já vím, že už vůbec nemůže a že už jede jen na vůli. Ale z nejhoršího jsme venku. Smlívá se, viditelnost je tak pět metrů. Prachsakra, co to tam před námi je?! Vypadá to jako z klád postavený zátaras. Průzkum! Opravdu. Je to zátaras a má v sobě turniket jako bývají v sámóškách. Akorát, že je dřevěný. Tak tohle nemáme. Ale jsme tady, kola necháme na místě a aspoň to tu projdeme. Jo, tak nekecali. Je to tu velký. Tohle se opravdu tehdejšími zbraněmi nedalo dobýt. No a co my? **Hrad Muráň je sice dobyt, ale cesta dolů až ráno. Našli jsme jediný plácek a tam se uložili na noc. Na kamení a klackách...**

Dig.

Před uložením Dig vaří polévku a neustále do mě štouchá a hučí ať nespím, že se musím najíst jinak zítra nebudu mít na co jet. Jsem tak unavená, že na jídlo nemám ani pomýšlení i když mi začíná polévka vonět pod nos. Chtěla jsem jen a jen spát, ale nakonec jsem do sebe část polévky vpravila a musím přiznat, že to asi mělo vliv i na mou schopnost druhý den ráno vstát a hýbat se.

Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Muránský hrad	61	1569	79	13,4	35-11

Ráno 10.7. sobota

Budíme se pod skálou. Hanka je dneska jako kdyby se v noci poprala s medvědem. Oteklá, nevyspalá a nabručená. Dig.

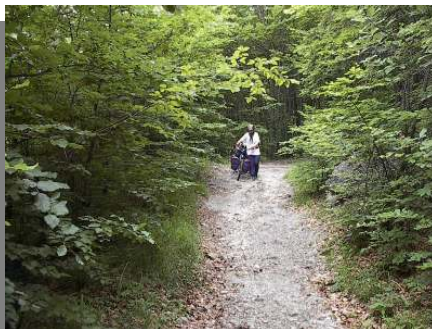
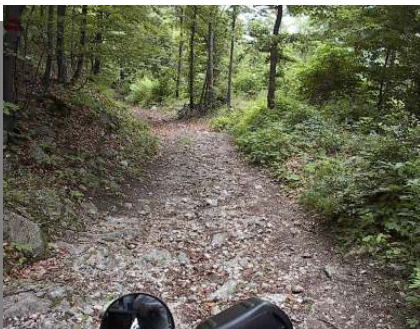
Nabručená snad ani ne. Hlavně totálně odrovnaná a nevyspalá. Hnk.

Po snídani jdeme obhlédnout anektovaná území. Je to tu opravdu obrovské. A samozřejmě, kde najdete Čecha? No přece na tom nejnemožnějším místě. V našem případě nahore na hradě na zříceném kusu obranného valu. Tihle krajani jsou pěšáci a prý jim zbývá už jen 70 km. Prý to půjdou šest dnů. Hm, to samé my máme za den.

Loučíme se s nimi a vzhůru dolů. Vzdálenost 3 km jsme zvládli za 40 minut. Zato necestou, korytem vyschlého potoka a jinými lahůdkami. Ještěže jsme tohle neabsolvovali nahoru.

Cestou potkáváme pěší autoturisty. Nechápou vůbec nic. Pochopitelně jsme je v tom nechali a se škodolibou radostí sledovali, jak si lámou hlavičky tím, jak jsme se jen mohli s těma naloženými kolama dostat touhle příšernou cestou nahoru... A jsme zpět v Muráni. Hanka dokupuje nějaké potraviny a doznívají v ní tyto otřesné zážitky: Ano, je to tu plné cikánů takže bude rozumnější odjet a zde zakoupené mlíko s jogurtem zdlábnout někde cestou. Odjíždíme. Zase je vedro a pere do nás slunce. Na palubě mi to ukazuje 33°C. Silnice je lehounce z kopce, jede se dobře. A to už je tu odbočka vpravo a místo pro desiatu. Kromě toho, že jsme tu posvačili tady teče říčka Muráň. Jak nápadité! A tak jsme se namočili. A teprve teď se jede dobře. V Revúci zastavujeme u Billy. Potřebujeme doplnit zásoby. Ranní nákup v nás zmizel úplně celý. Hanka to šla zařídit a já zatím provádím kontrolu a seřízení kol. Okolostojící posléze zase nepochopili, jak se mohl plný nákupní vozík vejít do naší bagáže. Jedeme dál. Pořád po rovině a z kopce. Hanka je kus za mnou. Nejedu nijak rychle a čekám na ni. U krajnice se plácá nějaký Slovák na horáku a překáží mi. Tak jsem ho předjel a pokračoval nezměněným volným tempem dál. Hanka se zatím nepřibližuje. Rozhlížím se po krajině, přemýšlím co tady asi tak ti místní mohou pracovat aby je to uživilo, když tu mě vyrušil tento dialog: „Ja som si myslel, že sú to daaký profíci a oni to iba blbý čehúni. Tých predýdém, kedy budem chceť.“ Pohledem do zrcátka zjišťuji, že je to ten Slovák co mi před pár minutami překážel u krajnice a hovoří ke slečně, která jede těsně za ním. Přestože jedu jen nějakých 18km/h dělá jim problémy mě předjet. Pravda je, že jsem jim to nijak neulehčil. A jsou přede mnou. Dorovnávám rychlost a zavěšuju se za ně. Slečna vypadá opravdu velmi dobře, ale dost nákladně udržovaná. Asi proto musel frajeřit. Jinak by si ji pravděpodobně neudržel. Právě nás dojecha Hanka a

jsme na malém vršíčku. Jede docela rychle a nevypadá to, že by se jí chtělo zpomalovat. Dobrá. Podrážuju a opírám se do pedálů. Musím přiznat, že je dost cejtit před pár kilometry naložený nákup, včetně pětikilového melouna. Ale rozjždím se. Hanka se zavěšila za mě a rychlost poskočila na 28. A jsme před dvojicí. Krátce kontroluji v zrcátku výraz Slováka. Zmatek, údiv, zlost... Pak už se nám vzdalují. Rychlost narostla na 31 a stabilizovala se. Dvojice zůstala kdesi za zatáčkou. Už v duchu slyším Slováka: „...no ale keby som teba so sebou nemal tak bysom im ukázal!“ Až do Jelšavy se terén nemění. Tedy není důvod zpomalovat. Ba naopak. Chviléma jedeme až 35km/h. Jenomže tady nastává obrát k horšímu. Napojujeme se na silnici č.526 a náš nejbližší cíl je Ochtinská Aragonitová jaskyňa. Sklon terénu se prudce mění a zároveň s ním i rychlost postupu. Ted' to pálíme pětkou na nejlehčí převody. Je horko. Máme ale kliku v tom, že silnice vede lesem. Nevýhoda je, že nás otravují hejna much. Jsou malinké a nepříjemné. Ale co je horší, že při jedné ze zastávek nás napadli sršni. Tak mě to rozčílilo, že jsem na ně vzal Repelent spray. Nechutnal jim. Ale celou dobu stoupání, tedy asi pět kilometrů pořád kroužili kolem. Na další zastávce mě jeden svou drzostí doslova rozběsnil a vyrazil jsem za ním. Zmátlo ho to natolik, že udělal leteckou chybu a to se mu stalo osudným. Srazil jsem ho na asfalt a pak zašlápl. Nemám tušení jak sršni mezi sebou komunikují nebo jak jsou organizováni, ale konec jednoho z nich nejspíš způsobil, že sice pořád tak dva až tři krouží kolem, ale nenalétávají blíž. Zato mouchy ano. Nejde se pořádně nadechnout aby některá nenavšivila nos či ústa. Čímž úspěšně brání nádechu. A co si budem povídat, při výkonu typu zdolávání prudkého stoupání na naloženém kole je vzduch do plic dost potřeba. Oba máme kolem sebe docela pěkné hejno. A je tu další odbočka. Kvalita silnice se prudce zhoršuje a stoupání narušit. Dosahuje kvality výhledu na Muráňský hrad. Mouchy to zjistily a naše osobní hejna se podstatně rozrostla. Zastavuji na parkovišti a čekám na Hanku. Po chvíli přijíždí smrt. Kolo je Hančino, oblečení a tělo taky, ale pod helmou místo obličej je na černém podkladě asi desítka bílých lebek. Zastavilo to u mě. Už jsem čekal, že stylově sáhne do bágů a vytáhne kosu, máchne s ní směrem ke mně a bude vymalováno. Místo toho se zvedla ruka ze řídítek a stáhla z obličej černý lebkami potištěný šátek. A hele, ona je to Hanka. Že bych tomu zase unikl? Po dokončení operace podotkla, že stejný účinek má její vzezření i na mouchy. Od té doby co jede v šátku má pryč od nich pokoj. To je zajímavé.

Dig.

Úplný pokoj ne, ale šátkem jsem zabránila vltávání much do očí, nosu a pusy. Nemají už možnost si z mého obličej dělat přistávací dráhu a díky řídítké osnově je skrz šátek dostatečně vidět.

Hnk.

Ale je půl čtvrté a pokud se pamatuju, jeskyně a podobná zařízení mívají poslední prohlídku ve čtyři. Na ceduji píšou, že je to už jen kilometr ale kdo ví jakým ještě terénem. Tak vpřed! Ukázalo se však, že se už jen svezem z mírného kopce a to až ke vchodu. Jsme tu akorát, prohlídka začíná za pár minut. Koupili jsme vstupenky a pohled, snědli sušenku na posilněnou, vzali si bundy a vydali se s davem dovnitř.

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681792

OCHTINSKÁ ARAGONITOVÁ JASKYŇA

0002389

Dospelí.....	2	100	200
Deti.....			
Študenti.....			
Foto.....			
Video.....			
Mimovstup....			
ΣΣ		200	

DPH 19 %

Nº 35175

Od 1.3.2004 je platné nové IČ DPH: SK2020427904

Ochtinská aragonitová jeskyně

Nachází se v Ochtinském kryptokrase v Revúcké vrchovině, v masívu Hrádku mezi Jelšavou a Štítnikom. Národní přírodní památka je vytvořená v prvohorních krystalických vápencích v nekrasových horninách. Délka prohlídky je 585 m a doba je 45 minut. Skutečná délka jeskyně je 300 m. Bohatá aragonitová výplň vznikla za speciálních hydrochemických a klimatických podmínek v uzavřených podzemních prostorách. Výplň se vyskytuje v ledvinovitých, jehlicovitých a spirálovitých formách. Jeskyně byla náhodně objevena v roce 1954, pro veřejnost je zpřístupněno 230 m od roku 1972.

Jo, bylo to krásné. Nic podobného tomu co mají tady jsem ještě neviděl. Výzdoba vypadá jako když koukáme na kořínky rostlin rostoucích na povrchu. Mám pocit, že i Hance se to líbí.

Dig.

Mně se prohlídka líbí moc a moc. Navíc je tu příjemný chládek. Hnk.

Návštěva je u konce, zážitek byl mocný, ale je třeba nás osvěžit, když už jsme ochlazení. Spraví to meloun, co ho s sebou táhnu z Revúce. A taky jo. Rozpůlili jsme ho a lžící vydlabali vnitřek. Byl moc dobrý. Je tu krásně, ale chce to jet dál. Příští zastávka: Jeskyně Domica. Pravda, až zítra. Dnes popojedem někam poblíž abychom mohli zítra absolvovat jednu z prvních prohlídek a k odpolednímu mohli zalézt do další tentokrát Gombasecké jeskyně. Tak jedem. Je to tu dolů. A to dlouho a prudce. Mám zapnutý generátor a přesto se moje sjezdová rychlost ustálila na 62km/h. A tak si tak letím, vychutnávám pohodu a je mi krásně. Netrvá to však dlouho. Registruji auto za mnou. Uhýbám a auto najíždí vedle mě. Z okénka spouštědce se vyklonila hlava a zařvala: „Ty

kokot, veď ideš šesdisiatkou! Čo si magor?“ Hlava zmizela, auto pridalo a zase byl klid. Let pokračoval už jen chvíli. Pak se objevil protisvah, kolo zpomalilo až se chtělo zastavit. Pomalu šlapu nahoru a čekám na Hanku. Za chvíli ji mám v zrcátku a tak na ni počkám na vrcholu protisvahu. Jsem tu. Kromě mě je tu koza přivázaná ke kolíku. Patrně bude křížená s medvědem. Takhle vybarvené kozy jsem ještě neviděl. Má světle hnědý podklad a bílé fleky. Ale vypadá pěkně. Tak. Hanka je tu, taky vypadá pěkně což jsou mimořádně příznivé podmínky k pokračování v jízdě. Jedeme. Pořád je to dolů. Už ne tak ostře, ale na rychlost 31km/h to stačí. Projeli jsme Štítník a míříme na Plešivec. Jede se pohodově a přitom svižně. Je krásný podvečer, na silnici jsme sami, svítí slunce, je teplo, co chtít víc. To jsou ty pravé Expediční zážitky... Plešivec. Jsme tu nějak rychle. A co hůř, za ním je kopec nahoru. Podle mapy děsnej. V reálu taky. 12%. A hned několikrát za sebou. Jede to pomalu a namáhavě. I tohle jsou Expediční zážitky. Po příjezdu Dlouhou Vsi hledáme místo na spaní. A máme ho. Dnes budeme spát na poli.

Dig.

Pole je poseté jakoby obrovskými rolemi toaletního papíru. Jsou to balíky slámy zavinuté do velkých rolí.

Hnk.

Je tu úplný klid, ptáci štěbetají, v dáli štěká pes, sluníčko zvolna zapadá za kopec. Idylka přímo vyzývající k přípravě guláše s rýží k večeři. Vůbec v tom prostředí nechutná špatně. Po snědění si čteme další kapitolku z Harému a pak... Ani doupě dnes nestavíme. Tak je krásně...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Dlhá Ves	63	1637	68	15,2	36-11

ráno 11.7. neděle

Budíme se v půl osmé. Je nádherně, svítí slunce a tahá nás ze spacáků. Dnes máme opravdovou nedělní snídani. Bábovku a čaj. Hm, tak teze o první dnešní prohlídce jeskyní nevyšla. Protože jsme se krásně, ale opravdu nádherně vyspali. No a spousta času zabralo uklízení a balení. A dostat se z pole taky není jen tak. Přejezd do jeskyně je pak krátký a rychlý. Spali jsme necelé 2 km od vchodu. Vybíráme si ze dvou variant prohlídek trasy s plavbou. Doufám, že se tím myslí plavba na lodičce. Plavat tělem by se mi vzhledem k teplotám panujícím pod zemí opravdu nechtělo. Jo, co bych to nepřiznal, jsem zhejkanej. Jdeme na prohlídku.

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681792

JASKYŇA DOMICA

0000986 N 130 260 30 11.07.04 com... 049 55 Dlhá Ves

Dospělí..... 130 260 30 11.07.04 com...
 Deti.....
 Študenti.....
 Foto.....
 Video.....
 Mimovstup....

DPH 19%
 N° 52012 N

Od 1.5.2004 je platné nové IČ DPH: SK2020427904

Jaskyňa Domica

Nachádza sa na juhozápadnom okraji Silickej planiny, v Národnej prírodnej rezervácii Domické škrapy na území Chránenej krajiny oblasti Biosférickej rezervácie Slovenský kras. Vytvorená je v stredotriasových vápencoch podzemnými tokmi Stýxu a Domického potoka v troch vývojových úrovniach. Dĺžka jaskyne je 5358 m. Tvorí jednotný genetický celok s jaskyňou Baradla v Maďarskej republike. Z bohatej sintrovej výplne sú typické štíty a bubny, kaskádové jazierka, cibuľovité stalaktity a pagodovité stalagmity. V jaskynnom systéme Domica - Čertova diera sa zistilo 16 druhov netopierov. Dominantný je podkovár južný (*Rhinolophus euryale*), ktorý vytvára najpočetnejšiu kolóniu na Slovensku. Najvýznamnejšie jaskynné nálezisko bukovohorskej kultúry z neolitu (4000 rokov pred n. l.). Unikátny je nález hrotu oštepú zo starej doby kamennej (szeletién) spred 35 000 rokov. Stará Domica bola známa oddávna. Pokračovanie jaskynných priestorov objavené v roku 1926. Sprístupnená od roku 1932, vrátane podzemnej plavby. V súčasnosti prevádzkované sprístupnené časti merajú 1315 m, z toho plavba 140 m.

Ano, krásny. I ta obávaná plavba. Údaje o vode: hĺbka 90 - 130 cm, teplota 6°C. Dĺžka 140 m. A dĺžka okruhu 1200m. Výzdoba kvapľová vápenná. Dost dobrý. Je pól druhé, jedeme dál. Ne daleko. Cíl je na Gombasku vzdáleném 20 km. Rychlost volím takovou abychom stihli prohlídku v 15 hodin. Jede se dobře, nic mimořádného se neděje. Pořád je hezky, svítí slunce a teplo přechází do vedra. Vítr si nás nevšimnul, nebo ničí jiné cyklisty jinde. Gombasek. Přijíždíme akorát. Do prohlídky zbývá 15 minut. A protože je vedro neskutečné navštívili jsme stánek s nápojem. Na tom není nic mimořádného. Ale co je zvláštní a nezvyklé, vyhlédl si mě motýl a držel se mě jak ho... košile. Byl úplně krotký a nechtěl si nechat vymluvit, že sedět mi na rameni není nejlepší nápad. Pojmenovali jsme ho Pepa. Každý pirát nebo jinej lotr mívá na rameni papouška. Já mám motýla... Vypili

jsme všechno co teklo a v 15 hod. jdeme do podzemí. Toho se Pepa neúčastnil. Dig.

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681792

GOMBASECKÁ JASKYŇA
049 11 PLESIVEC

VSTUPENKA 0003456

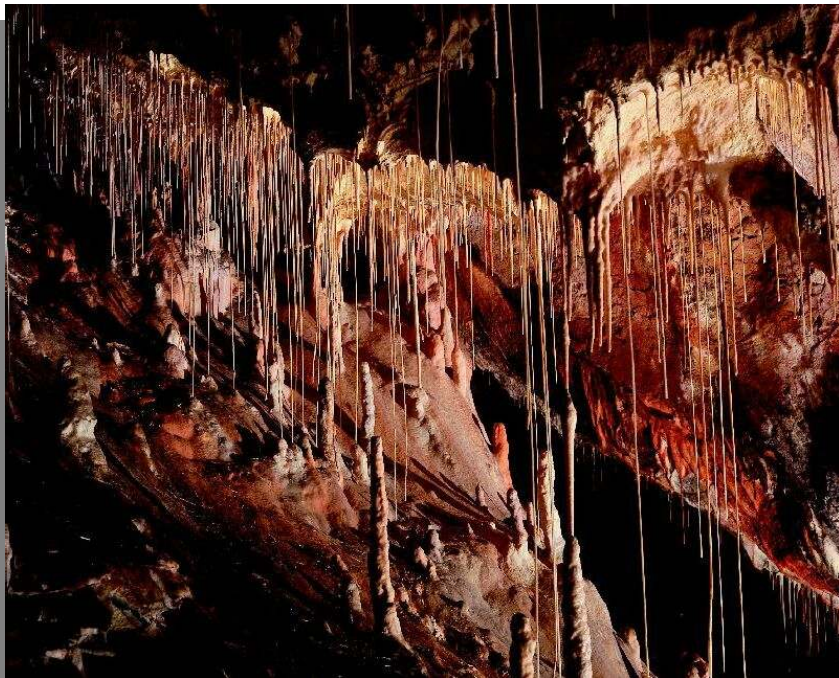
Dospelí.....	2	60	120
Deti.....			
Študenti....			
Foto.....			
Video.....			
Mimovstup....			
		ΣΣ	120

30 1.02.04 15:00 DPH 19% N° 15377 N 2

od 1.5.2004 je platné nové IČ DFH:SK2020427904

Gombasecká jaskyňa

Nachádza sa na západnom úpätí Silickej planiny, v Chránenej krajinskej oblasti Biosférickej rezervácie Slovenský kras. Vytvorená je v strednotriasových vápencoch Čiernym potokom a jeho prítokmi v dvoch vývojových úrovniach. Dĺžka výverovej jaskyne je 1525 m. Vyniká unikátnymi tenkými sintrovými brčkami, ktoré dosahujú dĺžku až 3 m. Vyskytujú sa aj iné formy stalaktitov, stalagmitov, rôzne sintrové náteky a kôry. Jaskyňu objavili v roku 1951 dobrovoľní jaskyniari z Rožňavy združení v Slovenskej speleologickej spoločnosti. Sprístupnená od roku 1955 v dĺžke 285 m. Od roku 1968 sa ako prvá jaskyňa na Slovensku využívala 10 rokov na speleoterapiu.

Jeskyňe byla moc pěkná a velmi dobře vybavena nebo vyzdobena ;-) brčky. Dokonce unikátně tenkými 2-3 mm jak nám pravil průvodce. Škoda jen, že prohlídka nebyla delší.

Hnk.

Po návštěvě této podzemí nádhery je třeba jet dál. Rozhoduji takto: Nepojedeme nahoru na Silicu - moc do kopce - ale strihneme to po silnici č. 50 na Rožňavu a pak dál k Jasovu. Vyrážíme. Neděje se nic zvláštního, v Rožňavě jsme za 30 minut. A tady to nastává. Musíme až do úplného centra k jedinému obchodu, který tady znám. Snad bude otevřený. Je. Ale sortiment nic moc. Vypadá to, že tady ještě nezjistili, že už skoro 15 let není socialismus. Zejména pak v hotelu Kras, kam jsme zašli na večeri. Jsme tu úplně sami, přesto obsluha silně vázne. Jídlo mají dobré, Ale ten vrchní je nějaký divnej... Po jídle jedeme. Směr Košice. Zatáhlo se, vypadá to na dešť. První část cesty probíhá v klidu a pohodě. Pak je bohužel v cestě 4 km dlouhý stoupák. Ale jaké! Opět se ukazuje jací jsou Slováci Matějoví. Normální národ by postavil silnici tak aby co nejméně stoupala a zatáčela, použil terénní zlomy a sedla a průsmyky. Ne tak Slováci. Ti ženou silnice rovnou přes vrcholy kopců. A čím vyšší, tím lepší. Stoupání 12% je teprve to pravé. A pokud je někde úplná rovina, postavěj tam alespoň most přes železnici, řeku nebo jinou silnici a to i v případě, kdyby předešle jmenované mohlo vést souběžně se silnicí. Když jsme vydrželi kopec nahoru, vypadalo to tam na to, že by se měly fasovat padáky nebo rogala. Kromě toho začíná pršet. Ale díky sklonu a 14ti % klesání a rychlostem sestupu kolem šedesátky jsme tomu ujeli. Zase se jede dobře. Silnice je sice hlavní, ale provoz minimální. Před devátou projíždíme Moldavu nad Bodvou. Stmívá se a podle cedulí je to do Jasova 10 km. Tak to je skvělé. Je tma. Pořád se jede velmi dobře. Ale co je velmi špatně, že začíná pršet. Zajíždíme do nejbližšího lesa a v dešti stavíme doupě. Jde to mizerně. Je tu šílené podloží. Nejdou do něj vpravit kolíky.

Dig.

Bohužel, nejen podloží je šílené. Cestu obklopuje vysoký plevel nejčastěji žahavé kopřivy nebo bodláky. Jak si do nich sedám při marné snaze zatlouct kolíky asi nikdy nezapomenu. Snad si aspoň někdy ve stáří na to vzpomene i blížící se revma a nechá mě na pokoji. ;-)

Hnk.

A zrovna dneska potřebujeme aby doupe stálo zvlášť pevně a bylo správně vyšponované. Nesmí totiž dojít k tomu aby se v plachtě začala tvořit jezera. Pak by vahou vody mohlo dojít ke zřícení stavby. Pořád prší. Stavbu dokončujeme a zaležáme. No a hádejte co se stalo; Ano, správně, přestalo pršet. Nevadí, stejně vyhrájeme. Akorát se mi nelíbí, že většina věcí kolem je mokrá. Povečeřeli jsme, přečetli další dvě kapitoly z knížky a dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Hatiny	63	1717	80	18,1	34-11

Ráno 12.7. pondělí

Budíme se po sedmé. Nebe je vymetené a všude, kromě místa kde spíme, svítí slunce. Vstáváme, odhazujeme plachtu a snídáme. Po cestě okolo nás začaly jezdit traktory. To fakt potřebujem! Hanka v rámci odjezdových opatření zahájila manévr

převlékání. Když byla přesně v půlce pronesla, že když už na sobě nic nemá, mohlo by přijet nějaké to auto. Sotva to dořekla, bylo tu. Zpomalilo projelo těsně kolem a v zápětí mu zhasl motor. To na řidiče Hanka nejspíš mocně zapůsobila. V našem ležení došlo k výbuchu smíchu. Konečně, nešlo dělat nic jiného. Pokračujeme v balení a přípravách odjezdu. Opouštíme ležení směr Jasov. Tam mají vchod do jeskyně, kterou chceme navštívit. Jsme tam za pár minut. Jenomže máme pondělí a v pondělí nějak není otevřeno.

To jsou ale paka. Asi nepotřebují naše a nejen naše peníze. O co jsme přišli?

Jasovská jaskyňa

Nachádza sa v Medzevskej pahorkatine Košickej kotliny v Národnej prírodnej rezervácii Jasovské Dubiny, na území Chránenej krajinnnej oblasti Biosférickej rezervácie Slovenský kras. Vytvorená je v strednotriasových vápencoch a dolomitoch ponorným tokom Bodvy v piatich vývojových úrovniach. Dosahuje dĺžku 2811 m. Bohatú sintrovú výplň zastupujú pagodovité stalagmity, stalagnáty, štíty, bubny, brčká a iné formy. V jaskyni sa zistilo 19 druhov netopierov. Patrí medzi najvýznamnejšie zimoviská podkovárov veľkých (*Rhinolophus ferrumequinum*) na Slovensku. Osídlená v neolite (bukovohorská kultúra), dobe bronzovej, halštatskej a rímskej. Ojedinelé nálezy poukazujú aj na možné krátkodobé paleolitické osídlenie. O jaskyni sa vedelo už v druhej polovici 12. storočia. Najstarší nápis je z roku 1452. Sprístupnená už od roku 1846. Po úpravách sa pre širšiu verejnosť otvorila opäť v roku 1924. Sprístupnená je v dĺžke 550 m. Od roku 1995 sa v jaskyni vykonávajú ozdravovacie speleoklimatické pobyty.

No nic, jedeme pryč. Zkusíme někde dokoupit potraviny. V Jasově ale ne. Je to tu plné cikánů a obávám se, že jakmile se zastaví kola, nezbyde z výstroje během pár sekund vůbec nic. Prozrazují to lačné pohledy všech, co mají alespoň trochu černou tlamu. Minuli jsme koncovou ceduli obce a těsně za ní stojí tři holčičky tak ve věku 5 - 7 let a kousek vedle cca dvanáctiletá. Ta má v ruce košík s houbami a snaží se mi je prodat. Je to tu zatraceně dokopce. Převody 1 - 1, rychlost chůze. Všechny se na mě sesypaly a hned „ujo, daj cukrik!“ Tak tohle podporovat nebudu! „Nedám a nechajte byť!“ A jedu dál. Daly mi pokoj. Vyjeli jsme nad vesnici a odpočinuli si. Kopec je opravdu dost příkrý. A během další jízdy zjišťujeme, že není jediný. Silnice vede výhradně přes vrcholy kopců. Nikoho tady asi nenapadlo natáhnout ji mezi kopcema podél potůčku, který tu teče. Po nějakém čase přijíždíme do obce Hodkovce. Mám takový pocit, že teď je ten vhodný okamžik na svačinku. Zajeli jsme ke krámku, obsadili plastový stůlek a Hanka šla nakoupit. Potom vyprávěla něco o posledních rohlíkách, jediném jogurtu a prázdných regálech. Nevím proč, ale nechává mě to klidným. Přišel k nám velmi starý dědka a jal se s námi rozprávět. Z hovoru vyplynulo, že mu ani trochu nechybí socialismus, ale že po rozdělení státu panuje v dědinách bída. A čím východněji, tím větší. Všechno jsme pěkně snědli, rozloučili se s dědou a jedeme dál. Terén se nemění. Pořád je to tu jak u idiotů. Zbytečně nahoru a naprosto pitomě dolů. Zatáhlo se a je pod mrakem. Už vidíme Košice. No, to je díra. Nebýt té spousty paneláků a železáren v povzdálí, byla by to prachšprostá vesnice. Pod vlivem těchto úvah vjíždíme do města. Teda, to je pakárna! Silniční síť je tady tvořená čtyřproudovkami, s naprosto praštěným značením. Ideální je značit směry odboček za křižovatkami a nejlépe takovým písmem, které nejde z dálky přečíst! Objevili jsme směrovku na Billu. Tak tam jedem. Tradičně parkujeme tak abychom nepřekáželi, ale aby nás bylo vidět. Na nákup jde Hanka. Když se vrátila vypadalo to, že jsme se pokusili vyžrat Košice. Zase máme nákupní košík úplně plný. Po uložení zboží do bagáže se rozpršelo. No dobrá. Využijeme čas k dohuštění pneumatik a drobným opravám. Zdařilo se. Už neprší,

jedeme. Míříme zpět na Michaloveckú výpadovku. Auta se tu chovají hůř než v Praze. Neustále nás vytlačují ze silnice. A je to tu. Hanka neohlásila díru na kraji vozovky. To byste nevěřili jak přesně jsem trefil její okraj. Propadl jsem se předním kolem asi o 20 cm a bokem kola narazil do okraje jámy. Rozhodilo mě to tak, že jsem se posléze našel, kterák ležím na dělicí čáře v protisměru. To byla rána. Ještěže nic nejede. V tomto okamžiku už by tu z projíždějícího auta byla hromada šrotu, protože by střet s mým kolem rozhodně nemohlo vydržet a ze mě placka. A s povděkem kvituji, že se mi nic nestalo. Odklidil jsem se ke kraji. Aha, asi se stalo. Docela hodně mi cuká v celém těle a ozvala se prudká bolest v koleně. Tak to už tu dlouho nebylo! Snažím se s tím vším nějak vyrovnat. Zatím necítím nic dalšího. Ale stejně se nemůžu hnout. Bolest pomalu ustupuje, kolem pulzuje normální život, takže se do něj taky zařadím. Ještě maličkost. Bylo by dobré zjistit, co je kolu. Potěšilo mě, že předběžné ohledání neodhalilo žádné škody. Fajn. Koleni bolí už jen provozně, takže pojedem. Jo, tak ještě momentik. Mám rozhozené sedlo. Takhle daleko nedojezu. Oprava nastavení je krátká, tak teď už můžu. Pomalu se přibližujeme k soustavě mostů, nadjezdů a podjezdů a potřebujeme najít směr na Michalovce. Aha, už ho máme. Hanka jede první a co to, proč to... Odbočku jsme úspěšně minuli. Dig.

Znervózníují mě rychle jedoucí auta kolem mě a vyčítám si nenahlášení díry a následné zdravotní problémy Diga. Hnk.

Nejde se vrátit, protože je to tu čtyřproudé, jednosměrné a pod silným provozem. Jedeme tedy dál a za další nájezdovou rampou sjíždíme o silnici níž, provádíme obrat a zase najíždíme zpět. Směr tedy máme dobrý. Ale je to tady dost strmě a dlouho do kopce. A zase mám pocit neviditelnosti. Zvlášť autobusáci trpěj slepotou. Do toho je strašný horko. Poté, co se vypršelo, vylezlo sluníčko a pálí. Vychutnáváme si ho rychlostí 4 km/h do příkrého stoupání. Za 30 minut jsme nahoře. Autobusy a většina aut pokračuje do obrovského sídliště, naši silnicí jich jede sotva půlka. A pak je to dolů a krátce na to nahoru. No hrůza. Při průjezdu Košickými Olšany kupujeme melouna a za dalšími třemi zatáčkami jej konzumujeme.

Už se zase cítíme být osvěženými což je ideální pro navázání spojení s Jarkou. Ta se chce připojit k našemu blbnutí zítra.
Dig.

Zapínám mobil a po přijetí několika SMSek se nám daří navázat i spojení s opačným koncem bývalé federativní republiky a naší Jarkou! Moc ráda Jarku slyším a ještě raději informaci, že zítra skutečně za námi dorazí a že se už moc těší. Pouze má obavy z dlouhé cesty, kterou musí zvládnout sama. Viktor dle našeho očekávání nakonec svou účast odřekl. Na druhou stranu to bylo jen a jen rozumné. Expedice pro úplněho nováčka bez základních zkušeností a alespoň minimální povinné výbavy rozhodně není to pravé ořechové. Třeba další rok to už bude úplně jiná písnička...
Hnk.

Podle cedulí jsme 45 km od Michalovců. Tak ještě chvilku jedeme pořád po silnici č.50. Pohled do zrcátka mě vůbec netěší. Za námi se žene frontální porucha. Je třeba někam zalézt, postavit plné doupě a nastavit jej přídí proti větru. Máme vhodnou odbočku ale ani po kilometru není vhodný terén. Ale jak už to tak vždycky je, našli jsme a začali stavět. Je však smutné, že začíná pršet. Tak jsme to nestihli.
Dig.

Za to jsme stihli na poli nalézt úžasný vrchní plech snad z traktoru snad z letadla s malívkou tygra ve skoku, který využíváme jako podložku mezi igelit a nevyvratitelný kořen křoviska, které navíc disponuje i velmi nepříjemnými ostny. Naštěstí pro nás, bylo pole už vymýceno a jen občasné drny s kořeny a zapomenuté klacky s trny dávaly tušit jak strašně to tu muselo před zásahem kultivátoru vypadat.
Hnk.

Naštěstí je omočení minimální. Dneska to zakončujeme už v půl šesté. Potud to kladné. Ale při koncovém manévru jsem páchnul. To se fakt může stát jenom mně. Ted' se tím nebudu zabývat. Venku se meteorologicky děje něco neskutečného a uvnitř se chystá večere. Ta je tentokrát velkolepá. Ostatně posuďte sami: Párky, kečup, rohlíky, pivo, gin, tonic, tyčinky, chipsy, čokoláda a další. Pak si v příjemném rozpoložení čteme. Ruší nás jen rachot kapek o plachtu... A po deváté konec. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Koš. Klenčov	54	1778	60,8	15,5	35-9

Ráno 13.7. středa

Ranní činnost probíhájí v tomto duchu a pořadí: Vstáváme, opravuju píchlotinu, voláme Jarce a jedeme. Nejdříve po poli zpět na silnici. Bylo to šilené. Jak jsme to včera vůbec mohli vyjet. Ovšem na silnici to není lepší. Opět s totální důsledností vedou naši bývalí bratři silnici přes nejvyšší kopec v okolí. Po včerejším dešti není ani památky. Svítí slunce a je vedro. Jede se naprosto příšerně. Kopec nejspíš nemá konec, provoz na silnici dosahuje stupně číslo čtyři a nějak jsem získal pocit, že jsme zase neviditelní. Skoro všichni se nás snaží natlačit do příkopu. Nedáme se. Po 45ti minutách jsme nahoře. Úplně uondáni a doničeni. Aha, už vidíme proč silnice vede zrovna tudy. Na dvou soklech tu stojí tank a houfnice Rudé armády z osvobozeneckých bojů v roce 1945. Takže všichni se povinně musí podívat a vzdát hold. No dobrá, tak jedem. Kopec dolů je tak příkrý, že by se tu měly znovu fasovat padáky nebo státní příspěvky na brzdové destičky. Předjel nás kamión a zmizel za zatáčkou. Pouštím se za ním. Za další zatáčkou mi překáží. Ach jo. Asi mě viděl v zrcátku a uhnul mi doleva, Pouštím brzdy a téměř prolétám kolem jeho pravého boku. Jen jsem vystrčil čumák před jeho kabinu dostal jsem facu od větru. Jde z 50ti minut o takové síle, že už jsem si vybíral místo za svodidlem kam si odložím. Trochu jsem přišlápl a dostal se z toho. Jsem pár metrů před kamiónem. Na palubě mi svítí údaj 61 km/h. Za mnou se zvedly otáčky motoru, zapištělo turbo a kamión se mnou srovnal rychlost. Držel se zbytek sjezdu asi deset metrů za mnou, čímž bezvadně clonil můj sjezd od ostatní dopravy. Všechno je fantastické až na ten vítr. Nejsem schopen odhadnout jeho rychlost. Ale to vím, že je nárazový a mění směr. Už jsem dole, jedu čtyřicítkou. Řidič kamiónu na mě kraťoučce houknul, zamával mi a předjel mě. Rychlost pomalu klesá. Teď se ustálila na 35km/h a Hanka mě zvolna dojíždí. Ale ten vítr! S ním to cloumá jak puberta, mě se to daří nějak tak usedět a udržet.

Dig.

Možná to bude válhou kola a jezdcce. A připouštím, že i praxí... Hnk.

Takto svižně ale namáhavě dojíždíme do Sečovců. Tady si dáme desiatu. Přibrzdíme a zajíždíme ke kraji. Hanka vyřkla velmi zajímavou tezi o „prsaté bohorodičce“.

Dig.

Je pravda, že spojení „prsatá bohorodička“ opravdu není obvyklé. Proto mě zaujalo, že to mají napsané pod sochou Panny Marie. Je sice v nadživotní velikosti a její vnady by si leckterá z nás dala líbit. Ale, že by tím byla svatá? Nebo chtějí dát najevo, že neposkvrněné početí bylo z hlediska otce zaváhání? Těžko říct. Aha. Tak ne! Já už na to nevidím. Ten nápis hlásá „SVĚTÁ“ bohorodička. Teda řeknu vám, tyhle asociace - hrozná věc.

Hnk.

Ještě popojíždíme k potravinám. Jo a to se chci zmínit. Mají tu zajímavý zvyk, který dodržují a to už od Muráně. Černá část obyvatelstva nakupuje ve svých obchodech, má svoje krémy a jiné obchody a bílá část má taky všechno svoje. Zpravidla tato zařízení bývají přes ulici. Zajíždíme k „bílému“ obchodu. Jogurtíky, mlíčko, rohlíčky a přibináček. Sedíme na parapetu výlohy a sledujeme jak tady pulzuje život. Na tomto místě musím přiznat, že tomu tady moc nerozumím. Proto po dojení pokračujeme v cestě. Do Michalovců je to 22 km. Jede se dobře. Svítí slunce, je teplo, akorát ten vítr! Některé poryvy jsou opravdu silné. A když se treťí do průjezdu kamiónu je to na odlet přes příkop hluboko do přilehlého lesa. V jednom kopečku už to nějak nejede.

Dig.

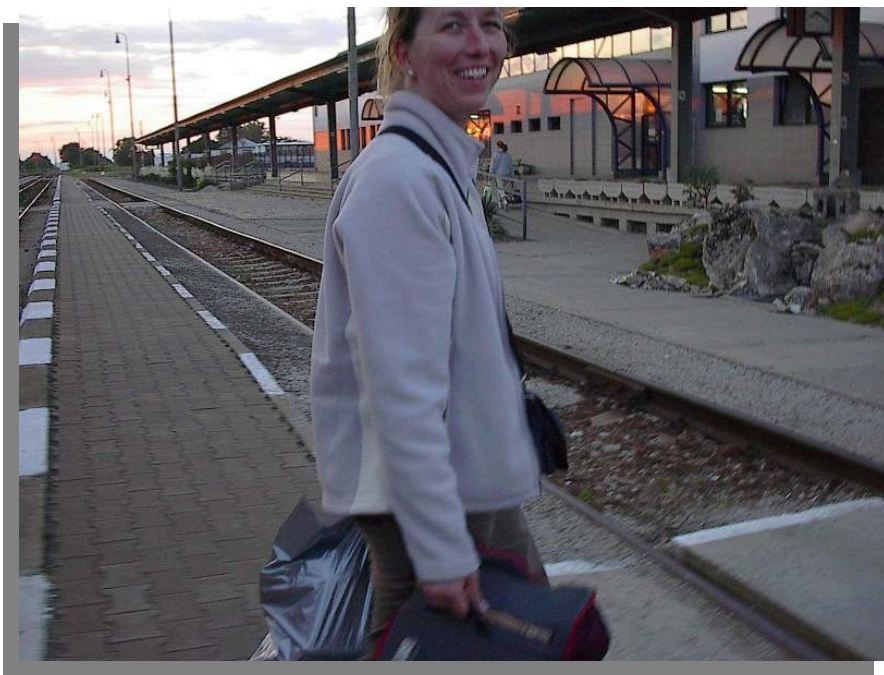
Ve slovenštině by moje snažení šlo popsat těmito slovy: šuchtala som sa do kopca až som sa zastavila. :-)

Hnk.

V ten okamžik jsou u nás dva cikáni. Čekal jsem nějaké žebrání, nebo napadení. Místo toho přátelské výrazy, obdiv, velmi dobrá znalost zeměpisu, přání šťastné cesty. Tedy, to jsem nečekal. Ale můj globální pohled na dávné přistěhovalce z Asie to nezmění. Tak jo, pokračujem. Za pár minut vjíždíme do Michalovců. Silnice rozbité, orietační

systém žádný, řidiči bezohlední, prostě město. Přejeli jsme most, našli železnici a zároveň i nádraží. No a dojet k němu už není problém. Zastavujeme před budovou. Mají tu pohromadě všechno co momentálně chceme. Výčep, jídelnu, kadeřnictví i nějaké ty koleje po kterých přijede vlak a přiveze Jarku. Nejdříve jdeme ochutnat pivo. Pak se jdeme najíst do jídelny, pak si venku před halou čteme. Kadeřnictví bohužel funguje jen na objednávku. Proč kadeřnictví? Tentokrát nejde o žert ani narážku ale o to, že Hanka před odjezdem na tento velké podnik navštívit svůj oblíbený podnik na zkrášlování a teď jí překáží vlasy. Hlavně na hlavě. A přilehlém okolí. Má se na mysli helma. Jak jsem se zmínil, před halou si čteme. A do toho jim tady fouká vítr. Hodně. A teď ke všemu ještě vychladl. V hale je zase nesnesitelné vedro. Bodejť ne. Místo střechy tady mají průhledný plastový oblouk. Takže je to tu jak ve fóliáku. Navíc tu furt někdo s pečlivou důsledností zavírá dveře ven, takže se tu nevětrá. Hodinu před příjezdem Jarčina vlaku jdeme ještě nakoupit do Billy a pak se po návratu na nástupiště věnujeme čtení a čekání. Ano a je to tu. Právě dorazil vlak z Košic a v něm Jarka se svým kolem. To jsme s Hankou vyložili a na nástupišti pak proběhl uvítací ceremoniál. To jsme rádi, že je tady. Podle vyprávění i ona je šťastná, že nás vidí.

Dig.

A co teprve jak já jsem Jarku ráda viděla. Konečně bude dívčí část v letošní expedici převládat a třeba budeme mít i spolu silnější slovo při rozhodování o věcech více i méně podstatných.

Hnk.

Nakonec počtete si jak to Jarka viděla sama:

Vyrážela jsem ráno z Hlaváku. Kryštofa, moje kolo, jsem si tu nechala přenocovat. Bála jsem se o něj, ale jinak to nešlo, nestíhala bych. Naštěstí bylo o Kryštofa dobře postaráno. Ráno mi ho pomohl do vlaku naložit dle domluvy Olda. Nadával jak špaček. Při nakládání si zašpinil džíny od řetězu. Loučila jsem se s ním a ještě jsem mu poradila, že to má vyčistit benzínem. Myslím, že v tu chvíli mu to bylo „patná“, vztek měl furt...

Vyrazíme... Jsem v pohodě, spoj v Košicích stíháme, jedem na minutu přesně. Starosti mi dělá jen přestup. Jedu sama, takže vím, že na to, abych naložila Kryštofa vybaveného bágama do vlaku, fakt nemám. Snad mi někdo pomůže. Spolucestující se postupně střídají. V Českém Těšíně nastupují Slováci. Muž kolem sedmdesátky a čtyřicátník. Pak nějaká padesátiletá žena zřejmě s manželem. Za nějakou dobu si začali povídat. Když zjistili, že jsem z Čech, začali nadávat na Slovenský stát. Jedem přes Tatry, jsou odtud, tak to mám i s podrobným popisem. Nabízejí mi nějakou pálenku, ti přátelští lidé ☺. S díky odmítám. Přece jenom nevím, co mě ještě čeká. Pak všichni postupně zase vystupují. Škoda, byli fajn...

A pak se objevuje můj hrdina – Fero. Menší zavalitý chlap. Věk kolem čtyřicítky, Tupá, zapadlá očička. I přes pokus o nenucený úsměv pohled vraha. Už když jsem ho viděla, neubránila jsem se dojetí. To je on, on mě zachrání.. (Pokud to přežiju...) Nejdřív po mě jen tak po očku pokukoval, ale pak se konečně osmělil a zeptal se mě, kam jedu. Nejsem zvyklá lhát, ale teď toho fakt lituju. Moje odpověď ho očividně potěšila. Rázem odvětil, že má stejnou cestu. Začala jsem se intenzivně těšit, až konečně uvidím Hanku s Digem. V Košicích na nádraží někam odběhl se slibem, že se brzo vrátí a pomůže mi s kolem. Měla jsem rozporuplné pocity. Na jedné straně pocit vděčnosti, na druhé touha vyrazit radši sama a třeba po kolejkách. Na nástupišti očumují Slováci kolo. Nemůžou pochopit, kam s tím jedu a zřejmě ani jestli to myslím vážně. Za chvíli se objevuje Fero. Už z dálky se usmívá. To mě děsí. Rozhodl se, že mě vezme s sebou domů. Nijak se s tím nápadem netají. Jde k trafice a skupuje všechny sušenky, co tam mají. Navíc nějaké nanuky. Všechno se to snaží napat do mě. Něco strkám do bágů, zbytek tajně vyhazují. Říká, že mu to tu všechno patří. Lituji, že nedělám žádné bojové sporty, teď by se to šiklo.

Zkrátím to... S kolem mi pomohl – za což jsem mu vděčná. Nakonec jsem se ho zbavila, protože vystoupil asi o tři stanice dřív než já – za což jsem mu vděčná ještě dvakrát tolik.

Na nástupišti už čekají Hanka s Digem. Vytahují kolo a já mám neuvěřitelnou radost, že je vidím. Vypadají vysportovaně, jsou krásně opálení a voní dálkami... (nebo kompostem?) Dočkala jsem se. Lidi, ani nevíte, jak Vás ráda vidím!!! Jrk.

Pak jsme připravili kola k jízdě a vyrazili do večerních Michalovců. Míříme na Širavu. Za městem musíme zastavit, protože roh. U všech zúčastněných. To je ale pěkné synchro!

Navíc někdy tady Jarka objevila jednu celkem zásadní věc. Od nádraží jede na zataženou parkovačku. Chápu její oddych, že to není nepřipravená fyzická ale jen opomenutí důležitého kroku před jízdou. Odrzdit!!! Hnk.

A tak mě napadá, že pokračovat do kempu vlastně není nutné. Přespíme ve zdejších lese a zítra se uvidí podle počasí. Akorát si musíme kleštěma zjednat průjezd skrz starý drátěný plot. A jsme tu. Stavíme „U“ formaci kterou jsem již 3 roky nestavěl a holky ji neznají vůbec. Ale jak tak stavíme, postupně si vzpomínám, jak se to tenkrát dělalo. Máme to. Pak jsme si udělali k večeri stádo párků, po ní si chvíli povídali a zanedlouho velmi příjemně usnuli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Michalovce	62	1822	44	17,7	34-10

Ráno 14.7. čtvrtek

Budíme se před osmou

a chystáme odjezd.

Dig.

Jsem po ránu hrozně pomalá. Jednak je to tím, že jsem se ještě nevzpamatovala z té po mě dobrodružné cesty vlakem, jednak je to tím, že přece jenom jsem včera ležela. Tím ležela myslím na posteli. Nějak jsem si odvykla na tohle lesní poleženičko... Jrk.

Odjíždíme, přičemž začíná pršet. Krucinál! Přesto míříme na některé z rekreačních středisek rozmístěných podél břehu Zemplínské Šíravy.

Zemplínská šírava

Jde o vodní dílo svým rozsahem na Slovensku překonané až obludou Gapčíkovo – Nagymaros. Každý kousek břehu této ohromné vodní plochy je využit k rekreačním účelům. Přehrada zásobuje pitnou vodou převážnou část jihovýchodního Slovenska.

Jen jsme vyjeli na silnici, opřel se do nás protivítr. Jede se mizerně. Vysvitlo slunce a během několika okamžiků se udělalo vedro. Nějakou dobu se nám daří vzdorovat obojímu. Ale příroda je nakonec zase silnější. Zastavujeme a odstrojujeme se. Hned je lépe. Ale ukázalo se, že není vhodné chválit den před večerí. Pokračujeme dole kopcem. Ale protivítr je tak silný, že máme zařazeny lehké převody a přesto dřeme jako Bulhaři. A kromě toho zase chladí. Po několika kilometrech nacházíme vhodné místo na zaparkování s přístupem k vodě. Už je nám zase vedro! Je zaparkováno. Slézt k vodě je trochu kumšt. Břeh je poněkud strmý. Zato voda je neuvěřitelně teplá a tak šup do ní. S Hankou plavu na ostrov pokladů.

Dig.

Malá poznámka: Dig plave svým krásným ladným stylem a ve vodě se chová jako lachtan a já se snažím během cesty neutopit. Stále se uklidňuju, že mě vodní tvor vedle mě nenechá bídně zahynout utonutím.

Hnk.

Ostrov Pokladů je ostrůvek cca 150 m od břehu. Já o něm vím to, že na něm bývaly ostružiny. Velké a velmi dobré. To je ten poklad! Jsme asi v půli cesty, když se na jednom z kol rozezněla alarmová siréna. Vidíme Jarku s namydlenou hlavou, jak pádí z vody a s hlavou plnou šampónu se škrábe po břehu ke kolům. Obrázek je to opravdu groteskní.

Dig.

Opravdu mě potěšilo, že ten poryv větru spustil sirénu zrovna v momentě, kdy jsem se namydli. Jsem ráda, že jsem kamarády aspoň pobavila, když už jsem se málem oslepila mýdlovou pěnou a přizabila při škrábání do toho mizerného kopce. Zkouším vypnout a zapnout. Nefunguje. Tak to vypínám úplně. Snad je někdo neukradne. I když než to absolvovat znova – ať si je nechaj...

Jrk.

Z našeho pohledu vidíme, že už je u kol a cosi tam podniká. Sirénu se jí nějak podařilo umlčet. My pokračujem v plavání a za chvíli jsme na ostrově. A měl jsem pravdu. Fakt jsou tu ostružiny. A hodně. Hanka doplávala až sem. Původně tvrdila, že v žádném případě... Teď se tu vyhřívá na sluníčku a tváří se spokojeně. Slunce zalezlo, je čas plavat zpátky. A tak si tak plavem a plavem a začalo pršet. No tak tohle jsme přesně potřebovali! Jarka je na břehu a vůbec se nesnaží způsobit protidešťová opatření. Vylezli jsme, převlékli se, přestalo pršet, balíme a jedeme. Ne daleko. Jen ke stánku Poštovej Novinovej Služby. Tady kupujeme stádo pohledů, píšeme hromady pozdravů a jedeme. Ještě na okraj – vjeli jsme do oblasti Vihorlat.

Vihorlat

Vihorlat. Kdo by neslyšel o tomto čarovném kraji na samotném východě Slovenska. Kdo by nezatoužil navštívit Sninský kameň, Morské oko či nejvyšší vrchol celého pohoří - Vihorlat (1 076 m). A kdo neslyšel o známé rekreační oblasti Zemplínska Širava. Tato oblast Karpat je oblastí superlativů. Zachovalá příroda, husté listnaté lesy, jejichž krása vynikne zejména na podzim, množství zvířet a vzácných rostlin. Vihorlatské vrchy jsou sopečného původu, o čemž nás přesvědčí jejich geologické podloží (tufy a andezity), které pěkně vystupují k povrchu na Sninském kameni. Hřeben Vihorlatských vrchů se táhne v délce asi 53 kilometrů, přičemž maximální šířka hřebene činí asi 11 kilometrů.

Vihorlatské vrchy jsou tak jedním z nejdelších, nikoliv však nejrozlehlejších, horských celků Západních Karpat. Z nich však přitom na území Slovenska leží jen část, neboť východní úsek pohorí již leží na území Ukrajiny. Nejkompaktnější částí pohorí je právě střední část - Vihorlat. Její severní svahy jsou narušeny krátkými, ale velice strmými dolinami. Jižní svahy jsou členěny dolinami podstatně delšími. Vihorlatské vrchy se dělí z geologického hlediska na tři samostatné podcelky: Humenské vrchy na západě, masív stratovulkánu Vihorlat v centrální části a další stratovulkán Popriečny v hranice s Ukrajinou. Dále již pokračuje hřeben na území Ukrajiny. Podnebí oblasti je mírné, pouze v nejvyšších polohách chladné. Roční úhrn srážek činí 650 až 850 mm, v nejvyšších polohách až 1 100 mm. Pro mimořádný přírodní potenciál Vihorlatu byla tato oblast v roce 1973 vyhlášena Chráněnou krajinnou oblastí, která je svou plochou 4 500 ha nejmenší CHKO na Slovensku. Nejmenší však nikoliv svým významem.

Zase přší. Jedeme a jedeme. V Jasné je možnost výběru. Můžeme jet na Závadku nebo na Mořské Oko. Po zásahu místního dědy, který nás obdaroval jablky, volíme variantu dvě. Fouká silný protivítr. Jede se úplně blbě. Po dalších kilometrech zastavujeme u restaurace Na Rybníčku. Jarka po průzkumu ohlásila, že jde o hospodu, kde obsluhují a vaří cikáni. Smutné je, že je tu jakási oslava. Jeden cikán z obsluhy nám přišel říct, že bohužel není možné pro nás uvařit. Hm, „For black only“. Ale co, my White jim to děláme taky. Jedeme dál. Pořád fouká protivítr. Po dalších strastiplných kilometrech brzdíme před Poľovníckou Reštauráciou. Po průzkumu jdeme dovnitř. Je to tu pěkné. Dáváme si jídlo. A druhé a palačinky a pivo a přišli nějakí pánové v poněkud podroušeném stavu a přes němčinu se dopracovali k tomu, že jsme češi. A hned největší kamarádi a objednali nám borovičku. No a je to tady. Družba a pití a dobrá nálada a ... No skvělý.

Dig.

Jarka nás na chvilku opouští, jdouc navštívit toaletu, a při pohledu na její od cesty zaběleného a vzdalujícího se pozadí mi automaticky naskočí obraz skákající srnky a jejího bílého zadečku. Vždyť jsme přece v myslivecké restauraci, ne ? ;)))

Hnk.

Dojedly jsme zaplatili a jedeme. Ted' navštívíme Mořské Oko. Je to docela blízko. Nějakých 8 km. Jenomže do kopce a nejhorší je, že protivítr ještě zesílil. Ploužíme se pomalu nahoru a cestou několikrát odpočíváme. Kopec nemá nijak závrtný sklon, ale ten vítr... Nicméně pořád zvolna postupujeme.

Zdá se to být nekonečné. Kolem je šedivo a nepřívětivo. Konečně. Jsme tu – Mořské Oko. Jde o jezírko o rozloze 13 ha, hloubce až 25 m, a vzniklo pádem kusu skály do údolí a přehrazením odtoku potoka Okna. A kromě toho jim tu šíleně fouká. Rychlost větru může dosahovat až 35 km/h.

Dig.

Nebejt tu tak větrno, tak si připadám, jak u moře ☺.

Jrk.

Krásné, ale jedeme pryč. Vracíme se kousek k odbočce, kterou nám poradili místní a ... A krucinál! Ona je tu závora uprostřed mostu. Je zamčená a nejde ji objet. Použijeme tedy násilí. Trochu jsem jim ulomil spodní nástavbu a pak už jsme kola hladce podtáhli.

Dig.

Docela jsme s Hankou koukali, když Dig s takovým klidem ohnul ten železnej spodek závory. Aby to neměl tak jednoduché, po průjezdu jsme na něj vyrukovali s tím, že by bylo dobrý to zase srovnat. Nenechal se vyvést z míry a během minuty vypadala závora skoro jako předtím.

Jrk.

Jedeme někam, kde není civilizace a možná potkáme vlka a medvěda (jak jdou do hospody). Jo, mají to tu pěkné. A je tu dilema. Jet vpravo nebo vlevo? Žádné ukazatele, obě cesty stejně udržované... Volím tu levou. Připadá mi být směrově příhodnější. A tak pomalu jedeme zase do kopce a stmívá se a na malé mýtině stojí domeček. Je to takový srub. Hanka jde na průzkum.

Vrací se s tím, že je zamčený, ale bývá tu prý zvykem dát někam za trám klíč. Jdeme ho hledat. Marně. Po hodině šátrání ve všech možných i nemožných dutinách a skulinách konstatujeme, že jej má nejspíš Jožo, starosta z Višného Dolného. Popojeli jsme ještě kus a našli místočko u malého lomu. Stavíme Doupe „U“ formace, vaříme večeri, Hanka nám čte a v půl jedné zaležáme.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Barhotov	53	1865	42,6	12,5	27-7

Ráno 15.7. pátek

Projelo tudy auto a vzbudilo mě. Ach jo. Cože?! Auto?!

Dig.

Digu, promiň, ale jaký auto? Nezdálo se Ti to? Já spala, jak mrtvá...

Jrk.

Jo, auto! To znamená, že tahle cesta někam vede! Po půl osmé budím ostatní. Velmi pomalu vstáváme, snídáme a balíme.

Přišel jsem na to, že mi nějak chybí vzduch v přední pneumatice. Ale už, krucinál! Oprava duše trvá obligátních 20 minut. Pak se ještě zabývám opravou Jarčiny přední brzdy. A můžeme jet. Hrabeme se do kopce a nějak se mi nezdá směr. Problemskující slunce máme na čtyřiceti minutách. To je špatně. Má být na dvaceti pěti až třiceti. Potíž je v tom, že jinudy to nejde. Možná, že jsme měli zvolit tu příkrou cestu co vedla kolem srubu nahoru. U rozcestníku vzdáleném dva kilometry jsem se dozvěděl, že mám pravdu.

Cesta, po které jedeme, je okružní. Ale moment, je tu ještě žluté značení a to nás vede někam jinam. Mapa nám nepomůže, orientace podle kompasu je nám taky k prdu. Takže

pojedeme po žluté. Už to není tak strašně do kopce, postup se zrychlil. Po dvou kilometrech jsme u dalšího rozcestníku. Jeden z názvů se mi zdá povědomý. Mapu! Jóóó! Mam nás! Tak jo, tudy. Pádíme z kopce. Cestou je spousta zajímavostí. Nakonec podívejte se sami.

Po několika desítkách minut zastavujeme v Ubl'e. Hanka jde do potravin.

Dig.

Na mou naprosto bezelstnou otázku zda mají pečivo, mi paní prodavačka uštědřila velmi nechápavý pohled a pronesla, že pečivo mají pouze v pondělí a ve čtvrtek. No, potěš pán bůh, jak jsem ráda, že tam kde bydlím já je pečivo k dispozici 7 dní v týdnu. Chudáci místní usedlíci. Oni budou ale asi na místní situaci zvyklí a asi by jim přišlo nepatřičné cpát se pečivem denně.

Hnk.

„Tak mé dámy. Cíle Expedice je dosaženo. Jsme v nejvýchodnější vesnici Evropské Unie, kde se ještě domluvíme a umíme si říct o jídlo. Jsme pouhé tři kilometry od Ukrajiny. Jak samy vidíte, je to tu úchvatné... Víte co? Pojedeme domů. Co tady... Rohlíky tu mají málokdy a na to další se raději

neptám.“

A tím začíná návratová anabáze. Takovej Odysseus... ten by se divil... Jedeme úplně prázdnou hlavní okresní silnicí. Je to tu zvlněné, nejede se nejlíp. Je zataženo a fouká protivítr. A hlavně převažuje směr nahoru. Jsme tak vyřízeni, že si musíme dát svačinku. Po ní se zase ploužíme. Po několika kilometrech se terén zlomil a letíme z kopce. A dlouho. A to je dobře. Přijíždíme do Stakčína. Většinu vesnice jsme proletěli a zastavujeme u dolní hospody. Budeme obědvat. Je 15.30. No to teda bylo! Jsme sice polosytí, ale ne najedení. No, pojedeme dál. Za městem je rohová pauza. Ale hlavně jsem přišel na to, že mi celou cestu brzdí přední brzda. Teď už rozumím tomu, že mě kopec z Ubľy vyřídil a že sjezd dolů jsem musel podporovat šlapáním. Oprava proběhla zdárně, obě přítomné jsou už vy... jak říká do sněhu. Jedeme. Za pár okamžiků jsme v Snine. A je tu chvíle pro rozhodování. Nějak se stalo, že podle času máme čtyři dny ztrátu. Tedy je na čase provést zásadnější změnu na trase. Nepojedeme tedy na Pichne a tam na sever, ale dojedeme do Vranova a pak popojedeme vlakem do St. Lubovně. A pak se zase pokusíme držet trasy. Ale nejdříve doplníme zásoby v Bille. Tedy opět musím zdůraznit, že Globalizace budiž pochválena! Pokračujeme v jízdě. V čele formace se usídlila Jarka a přejezdová rychlost se zvedla na 31 km/h. A to trvale. Je letní podvečer, projíždíme jednu vesničku za druhou. Sklon silnice se nemění a po několika desítkách minut jsme v Humenném. Tady se do čela stavím já a vedu nás městem na tu jedinou správnou výpadovku. Naštěstí je toto město velmi jednoduché a tak jsme jej projeli na jeden zátaž a zastavili na kopci nad ním. Trochu si odpočinuli, pokecali s místním bikerem a pustili se dole kopcem. Zase nás vede Jarka a tak letíme podvečerem, muzika z mého zařízení burácí, jede se výborně. V jednom místě je uzavírka. U ní stojí dva hošáci. Zajíždím k nim a ptám se proč to. Řekli, že tam opravují most, ale že my projedem. Tak tedy vzhůru. Měli pravdu. Most je v pokročilém stádiu oprav. A jsme na druhé straně. Zase se rozjíždíme. Stmívá se. Nějak mám dojem, že bychom měli zvolnit a hledat nocleh. Ano, mám pravdu. Dojeli jsme na předměstí Vranova. Až sem jsme nechtěli. Kousek se vracíme a tady je vjezd do lesa. Průzkum hovoří o

použitelnosti s tím, že bude nutné zjednat si průjezd mezi kládami. Hanka to nazvala večerním mikádem.
Dig.

Při pohledu na obrovské kmeny stromů volně poházené a přeložené přes sebe se mi hned vybavil pohled na hru mikado kde cíl hry je sesbírat co nejvíce tyček. Naštěstí v případě kmenů nám stačilo několik jich pouze posunout a tím pádem rozšířit cestu pro průtah našich kol. Ještě že tak, na sbírání kmenů nejsme dostatečně fyzicky vybaveni a nocleh by se tím pádem nekonal ☹ *Hnk.*

Odklidili jsme si z cesty denní produkci místních dřevařských závodů, zabíráme cestu ve prospěch Hell's a stavíme trojdoupě in line. Vaříme večeři a velmi unaveně padáme do komatu. Hanka ani nedojedla večeři.
Dig.

Dvě porce dobrého hostince se svíčkovou vážně nezvládám. To je tak když si někdo poručí uvařit večeři a pak se své porce vzdá, vidí Digu ?

Hnk.

Máme tu velice komfortní nocleh u silnice. Přízemní 1+1 bez štěnic a bez ramínek. Víceméně je nám to jedno. Jsme tak utahaní, že nás uspí snad i troubení nákladáků. Dokonce to zní snad i romanticky...?
Jrk.

Ve dvě hodiny ráno nás budí déšť. Jo, nic jiného jsme nepotřebovali! Pokoušíme se v rámci probuzení co nejrychleji zaplachtovat. Hanka funguje velmi dobře. Zato Jarka. To je krásná ukázka toho, jak to vypadá, když se tělo probudí rychleji než mysl. Někoho takhle vypnutého už jsem dlouho neviděl. Je naprosto nepoužitelná a to i externím řízením. V tomto okamžiku bych jí přisoudil IQ 9. (udrží moč a reaguje na světlo).
Dig.

Tak jo. Zkusím to svěst na náměsíčnost... Nebo že by momentální mentální malátnost?
Jrk.

Natáhli jsme křížové šňůry, přehodili plachty, napnuli a zalezli. Pak Hanka uchopila ešus s nedojedenou večeří a celkem hravě způsobila transfer jeho obsahu do svých útroh. A zase jsme vytuhli. Mnohokrát za zbytek času určeného na spaní mě budí sténání a naříkání. Hanka. Je tak dobítá, že jí bolejí snad i konečky vlasů. Dig.

Nesčetně mě bolely nohy. Spali jsme na mírném kopci. Variantu spánku s hlavou dolů jsem zavrhl hned ale opačná varianta nebyla taky nejlepším. Myslela jsem, že mi nohy musí každou chvíli upadnout. Hnk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vranov n. T	47,5	1651	87	18,4	29-11

Ráno 16.7. sobota

Budíme se před osmou. Snídáme, balíme, jedeme.

Dig.

Po pěti kilometrech průjezdu městem se po jednom dotazu ocitáme na nádraží Vranova nad Topľou. Je tu liduprázdno, nikdo si nás nevídá. Parkujeme a Dig zkoumá, kam že to vlastně chceme jet. Pak s Hankou u pokladny vznáší dotaz na Slovenské dráhy, jestli je možné přenést nás v čase (ušetřit dva dny). D & H jsou zpátky. Jak se dalo čekat, optimální spoj odjel právě před deseti minutami. Nevadí, pojedeme po poledni, ve Spišské Biele budeme kolem šesté hodiny. To nezní špatně. Jenomže nás čekají tři přestupy. Kupujeme lístky, obsazujeme lavičky a odpočíváme. Nějací strojvůdci či co se zajímají o naše kola. Lidé se pomalu houfují. Nakládáme. Pomáhá nám obsluha vlaku. Sedíme a jsme všichni ospalí...

Jrk.

Nakládka proběhla v klidu. Teď se vezem do Prešova. Ve vlaku je nedýchateľno a tak se chodíme chladit k oknu na chodbičce. Krajina venku je kopcovitá, hezky se na to kouká, ale ještě, že se vezeme. V Prešově jsme v 15 hodin. Při vykládce se mi do díla v jednom mimořádně pitomém okamžiku připlétl vlakvedoucí. Výsledek - Odražený sval na stehně, další šrám tamtéž a škrouch nad kotníkem. Na kolech zatím žádné škody. Máme hlad a spoustu času. Takže směr restaurace. Oběd probíhá v klidu. Já jsem s jídlem spokojen. Ne tak s pivem. Nějak mi tady nechutná. Ale pohárem na závěr si napravili reputaci. Jmenuje se to Titanic.

Má to tvar lodičky a nepodařilo se jim to zkazit. Po jídle se vracíme na perón. Nějací cikáni se nešetrně dotkli Jarčina kola. To se okamžitě rozkvíčelo. Cikáni se lekli a o kus ustoupili. Když jsem došel na místo, dušovali se, že oni nic. No jasně svatoušci! Dig.

Nebyla jsem u toho, ale úpění Kryštofa jsem slyšela až na záchod ☹. Jrk.

Nádražní rozhlas oznámil, že náš vlak má 15 minut zpoždění. To je přesně ta doba, po kterou tady měl stát. Tedy se patrně dočkáme toho, že se budou snažit odjet okamžitě. A taky jo. Sotva ohlásili jeho příjezd, už dávali na srozuměnou, že odjíždějí. Tak moment, ještě my! Ale jak? Nějak v soupravě postrádám služební vůz. Dig.

Jak psal Dig, k našemu zděšení tenhle vlak žádnéj hitlák nemá ☹. Blbý ale je, že v celé soupravě není vůbec žádný místo pro kolo, natož pro kola. Vypadá to, že se sem

nevejde ani dětská tříkolka.**Jrk.**

Ujal se nás průvodčí a potvrdil, že nic takového opravdu nemají. A co hůř, vlak je sestaven z vagónů Polských drah PKP. No, to teda potěš hodiny. Prý si máme kola vytáhnout do chodbičky. Musím přiznat, že mě tím dostal. Ale jiná možnost není. Z nádražního rozhlasu zní vyhrožování, že vlak už odjíždí a na nikoho nečeká a vlastně už tu není. Nakládáme. Teda, to je síla. Dvě kola a bagáž máme na plošině a v chodbičce v zadní části posledního vagónu, kterou průvodčí uzamkl a v přední pak moje kolo. Usazujeme se v prvním kupé tak, abychom měli přehled o dění ve voze a čteme si. Zastavujeme v kdekjaké díře. Přesto se zdá, že jedeme na čas. Krajina za oknem není zajímavá. A jsme tu. Plaveč. Na vykládku máme dost času. Pomalu a v klidu jsme vše vyndali na nástupiště, bagáž nastrojili na svá místa, přesunuli se k hale a zkontrolovali škody. Už to začíná. Hanka má rozbité zrcátko. Ach jo. Po pár minutách přijel motorák se dvěma vagónky. Na boku má napsáno Poprad. No a je to. Ještěže nepřestupujeme ještě jednou, to by nám patrně přistavili drezínu. Musím ovšem přiznat, že mi zatrnulo. Nějak nevidím naše tři naložená kola a tenhle dopravní prostředek. Přepřahají. Hanka využila zmatku a odchytila průvodčí patřící k tomuto vlaku. Ta nám otevřela služební oddíl a že jej máme k dispozici, ale musíme zachovat průchodnost. Tak dobrá. Při manévrování na nástupišti se Jarce ulomila nožička u stojanu. Čím dál lépe! Kola jsme po delším úsilí do vláčku přece jen nacpali. Usadili jsme se a za pár minut jedeme. A zase si čteme. Cesta probíhá klidně, neděje se nic mimořádného. A je tu Spišská Belá. Vyndáváme kola, nasazujeme přední bágly a zvolna opouštíme zastávku. Nejedeme daleko. Hanka ohlašuje poruchu brzdových světel u Jarky. Svítěj pořád. Hm, skvělý. Oprava trvá skoro 30 minut. Tak a konečně jedeme. Na konci městečka je otevřená večerka. Tedy doplnění zásob a... Těžký nadstandard - meloun. Naložili jsme nákup a jedeme. Kousek od silnice je nějaká vodní hladina. Jo, tak to je to místo, kde budeme spát. Při zajižďícím manévru Jarka spadla. Dvakrát. Neviděl jsem to. Ona sama mluví o špatném vyvážení kola. K místu, kde parkujeme doléhá poměrně hlasitá hudba. Ano, na protějším břehu plesa začíná diskotéka. Zase jedna z věcí, bez které se neobejdeme. Sedli jsme si na lavičku u břehu a spucovali meloun.

Dig.

A taky dábelské tousty a horu rohlíků. Mňam, mňam.

Hnk.

Pak po průzkumu jsme zaujali postavení „U“ formace, vysekli doupe jak ze žurnálu a začalo pršet. Ne moc, ale furt. Tak jo. Pro dnešek to stačí. Dobrou.

Dig.

Ustláno máme na krásném plácku u borovic. Usíná se nádherně. Říť na tu hudbu. Akorát v noci se na nás občas chodí podívat přiopilí pubertáci... Je nám to putna, zas spíme jak zabítí...

Jrk.Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Spišská Belá	32	1961	10,7	12,6	22-13

ráno 17.7. sobota

Budíme se do krásného dne.

Dig.

No musím opravdu přiznat, že je venku moc hezky, i když z borovic na nás kape voda. Sluníčko je už vysoko na obloze. Jako poslední se budí Hanka a stěžuje si na rezaté mravence, kteří si udělali stezku přes její hlavu.

Jrk.

Měla jsem smůlu, že zrovna má hlava zkrřížila hlavní cestu místních mravenců. Naštěstí moc škody neudělali. Pouze pár pupínků.

Hnk.

Příprava snídaně, balení a odjezd trvá do 12ti hodin. Je střídavě slunečno a pod mrakem. Vyjíždíme na silnici. Nějak to nejede. Pohybujeme se rychlostí 16 km/h a pomaleji. Pokus o rozhejbání skupiny nevyšel.

Dig.

Ani já ani Jarka nemáme dost sil na zrychlení. Jedeme do mírného kopce a před náma v dáli jsou vidět vrcholky Tater. Pohled pěkný ale šlapání tvrdé ;-(

Hnk.

Posunujeme se kopcem nahoru a na horizontu jsou překrásné štíty Tater. Jsou dvě hodiny a my se konečně dostáváme na hlavní silnici vedoucí ke Štrbskému Plesu. Je to tu divně. Nepoznávám to tu. A co hůř neseděj jim tu kilometry. Tři média - mapa, cedule a moje paměť se absolutně neshodují. Naštěstí je to v náš prospěch. Podle cedulí máme před sebou poloviční vzdálenost, než na mapě. Dokonce jedeme i kus dolů. To tu nebylo. Nejspíš jedeme jinudy. Ale mapa... Já tomu prostě nerozumím. Tak pojedeme podle cedulí a uvidíme. Pohybujeme se údolím tvaru V, kolem nás se strměj kopce na všechny strany. Hezky se na to kouká, ale hůř se do toho jede. Zastavujeme ve Starém Smokovci u supermarketu a Jarka s Hankou jdou doplnit zásoby. Kolem je spousta lidí a hlavně čumilů. A těch chytráků, kteří naprosto přesně vědí, co a k čemu na kole máme a při tom melou absolutní nesmysly. Třeba o manometru u kompresoru jsem se doslechl, že jde o měřič napnutí řetězu. Sedím kousek stranou, po očku je sleduju a myslím si svoje. Až do okamžiku, než ke mně přistoupil starší pán a zeptal se mě anglicky, jestli náhodou nepatřím k těm kolům. Řekl jsem mu, že ano a on značně potěšen zahájil konverzaci v německo anglickém jazyce evropským dialektem. Z jeho hovoru jsem pochopil, že je z Německa a také jezdí na kole podobným způsobem. Ale teď' prý je tu s manželkou a ta kolům příliš nefandí, tak přijeli vlakem. Ale stejně si užívá, protože tu objevil cyklopijčovnu a zatímco jeho žena s ostatními hotelovými hosty podnikají výlety elektrickou a auty, on si v klidu objíždí hory na kole. Tváří se spiklenecky a šťastně. Okoukl kola, na nic se neptal a bylo na něm vidět jak se mu zejména technická výbava líbí a jak by to tu nejradši zabalil a jel s námi. Shrnul to do věty: "So, all for good going". Uf to teda je obrat. Ale rozumím. Popřál nám „good luck“, zatvářil se velmi nešťastně, otočil se a pomalu odcházel k nedalekému hotelu. Přišla Jarka a řekla, že mám všeho nechat a jít

pomocť Hance. Přejeť mi mráz po zádech. Okamžitě se mi začaly vybavovat obrázky přeplněných nákupních vozíků a podobných zvěřstev. Kolik a čeho to asi je, když to neunesa sama? Už jsem u ní. Není to tak hrozně. Akorát to nejde pobrat v jednom člověku. Donesli jsme to ke kolům, naložili a zase jedeme. Stoupání pokračuje, vedro nepolevuje. Přibližně každý kilometr zastavujeme a odpočíváme.

A v tomhle rytmu se přibližujeme ke Štrbskému Plesu. Jarku chytilo něco jako lítavá a zmizela za zatáčkou. Já se držím při Hance. Jede pomalu, ztěžka a přemáhá to, že je na pokraji sil. Právě jsme odbočili a k jezeru chybí podle cedulí kilometr. Dig.

Sice jsem nebyla úplně v kondici, ale na to, že se jelo pořád do kopce, se mi jelo celkem v klidu. Těsně před Štrbským Plesem mímám protijedoucí „nadupané“ slovenské cyklisty v outdoorových hadříkách. Vesele se baví. Zdravím je. Po pozdravu ve mně identifikovali holku a slyším je, jak si dobírají kamaráda: „Vidíš ten bicykel, tu babu a tu velkou batohu... Ľ Jrk.

Poslední kopeček a jsme tu. Prostor Štrbského Plesa je dobyt a obsazen! Musím ovšem přiznat, že pomalá jízda s Hankou mě zničila. O to líp se mi teď sedí na lavičce u jezera.

Štrbské Pleso

Štrbské pleso se nachází v nadmořské výšce 1346 m a pyšně se řadí mezi nejznámější a nejnavštěvovanější plesa ve Vysokých Tatrách. Dřívější obyvatelé se živili jako dřevorubci, pastevci, uhlíři a bylinkáři. Z tehdejší doby zůstala zajímavost, že původní Štrbčané chtěli a dokonce se i roku 1860 pokusili vypustit pleso, aby získali pastvinu. Od konce 19. století dochází k umělému zarýbování plesa. Mezi další zajímavosti o Štrbském plese patří skutečnost, že v zimních měsících kdy bylo pleso zamrzlé, tak se na něm lámal led, který díky své čistotě byl dovážěn až do Berlína a Budapešti.

Lázně Štrbské Pleso i celé Vysoké Tatry svým návštěvníkům nabízejí skalnaté štíty, plesa, vodopády, čistý vzduch i jedinečné klima. Díky tomu sem hosté přijíždějí nejen za sportem, ale také za odpočinkem a za zdravím, neboť zdejší střediska jsou známými a vyhledávanými klimatickými lázněmi.

Přírodní klimatické lázně Štrbské Pleso leží ve výšce 1350m nad mořem v západní části Vysokých Tater u nejkrásnější položeného tatranského jezera - Štrbského plesa.

Neopakovatelné vysokohorské přírodní prostředí s čistým ovzduším má léčebné účinky, které jsou srovnatelné s pobytem v Alpách. Právě klimatické podmínky řadí lázně Štrbské Pleso mezi přední klimatické léčebné lázně ve Střední Evropě.

Je to tu trochu jiné než v roce 99. Trochu to tu upravili, osadili lavičkami, opravili fasády hotelů, vyspravili cesty k nim, prostě zkrásnělo to tu.

Odpočinuli jsme si a provedli pěší obhlídku dobytého území. Nebo jinak: obešli jsme jezero kolem dokola a zastavili se u tabule, kde píšou jak se to tu s tou vodou a okolím vlastně má. Tady Hanka objevila, že tu mají šťastné lesy. Dig.

Je to prosté. Místo štátné (lesy) se mi jako lepší jevílo k přečtení šťastné. Jen jsem se trochu divila podle čeho asi určití radost u stromů a lesních zvířat. Čím by se to asi tak měřilo ☺

Hnk.

Tak jo. Je to tu pěkné, ale chtělo by to popojet.

Dig.

Jo, je to tu fakt pěkný, ale maj tu poněkud žravý komáry. Ještěže nejsou větší, nic by z nás nezbylo.

Jrk.

Konkrétně bych rád dojel do Vážce, kde by bylo dobré přespat a ráno pak navštívit místní atrakci – Vážeckou jaskyňu. Ze zdejší vyhlídky je zamýšlený cíl v dohledu. Reálná vzdálenost bude kolem patnácti až dvaceti km. Pozitivní je, že celou cestu pojedeme z kopce nebo po rovině. Tak jedem! Našli jsme tu jedinou nejsprávnější odbočku a pouštíme se dolů. Jsou tu serpentiny, takže se nedá jet moc rychle. Ale může se tu krásně manévrovat. Jsme tu sami, začíná se stmívat. Dole jsem si na palubě přečetl, že maximální rychlost nepřesáhla 64 km/h. Škoda. Být to méně zatáčkovaté, mohlo by se to tu štipat tak kolem 70 – 75 km/h. Už je tma. Teplota klesla na příjemných 22°C. Podle cedulí jsme od cíle 5 km. Jarka se staví do čela a rozjíždí se. Rychlost se ustálila na 31 km/h. Jede se přímo skvostně. Než jsme se stihli unavit, je tu odbočka a Vážec. Zvolňujeme na 12 a zavádím nás až před jeskyni. Nastudovali jsme tabuli s údaji o otevírací době a ceně vstupného. Oboje nám připadá být přijatelné, tak se zabýváme myšlenkou noclehu někde tady. Není to jen tak. Jsme prakticky uprostřed vesnice a kolem se pohybují velmi pochybná individua. No jo, ale kudy a kam. Vybírám cestu pokračující kamsi dál. Fakt se mi to tu nelíbí! Příkaz: „Všichni vše zhasnout, vypnout palubní síť! Chovat se jako na nepřátelském území!“ Přesto jsme neunikli pozornosti zdejší drobtiny. Ukázalo se to však být neškodným. Cesta nás dovedla k posledním domům ve vsi a dál vede jen úvoz podél kopce. A svažuje se. Tak to bude ta správná cesta někam do lesa. Vydáváme se po ní. Hned za zákrutem to přestalo vypadat idylicky. Jsou tu nějaké ruiny tu a tam osvětlené, smrduté a plné řvoucích cikánů. Zamrazilo mě. Vedu nás přímo do slamu. Doufám, že ta cesta nekončí u nějaké té zříceniny. Ale na to je příliš uježděná. A kde by cikáni vzali traktor nebo tak něco? Jedeme dál. Cesta je poseta všelijakými předměty dříve denní potřeby a co hlavně hemží se to tu výkaly. Projeli jsme to a zůstali stát v bývalém lomu. Teda to je puch! Jsem přesvědčen, že jen my tři víme přesně, jak smrdí cikánovo hovno! Rychle pryč odtud. Nikdo si nás nevšiml. To jsem rád. Cesta pokračuje opravdu do lesa. Ale je zatraceně do kopce. Jdu na průzkum.

Dig.

My s Jarkou osaměly. Byly jsme potichu jak myšky a modlily se aby i nadále jsme na tomto děsném místě byly jen my dvě a žádná tmavá tvář se k nám z místního slamu nevypravila. Každá minuta než se vrátil Dig byla zatraceně dlouhá.

Hnk.

Je to pořád zle nahoru, ale to by bylo, abych nenašel místočko pro ty, kteří prošli peklem cikánského hajzlu. Už se mi zdálo, že přejdu celé Tatry, když se konečně ukázalo rozumné místočko. Má se tím na mysli takové, které nebude moc nakloněné (problém), kde bude dost místa pro nás tři a kolečka (další problém) a kam nebude vidět z Cikánova (problém na druhou). Jsem nesmírně šřásten, že jsem ho našel a vracím se pro holky. Kdybych nevěděl, že tam někde určitě jsou, nenašel bych je. Natolik dokonale splynuly s okolím. Beru své přibližovalo a vydávám se s ním vzhůru. Přestože jdu pomalu, jsem na místě první s dost velkým náskokem. Když holky dorvaly kola až ke mně, zavanulo tu cosi příšerného. Nespíš si někdo z nás veze s sebou památku na cikány. Je tma, teď s tím nic neuděláme. V přilehlé zeleni budujeme „účko“ a zalezáme. Je za námi dost náročněj den se strhujícím závěrem tak napapat a dobrou...

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Vážec	54	2026	64	15,2	29-12

ráno 18.7. neděle

Vstáváme v půl osmé a chceme stihnout první prohlídku jeskyní v 9. Snídáme, balíme a jedeme. V noci byl klid a smrad. Opravdu si nás nevšimli. Nebo se štítěj smradu z vlastního hovna? Projeli jsme skládkou a blížíme se k jeskyni. Je 8.52. Kromě nás chtějí na prohlídku ještě dva Češi. Ještěže tak, protože minimální počet návštěvníků jsou čtyři.

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681792

VAŽECKÁ JASKYŇA
032 61 VAŽEC

0002001

Dospelí.....
Deti.....
Študenti.....
Foto.....
Video.....
Mimovstup....

N° 3 50 180 30 18.07.04 09:00 19% 31109

DPH 19% N° 31109

ΣΣ 180

Od 1.5.2004 je platné nové DIČ: SK2020427904

Vážecká jaskyňa

Nachádza sa vo Vážeckom krase na styku Kozích chrbtov s Liptovskou kotlinou, na okraji obce Vážec. Vytvorená je v strednotriasových vápencoch bývalými ponornými vodami Bieleho Váhu. Dĺžka jaskyne je 530 m. Podzemné priestory dekorujú najmä stalaktity, stalagmity a sintrové jazierka. Významné paleontologické nálezisko kostí jaskynného medveda (*Ursus spelaeus*). Vstupná sieň bola tamojším obyvateľom dávno známa. Pokračovanie jaskynných priestorov objavené v roku 1922. Jaskyňu provizórne sprístupnili v roku 1928. Po rekonštrukcii v roku 1954 je sprístupnených 235 m.

Prohlídka je pěkná, jsem spokojen. Tak a teď to přijde. Musíme v době historicky velmi krátké zdolat 50 km abychom stihli ještě Dämenovsku ľadovu jaskyňu. Máme možnosť jen dnes. Zítra je pondělí a to jsou jeskyně uzavřeny. Tak jedem. Najeli jsme na

silnici č. 18, Nasadili přejezdovou rychlost (z kopce i 50, do kopce až 3 km/h)

a zvolna se přibližujeme k Liptovskému Mikuláši. Svítí slunce, je nádherně, teplota se drží kousek pod třicítkou, akorát trochu fouká proti. Je to tu vertikálně zvlněné a tak v rytmu 3 nahoru a 50 dolů pokračujeme v jízdě. Krajina kolem není nijak extra zajímavá, jedeme mezi kopci Nízkých Tater, žádný velký výhled. Projíždíme Liptovský Hrádok. No, to je díra! Vlevo se otevřela dolina v níž je bez ladu a skladu rozházen zdejší průmysl. Kryté pásové dopravníky, zarostlé koleje, šedivé potlučené budovy továren, no socialismus jak vyšitej. Ale silnici mají pěknou. A za pár minut je tu Mikuláš. Liptovský. Od minule si pamatuju průjezd i to jak je praštěný. No a než bys řekl „obuvník“ jsme venku z města a už to pálíme devítkou vstříc jeskyním. Přestože to dneska nějak Jarce nejede, prská, bublá a nadává a co víc povídá cosi o zakončení Expedice, máme výborný mezičas. Dig.

To „nejede“ je teda slabej výraz, mám krizi jak „prase“. Nejede to vůbec, navíc se nemůžu zbavit pocitu, že Diga i Hanka furt jen zdržuju. Neustále na mě někde čekaj. Ale at dělám, co dělám, prostě to nejede a nejede.. ☹ Neustále naznačuju, že končím, jelikož na to nemám. Dig i Hanka jsou k mému úžasu celkem v pohodě a tváře se jako že nic... Jrk.

Možná stihnem jeskyně obě. Ladovou i Slobody. Je horko. Neuvěřitelným způsobem to vyčerpává. Ale jsme dobrý a po přejezdu pěti km závrtnou sedmičkou zastavujeme u zadního traktu hotelu. Necháváme tu kola a zbytek, tedy asi 1km do dálky a 100 m do výšky jdeme pěšky jako všichni ostatní. Dig.

Byla jsem tak vyřízená, že jsem tu chtěla odložit i sebe a to pokud možno na trvalo. Jeskyně ale prostě miluju, takže jsem se nakonec rozhodla přece jenom vyrazit s nima. Rozhodně jsem nelitovala. Prostě nádhera... Jrk.

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681792

DEMÄNOVSKÁ ĽADOVÁ JASKYŇA

031 01 Liptovský Mikuláš

VSTUPENKA 0007923

Dospelí.....	3	130	390
Deti.....			
Študenti.....			
Foto.....			
Video.....			
Mimovstup....			390
		ΣΣ	390

Od 1.5.2004 je platné nové DIČ: SK2020427904

18.07.04 14:00 DPH 19% № 133497

Demänovská ľadová jaskyňa

Nachádza sa v Národnej prírodnej rezervácii Demänovská dolina na území Národného parku Nízke Tatry. Vytvorená je v strednotriasových vápencoch bývalým ponorným tokom Demänovky v troch vývojových úrovniach. Dosahuje dĺžku 1775 m. Ľadová výplň sa vyskytuje v spodných častiach jaskyne. Zastúpený je podlahový ľad, ľadové stĺpy, stalaktity i stalagmity. Nálezisko kostí jaskynného medveďa (*Ursus spelaeus*) a iných stavovcov, ktoré boli v prvej polovici 18. storočia považované za kosti drakov. Jaskyňa je známa oddávna. V rokoch 1719-1723 jaskyňu skúmal J. Buchholtz ml. Množstvo starých nápisov na stenách a zachovaná bohatá literatúra svedčia o veľkom záujme o jaskyňu. Pre verejnosť bola otvorená od 80. rokov minulého storočia. Nanovo sa sprístupnila v rokoch 1950 - 1952 vrátane zavedenia elektrického osvetlenia. V súčasnosti je sprístupnených 650 m.

Opäť se nám prohlídka líbila a zanechala v nás mocný dojem. Akorát rozdííl teplot -1 – 30°C nám opravdu nedělá dobře. Čas: Je krátce po třetí. Tedy máme i tu druhou. Cesta k ní vede, pravda, poněkud do kopce, ale jen dva kilometry. A oba jsou šílené. Je dusno, není se čeho nadechnout. Nicméně v půl čtvrté brzdíme na parkovišti a jdeme opět nahoru do jeskyně. A zase za to chtějí 130 SK. Smluvní ceny zde patrně znamenají, že se poskytovatelé smluvěj na ceně pod kterou nepůjdou. Parchanti! Jdeme na prohlídku.

SPRÁVA SLOVENSKÝCH JASKÝŇ, HODŽOVA 11, 031 01 LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ
príspevková organizácia, DIČ: 681 792/660, IČO: 681792

DEMÄNOVSKÁ JASKYŇA SLOBODY
032 51 Demänovská Dolina

VSTUPENKA

0001996

Dospelí.....	2	130	260
Deti.....			
Študenti....			
Foto.....			
Video.....			
Mimovstup....			
		ΣΣ	260

Od 1.5.2004 je platné nové DIČ: SK2020427904

30 18.07.04 com... 5

16:00

DPH 19%

Nº 195996 N 2

Demänovská jaskyňa Slobody

Nachádza sa v Národnej prírodnej rezervácii Demänovská dolina na území Národného parku Nízke Tatry. Vytvorená je v strednotriasových vápencoch ponorným tokom Demänovky v štyroch vývojových úrovniach, na ktoré ústia strmšie chodby vymodelované bočnými prítokmi. Dĺžka jaskyne je 8 126 m. Z bohatej sintrovej výplne sú unikátne sintrové lekná a iné jazerné formy i excentrické stalaktity. Upútajú mohutné sintrové vodopády a stalagnáty, sférolitické stalaktity a mnohé ďalšie formy stalaktitov i stalagmitov. Objavená suchým ponorom Demänovky v roku 1921. Časť jaskyne sa sprístupnila v roku 1924, horné časti sa prevádzkujú od roku 1933. Dĺžka sprístupneného úseku je 1800 m. V rokoch 1993 - 1998 sa v Štrkových sieňach vykonávali ozdravovacie speleoklimatické pobyty.

Úžasné, ohromné, skvelé. Doporučuji. Akorát Hanka je dojmy přeplněna tak, až se jí z toho neudělalo volno.

Dig.

Já bych řekla, že to bylo spíš mdlo z hladu

Hnk.

Chvilí to rozdechává a pak se vydáváme dolů do Mikuláše najít hospodu a pak pojedeme na Liptovskú Maru na noc. Sotva jsme vjeli na silnici vidím v zrcátku holku na horáku jak neskutečně dře naším směrem. Může svištět tak 35kou. Za ohromného úsilí nás předjela. Otáčím se k holkám s dotazem: "Mám ji vytočit?" "Souhlasná odpověď". Pak už jen zarachotil můj pravý Grip, skočilo mi tam malé kolečko a ne moc důrazně jsem přišlápl pedály. Moje kolo plynule, ale celkem rychle, nabralo rychlost 40 km/h. Mám ji prakticky okamžitě. Pověším se za ní a budu lehce přibržďovat, čímž ji pomocí vzduchového pytle

pořádně zbrdím a ona bude muset makat jako když nás předjížděla a budu ji ničit... Nebudu. Jedu o mnoho rychleji než ona. Předjíždím ji. Aby se nemohla zavěsit ona za mě trochu přišlapuju. Stačilo to na to, abych se začal vzdalovat. V zrcátku vidím výraz znechucení. To jsem ale lotr! To se mi to líbí. Udržuju mezi námi vzdálenost cca 15 m. To je akorát tak aby se při této rychlosti těsně před ní uzavíral vzdušný pytel. To jsem ale mizera! Pochopila. Nejspíš nejede na kole prvně a tyhle figle viditelně zná. Přestala se snažit a poslušně zvětšila vzdálenost na 20 m. Holky se drží asi 30 m za ní. A tak si s ní takhle hraju až jsem zahlédl poutače na hospodu. A hospoda, jak jistě chápete, má teď přednost před jakoukoliv ženskou. Přibrzdil jsem. Dívka za mnou pochopila manévr a triumfálně mě předjela a tvářila se u toho vítězně. Zajíždím k lokálu a krátce po mně i Hanka s Jarkou. Parkujeme a ohlížíme se po jídelním lístku. Mají tu poněkud draho. To snad raději pojedem. Jenomže začíná pršet. Jen drobně. Místní začínají sklízet věci a připravovat se na povodeň. To teda nechápu. Nikde ani mráček. Pravda, dusno je, ale odkud by se vzala voda? I holky chtějí jet dál. Tak jo. Snad téma pár kapkama projedem. Nakonec, je to tu z kopce, skoro bez provozu, do Mikuláše jsou to dva kilometry, jedem!

Dig.

Navic jsme vlastně ani proti menšímu dešti neměli námitek, kola nám smrděla, takže by bylo fajn, když se konečně trochu umyla...
Jrk.

Jen jsme opustili parkoviště a zajeli za zatáčku, kapky se zvětšily a přibýlo jich. Pořád to však není důvod k zastavení a podnikání protidešťových opatření. No a v dalším okamžiku už nemají cenu. Právě jsme projeli vodní stěnou. Ted' už neprší. Leje! Viditelnost se snížila na 30m. Pravdou je, že tam nahoře někdo nejspíš otevřel červený kohoutek, protože padající voda je teplá. Hanka zmizela někde vpředu za vodní clonou. Dig.

Prolétávám vodou a směju se jak blázen. Nikde nikdo, jen voda ze všech stran a viditelnost skoro nulová. Během mžiku nemá člověk ani nitku suchou. Voda má příjemnou teplotu a takhle báječnou přírodní sprchu jsem ještě nezažila. Hnk.

Jedu kousek za Jarkou a přes obrovský rámus, který způsobuje dopadající dešť, si neustále vyměňujeme všelijaké smíchzpůsobující poznámky. Jedna z nich ji málem sestřelila z kola. Pronesl jsem: „... to je totiž kvůli tomu, jak jsme včera vjeli do toho cikánova hovna. Ten tam nahoře už to nemohl čuchat, tak spláchnul...“ Pořád jedeme třicítkou a Jarka viditelně bojuje s myšlenkou zastavit a popadat se za břicho. Ne smích, ale huronský řev nám vydržel až k nájezdu na parkoviště další hospody. Naštěstí byl tlumen rámusem dopadajících kapek. Zajíždíme pod stříšku. Takže ta dívka se se mnou nechtěla honit, ale spěchala domů schovat se před bouřkou. Pokud bydlí někde na kraji města, nejspíš to stihla. My ne. Jsme úplně mokří. A přesně takhle vstupujeme do lokálu. Nikoho náš příchod nezaujal. Posadili jsme se ke stolu. Servírka s výrazem leklé ryby nám přinesla jídelní lístky a jak liknavě přišla tak bleskově odešla. Hm, ani tady není zrovna levno. PRÁSK!!! Zablesklo se, okamžitě zahrmělo až se všechno otrásllo. Ve stejném okamžiku zahasla světla a ztichly motory ventilátorů a mrazáků. No a je po srandě. Předpokládám, že bez elektriky se nebude vařit a výčep skončí přesně ve chvíli, kdy dojde tlak v sudu. Přesto jsme dokončili výběr pokrmů a když se k nám chciplá ryba připloužila, nadiktovali jsme jí co bychom rádi. Zapsala si to a když se táhla pryč, pronesla přes rameno: „No neviem keď neidě elektrina najspieš sa variť nebude.“ Hm, to jsem čekal. Ale co jsem nečekal, že než se doplouží k baru vzdálenému 3m, udělá to blik a elektrina naskočí. Ted' už nemá žádnou výmluvu. Elektrina ještě několikrát vypadla a zase naskočila a pak nám přinesli jídlo. No, za ty prachy žádná sláva. Venku střídavě prší a leje. Ale než nám to přinesli a než jsme to pozřeli, je po dešti. Stmívá se. Teplota spadla na milosrdných

19°C. Tak jedem. Dojeli jsme do centra k Tesku a holky šly na nákup. Když se znovu ukázaly, tlačily poněkud plný vozík. Asi jsem se musel zatvářít velmi kysele, protože hned ke mně přistoupila Hanka, políbila mě a strčila mi do ruky zavřený papírový sáček. Na omak byl teplý a nepravidelný. A uvnitř... Půlka kuřátka! A pěkně ogrilovaného... A prý jen pro mě. Bylo moc dobré a slupnout jej nebyl nejmenší problém. Setmělo se. Trochu mi dělá starosti výjezd z města. Oni si to tu naprosto svévolně přestavěli, čímž způsobili, že si nepamatuju kudy na Liptovskou Maru. S Hankou studuju mapu a cedule a ano, výjezd máme. Ale po několika kilometrech jsem znejistěl a naprosto zcestně odbočil mezi zástavbu. Hanka mě po dvou stovkách metrů přesvědčila, že jedeme blbě. Nojo, tak se vrátíme. Pokračujeme tmou původním směrem. Jo! Přestože je tma, poznávám to tu. Jedeme správně. Až bude příjezd takovým jako úvozem, bude tam odbočka vlevo a to je ono. Neopuštěnější a neklidnější místo na tomhle břehu přehradního jezera. Zase je to tu nějaký divný! Mají tady na pravé straně cosi co je osvětlené... Akvapark! Ale je to tady. Ta odbočka vlevo je ta ona! Odbočujeme. Těsně po dokončení manévru Jarka prudce zabrzdila. Nepátrám po tom proč a taky beru za brzdy. Akorát včas. Před námi vystoupila ze tmy železná závora. Zamčená. Tak tohle by tedy dost bolelo. Lze ji po levé straně objet. Míjíme ji a pohlcuje nás tma za ní. Jenom se mi jede nějak blbě. Špatně se mi řídí, kolo nedrží stabilitu, sakra co to je?! Krucinál bahno! A lepí. Tak to ne! Zastavuju a dál kolo vedu. Nebo lépe, kolo si volí směr dalšího postupu a já poslušně pomocí řídítek udržuju rovnováhu a následuji jej. A jsme tu. Dál to půjde jen s plovacími blánami. Odstavili jsme kola a hurá na průzkum. Plácek na kterém je rovný povrch není pro nocleh díky úplné rozbahnělosti ten nejvhodnější. Použijeme tedy kousek trávníku. Není sice nejrovnější, ale lepší než se válet v bahně. Další průzkum ukázal, že je v přehradě nějak málo vody a je studená. Kromě toho jsou na břehu rozeseti rybáři. Zalezáme. Máme zase postavené „účko“ ale bez plachty. No to zase byl den! Tak pěknou, klidnou noc (za rachotu drtičky na štěrk na protějším břehu).

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Lipt. Mara	56,5	2089	62,5	18,2	31-11

ráno 19.7. pondělí

Budíme se před devátou. Svítí slunce a je vedro. Tedy podmínky maximálně vhodné pro použití Liptovské Mary ke koupání. Zatím se v klidu nasnídáme, dáme sušit věci navlhle během včerejšího podvečera a budeme se válet. To nám jde velmi dobře. Věci na sluníčku pěkně schnou, my odpočíváme a nabíráme síly. Dneska je budeme zatraceně potřebovat. V poledne jsme přecijen vlezli do vody. Teplota jaksi nic moc. Kromě toho jsme si vybrali časový úsek, kdy slunce s celou parádou zalezlo za velký mrak. No ale jsme vykoupání, vyčištění a začínáme balit.

V jednu odjíždíme. Zpočátku jedeme po normální silnici, trochu zvlněné, za sítu a pálení slunce a zatím o nic nejde. Po 12ti km zastavujeme v malebné podhorské vesničce Kvačany. Tady mají obchod, stolky s lavičkami a ledovou říčku. Použili jsme všechno. Obchod na koupení jogurtů a mlíka, stolky a lavičky na jejich sežrání a říčku na celkové ochlazení. Mají tu krásně.

To by se tu sedělo a odpočívalo. Ale to my ne. My se jedeme zničit přechodem Kvačianskej doliny.

Kvačianská dolina

Kvačianska dolina je známá díky Mlýnům nazývanou Oblazy, které se v této překrásné dolině nacházejí. Pokud se rozhodnete navštívit tuto dolinu, tak spatříte typické horské prostředí tohoto regionu. Výlet je vhodný i pro děti. Na cestě Kvačianskou dolinou na Oblazy narazíme na místo, které je označené dřevěnou směrovou tabulkou, která nás zavede až na Oblazy. Až dorazíme na mlýny Oblazy, tak si můžeme odpočinout, či navštívit nedaleké vodopády. Mlýny jsou nyní kompletně zrekonstruované, takže se můžeme pokochat principem těchto jedinečných staveb.

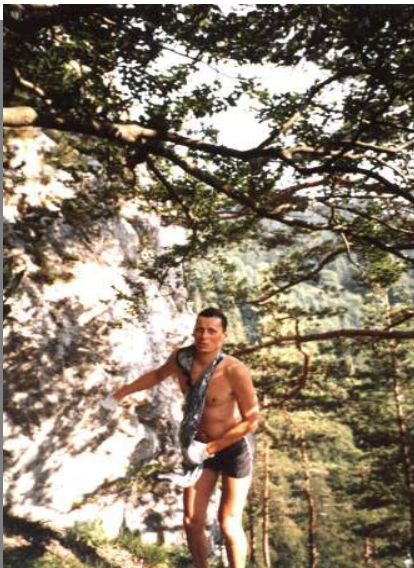
Odjždíme. Po kilometru poklidné jízdy mizí asfalt a cesta začíná stoupat. Zastavili jsme ještě u altánku s cedulemi popisujícími co je dál před námi a co můžeme vidět. Zatáhlo se. Tak to není špatné. Nebude nás ničit slunce a vedro. Vyrážíme vzhůru.

Kus je ještě sjízdný ale pak se rozbitá cesta prudce zvedá a my musíme poprvé strkat kola, protože se nedá jet. Pak je zase kousek sjízdný a zase strkáme a pak už to nejde jinak, než že jeden řídí kolo a druhý jej zezadu mocně dře nahoru. V jedné pauze asi ve třetině výstupu Jarka zjistila, že nemá rukavice. Ani si nevzpomíná, kdy je měla naposled. Přerušujeme výstup a jdeme po svých stopách až dolů k altánku. Nic. Tak se otáčíme a jdeme zase nahoru ke kolům. Jarka prohlédla všechny kapsy a kapsičky ve všech bálech a nenašla. Netváří se moc spokojeně. Vytáhla pak rezervní a pokračujeme ve strašném výstupu.

A zase tlačíme kola ve dvojici a zase chvíli vedeme normálně a odpočíváme a zase ve dvou a je tu vrchol. Ne orgasmus, ale nejvyšší bod stoupání. Ještě jdeme na vyhlídku podívat se jak vysoko jsme to vlastně vylezli.

No, řeknu vám, že dost! Ale už jsme tu, tak snad zase popojedem. Začíná sestup. Je trochu příkrý a poněkud divoký. Jarka po dojezdu říká cosi o naklepaných kotletách. Nebo kýtách? Ted' nevím. Ve vesnici Huty zastavujeme v hospůdce na pivo a Korbáčiky. A na odpočinek před dnešním závěrečným ale zato velmi odporným stoupáním. A začíná pršet. Hodně. A ochladilo se. Radikálně. Z toho plyne, že se musíme nějak zahřát. Vnitřně. Zkusíme to Dámanovkou. To je patrně něco, co nabírají ve slepých ramenech říčky Dámenovky uprostřed Dámenovských jeskyní. A ochucují to kvaplemi. Nebo sintrem? No, v každém případě to nechutná nejhůř. Přestalo pršet, odjíždíme. Kopec je opravdu neobyčejně prudký a dlouhý. V jeho závěru musíme dokonce křížovat abychom se udrželi v sedle.

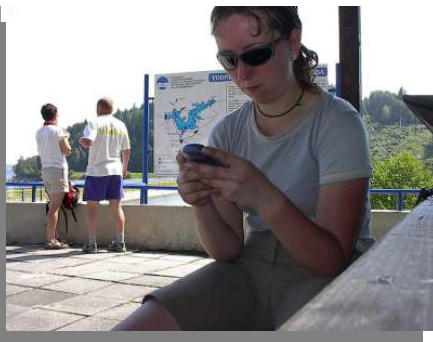

Přijíždíme na hlavní a vysvitlo večerní slunce. Je sedm hodin. Teoreticky bychom měli ještě trochu stoupat a potom celou dobu až na Oravu jet z kopce. Není tomu tak. Zase

klika pro nás - stoupání se nekoná. A tak si pěkně a v pohodě jedeme mezi 30ti a 60ti km/h. Jede se víc než skvěle. Je to krásná odměna za přežení Kvačan a Hút. A je to tady. Máme hlad. Zastavujeme na nějakém poli a vaříme večeři.

Za půl hodiny jsme zase na silnici a pokračujeme ve svižné jízdě. Jenom se nám poněkud setmělo. Držíme přejezdovou formaci, rychlost neklesá pod 25, jede se báječně. Po desáté hodině se dostavuje únava a vyčerpání. Od Oravské přehrady jsme 5 km. Tak

Po odpočinku jedeme podél břehu a hledáme vhodné místo na nákup a válení. To první se podařilo mnohem líp než to druhé. Je tady sice známé letovisko a rekreační pásmo, ale přístup k vodě mizernej a plave tu bordel. Od papírů, lahví, plechovek a petek až po klacky a jiný sajrajt. Po vydatném obědě (kakao, jogurt, jakési ochucené mléko, rohlíky až po pivo) jsme nakonec místečko u vody našli. A tak se tu válíme až do půl šesté.

Pochytali jsme spoustu bronzů a teď popojedem někam na večeri a zalezem. Není to jen tak. Opustili jsme areál přehrady a všude kolem pochcípali psi. Krčmy tu sice mají, ale nevařej. Až po 14ti km a výstupu do brutálního kopce je tu penzión, kde vařej. Dali jsme si výbornou večeri. Trochu nás popohánějí, protože končej v devět a pak jim jede autobus. Dobrá. Venku čekáme až nastoupěj do avizovaného vozidla a jdeme na průzkum. Každý jiným směrem. Výsledek je dost žalostný. Jediná možnost je v mém směru v nějakém lesním domečku. Dobrá. Zabrali jsme ho, upravili na nocleh a zalezáme. To se to krásně leží! Musím však konstatovat, že přes nenáročnost dnešního přejezdu jsem daleko víc zničen, než po normální etapě.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Príslop	46	2165	28	14,6	34-14

ráno 21.7. středa

Probudil jsem se a musím si stoupnout, abych si odpočinul. A jdu se projít. Tedy musím uznat, že přírodu tady mají pěknou. Což sdílí i Hanka, která mě dostihla a taky se prochází. Potkali jsme psa. Štěně. Je skvělé, hravé a zasrané jak jetel. Jsme od něj špinaví až za ušima. Pohráli jsme si a štěně odběhlo směrem k domečku. Co si s ním asi Jarka počne? Pokud ještě spí, bude to fajn budíček. Pomalu se vracíme. Před domkem stojí Jarka a tváří se velmi rozhořčeně.

Dig.

To, štěně, jak to psi dělávají, se totiž někde vyvádělo v lidských výměšcích. Pak se přišlo podívat, kdo se to tam válí a prošlo se po spacácích. Než jsem se stačila probrat a přemluvit ho, že to není dobrý nápad, poťapkalo spacáky spolubydlících a jemně se otřelo i o můj. Fakt už si myslím, že toho smradu už bylo dost ☺.

Jrk.

A tak to bývá. Vytahujeme věci před domek, začínáme balit. Holky se převlékají. Ano a je to tady, přijíždí auto. Je to Slovenská Lesná Stráž. Přijeli pozdě. Slečny jsou již oblečeny. Zastavili, vypnuli motor a vyloženě si vychutnávají, jak rychle a zmateně odklízíme náš herberk z cesty.

Pak melou něco o tom, že máme po sobě uklidit a odjíždějí. Připravujeme snídani. Je deset pryč. V naprostém klidu papáme a pak připravujeme odjezd. Před jedenáctou vyrážíme. První část dnešní etapy je z kopce. Teda ještěže to nejedeme obráceně. To bychom chtěli. Nechávám svého miláčka, ať ukáže, co na tomhle svahu umí. Tak ano, umí. Kamiónu, který jel za námi se nepodařilo mě vůbec dojet. Ba co víc, já jsem mu asi o 300 m ujel. Tak kolikpak jsem to vlastně jel? Kolik?! 69,5? A v místě omezení rychlosti na 40? To potom i ten kamión nejel zrovna podle předpisů. Dig.

Sjezd to byl pěkný. Bohužel obsahoval i prudké zatáčky a proto jsem si netroufala trhat rychlostní rekordy. Na to je tu Dig! Hnk.

Rekord? Ale ne. Jenom se svým železným miláčkem máme rádi, když to odsejpa. Zvlášť pak, když je to zadarmo. A tak nás nechávám jet. Ale zase jen tak rychle, abychom si někde nenamleli čenišek. Ted' to jede velmi pěkně. Však se dole sejdem. Zastavuji u Oravského hradu. Vypadá dost dobře. Holky se nechaly celkem snadno zlákat k návštěvě této památky. Při koupi vstupenek bohužel zjišťuji, že tu ztratíme přes dvě hodiny. Nevadí.

Oravské múzeum P. O. Hviezdoslava v Dolnom Kubíne
Adresa: Hviezdoslavovo nám. 7, 026 01 Dolný Kubín IČO: 361 451 06

ORAVSKÝ HRAD

Oravský Podzámok

VSTUPENKA	Dospelí	Študenti a deti	Deti do 6 rokov	Foto	Video	Voľný vstup
	N					
	3	100				

Σ 300

21.07.2004

0+00 Z-%

N 14683 N 3

Sk 300

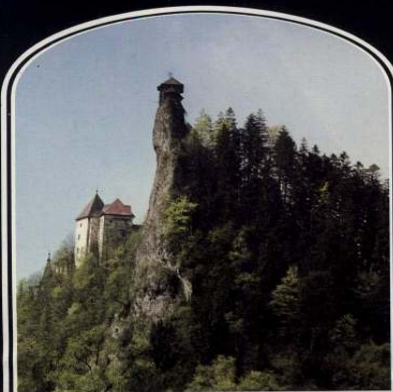
Oravský hrad

Oravský hrad najdeme v obci Oravský Podzámok v blízkosti řeky Orava. Hrad by se dal popsat jako rozsáhlý komplex budov, které byly postaveny od poloviny 13. století až do 17. století, takže je na něm vidět veliké množství architektonických stylů. Hrad se tyčí do výšky 112 metrů a pokud se rozhodnete do této oblasti zavítat, tak by jste měli tento unikátní hrad jistě navštívit. Vznik hradu je spojen s osídlováním severního Slovenska po tatarském v pádě. Mezi nejstarší části hradu patří objekty které se nacházejí v horní a střední části hradu. To, že je hrad překrásný a unikátní dokládají malíři, kterým se hrad stal velice dobrým materiálem pro jejich tvorbu.

Widok na zamek

Orawski zamek od wschodniej strony

Prohlídka stála za to. Pokračujeme v jízdě. Je hrozné vedro, pálí slunce. Navzdory tomu je postup velmi svižný. Jedeme mezi vysokými kopci s lesním porostem. Jeden by řekl krása. Akorát nás našel vítr a fouká proti. Tady v dolině je to dost pakárna. Podél nás teče říčka Orava. A jak tak jedeme, hledáme k ní přístup. Zastavujeme ve Veličné za účelem doplnění tekutin a rohlíkovin.

A jak tak odpočíváme, prochází kolem pomalu a důstojně pohřební průvod, odbočuje na hlavní a odchází směrem odkud jsme my přijeli. Díky tomu se tu utvořila pomalu jedoucí kolona aut řadící se do průvodu. Toho by se jistě zesnulý nenadál, že kromě asi stovky lidí bude mít v průvodu i kamión s uhlím. A když jsme tak u těch úmrtí, stala se ještě jedna drobnost. Během čekání na vstup a potom celé prohlídky hradu se neustále kolem kol chumelil dav zvědavců. A patrně nějaký vtípalík povolil Jarce rychloupínák na předním kole. Naštěstí na to přišla hned po rozjezdu a sjedнала nápravu. Stát se jí to začátkem etapy, tam co jsme letěli tou šedesátkou, no nevím. Vlastně vím. Dig.

Já nevím, co proti mně ty lidi mají? Dokonce se snažím už ani moc nahlas nesmát. Ne vážně, tady už přestává veškerá sranda... ☺ Jrk.

Ale nechme toho. Pojedeme dál. Pořád je šílené vedro a tak hledáme přístup k vodě. Projíždíme krásnou dolinou, kde kromě silnice vedou i koleje a teče Orava. Svahy jsou zalesněné a velmi příkré. Místy se lesu nepodařilo obalit skálu a tak tu ční volně do prostoru. To celé v táhlých zákrutech. Je to moc hezké. Jen k té vodě se nedá dostat. Břehy těsně u vody jsou zarostlé ostnatým zeleným sajrajtem dosahujícím do metrové výšky. Je to neprůchodné. A tak se ploužíme vedrem až do místa, kde opravují říční navigaci. Kvůli tomu rozebrali kus opěrné zdi a udělali si nájezd až k vodě. Využíváme toho a zajíždíme dolů. Já se převlékám do koupacího oděvu a řítím se ochladit do proudu řeky. Je to tu poněkud bahnité, ale nevádí. Podstatné je, že když se po krk ponořím, chladí to. A navíc využívám proudu a vozím se. Holky cosi podnikají na břehu ve stínu stromů a voda je viditelně neláká. Ano, po dvaceti minutách už mám provozní teplotu a tak ukončuji koupání. Už vím co to holky podnikají. Zase žerou! Dig.

S Jarkou vedeme debatu o hladomoru. Jarka vypráví jak četla, že někde jedí i hlínu. To nám pak naše konzervy chutnají jako božská mana. Hnk.

Přidávám se k nim a když pak slunce zalezlo za kopec vydali jsme se na další pouť. Nebylo to jen tak. Sjet sem nebyl žádnéj kumšt. Ale jak teď' odtud? Nájezd je hodně příkrý, dlouhý asi dvacet metrů, tvořen je velkými, středními i malými kameny, uježděn těžkou technikou a posypán jemným štěrkem a kamínky. Zkrátka sil pro vytlačení kol nahoru máme dost, ale kloužou nám boty. Pokouším se holky naučit, jak z takovéhle situace, ale vzdávám to. Raději jsem jim pomohl strkat. A jsme na silnici a pádíme dál. Je pěkný podvečer, svištíme rychlostmi nad 25km/h, jede se báječně. A jak tak jedeme, máme vlevo parkoviště. A na něm hromada melounů, stolek s váhou a nějaký nešťastník na to všechno dohlízející. Zajíždíme tam a po velmi krátkém vybírání kupujeme tu nejmenší zelenou kulatost ze všech přítomných. Přesto asi dost papal, protože váží osm kilo. Nakládám jej k sobě na horní nástavbu a popojíždíme kousek dál, kde jsme zašití na malé loučce. Bylo by to ideální místo pro nocleh. Vadí nám tu dvě věci: hluk ze silnice a ukrutný rambajs z hlavního, jediného a velmi frekventovaného hlavního železničního tahu ze Žiliny do Košic. V klidu jsme se posadili a v rytmu rachotu kol projíždějících vlaků jsme se pustili do melouna. Jarka svou třetinu spořádala s obdivuhodnou bravurou a neuvěřitelně rychle. Já si dávám na čas. Byl dobrý a my bychom sebou měli hnout, protože tady v okolí je to blbý s noclehama. Tak zase na cestu. Jede se dobře. Držíme se kolem 23 km/h. Protivítr má na práci asi něco jiného a na nás naštěstí nemá čas. Blížíme se k městu. Podle cedulí je to Martin. Podle pohledu je toto město tvořeno paneláky. Hrůza pohledět. Přijíždíme na předměstí a Jarka mě pouští dopředu. Patrně chce vyzkoušet moji sklerózu. Pravdou je, že si průjezd nějak nemůžu vybavit. Nevadí, pojedeme podle cedulí. Akorát vím, že se zajíždělo někam dolů pod dálniční rampu a pokračovalo se vpravo. JO! Už vím. Tak vpředmež. Akorát mi pořád dělá starosti nocleh. Kromě silnice, kolejí a řeky Váh je tu ještě pole a kamenolom. Je mi líto. Fakt si nepamatuju kam jsme to v roce 99 zalezli na noc. A tak volím zde toto místo. Oproti loučce, kde jsme zbodli melouna, je tady ještě

zmíněný kamenolom. Jak se později ukázalo s nepřetržitým provozem. Ted' je nám to dost jedno. Připravujeme si večeri a zase žereme. Tentokrát jak nezavření. A jsme unavení a tak po kapitolce z knihy Harém upadáme do spánku a snění... Dig.

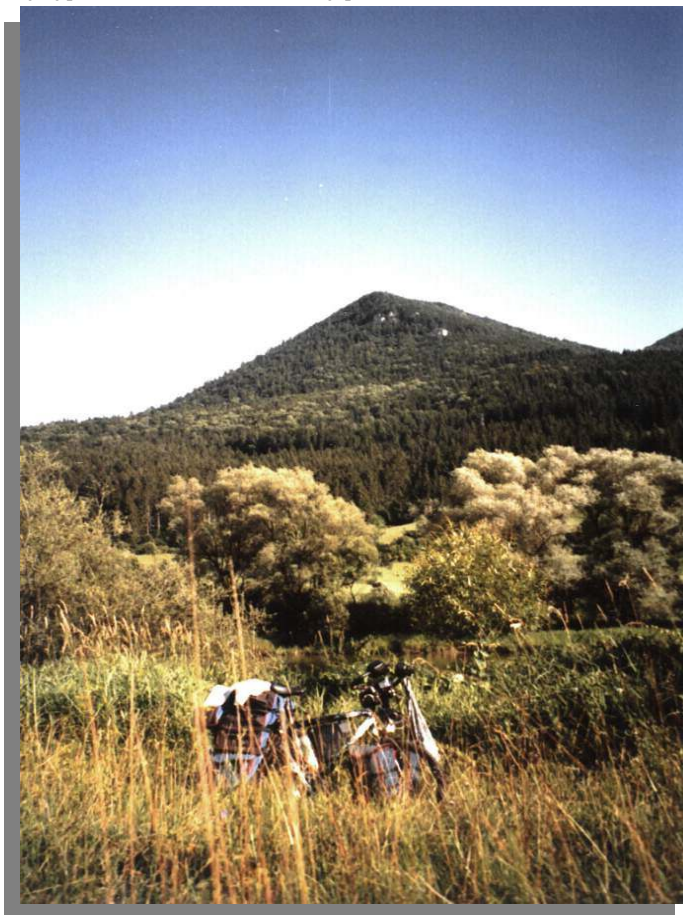
Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Šárkin Dvor	69,5	2223	58	20,5	37-15

ráno 22.7. čtvrtek

Noc byla akusticky šílená. Vlaky, auta a fárání. Zjistili jsme, že kousek za nocležistěm ještě ke všemu teče nějaká stoka. Ta kapalina odporně smrdí. Zřejmě musíme být šílení. My se tomu všemu smějem... Jrk.

Kromě toho tady nemají nejrovnější. Dobře, jinak. Nepodařilo se mi se ergonomicky vypořádat s boulemi a kameny pod ležákem.

Výsledek je naprosté rozlámání (neplést s nalámáním!) mého ubohého chatrného a zničeného těla. Vyšlo sluníčko a začalo nemilosrdně pálit. Dáváme sušit spacáky, štít, a vůbec všechno, co v noci stihlo zvlhnout. Pro jistotu totiž bylo takové vlhko, že by stačilo tlesknout a voda ve vzduchu by se okamžitě změnila na déšť. Posnídali jsme, ležíme, odpočíváme, Hanka nám čte. To je idylka. Válíme se do jedenácti. Pak zvolna balíme a vydáváme se na poslední kilometry letošní Expedice. Že Vám to poněkud neštymuje? No, není divu. Touto dobou bychom měli být někde u Pardubic. Jenomže se nezadařilo. Nejspíš chybou ve výpočtu při úpravě trasy, ale hlavně díky vedru jsme někde ztratili čtyři přejezdové dny. No a tak nezbývá než dojet do nějakého většího města s nádražím, vecpat se do vlaku a mazat domů. Město, které splňuje dříve zmíněné parametry je Žilina. Nijak nespěcháme. Do města je to 14 km. Je strašné vedro. Ještě jsem se namočil ve zdejším potůčku a už jsme na silnici a celkem svižně uháníme v blíž. Vedle nás teče Váh a po něm plují vory a na nich turisté. To teda musí být zábava! Projíždíme pod hradem Strečno. I on musel být ve své době velkolepý.

Hrad Strečno

Zříceniny hradu Strečno najdeme nad obcí Strečno, která je známá jako archeologická lokalita. Vnitřní část gotického hradu byla vybudována ve 14. století a to na základech původního hradu a první zmínka pochází z doby, kdy byl hrad střediskem feudálního panství. Opevnění hradu Strečno pochází až ze 16. století, takže je postaveno v renesančním stylu. Počátkem 15. století se dostal do vlastnictví královny Barboře. V 17. století byl hrad využíván Thokolpovými povstalci jako dobrý úkryt. Roku 1698 vojska Leopolda I. zbourali venkovní opevnění a zničili hradní budovy. Turisté nemusí být ale zklamáni, protože v současné době proběhla velká rekonstrukce hradu a nyní je hrad Strečno přístupný veřejnosti.

Oproti jiným podobným má tu výhodu nebo nevýhodu, že leží na hlavní spojnici Žiliny s okolím a je tedy turistům snadno přístupný. Je jich tu opravdu hodně. Už je vidět Žilina. Ale podle cedulí je ještě pět kilometrů daleko. Naštěstí už jen z kopce a po rovině. Je ale ohromné vedro. Na sluníčku takové, že mi na palubě zčernaly displeje. Tedy bude kolem čtyřiceti. A mám dojem, že při vjezdu do města teplota ještě vzrostla. Průjezd městem si pamatuju a kde je nádraží taky vím. Za pár minut jsme u něj. Holky jdou zjistit a zajistit převoz do Prahy. Zařídily to tak, že odjezd bude v 19.52, přestup v Českém Těšíně a pak přímo do Prahy. A navíc to nakombinovaly tak, že ušetřily 600 korun na osobu. BRAVO!

Dig.

Bez dobré rady slovenské paní pokladní by žádná úspora nebyla. Na Slovensku mají totiž skupinovou slevu až od 4 osob. U nás už od dvou. Takže za draho dojet za hranice a tam koupit s velmi výraznou slevou další jízdenku až do matičky Prahy. Zdržení na přestup cca 2 hodiny.

Hnk.

Ted' je ale hrozně horko a není kam před ním utéct. Uděláme to takhle: Nejdříve se vrátíme k Tesco, tam koupíme nějaké jídlo do vlaku, jídlo na svačinu a pití. Spoustu pití. A potom zajedeme někam k Váhu a budeme se koupat a válet a odpočívát a papat a... A jak řekli, tak udělali. Nakoupeno máme, u řeky taky jsme, místo pro válení je taky připraveno,

tak hurá do vody!... PRRRRR!!! Pomalu! Je to ledový! Ale jo, příjemný.

A tak se zase válíme, Hanka nám čte, je horko, koupeme se a tak pořád až do večera. Naposledy balíme a přesunujeme se k nádraží. Slunce už nesvítí a je dusno. Na obzoru se formují mraky. Snad tady nakonec ještě nezmokneme! Urychleně se vracíme ke zdejšímu železničnímu uzlu. Už jsme v nádražní hale a čekáme na náš spoj. Přijel na čas. Jenom nám v cestě k němu překáží rychlík na Bratislavu stojící na prvním nástupišti. Je tak dlouhý, že cloní přejezdy k dalším nástupištím. My potřebujeme na druhé. Táhnout naše kamióny podchodem je naprosto nemyslitelné. Zase máme kliku. Rychlík má o vagón míň, než je potřeba k zatarasení i posledního přejezdu. Použili jsme jej a po vysilujícím běhu po peróně jsme u služebního vozu. Do toho všeho začíná pršet. Nakládáme kola za přispění vlakvedoucího. Zajímali jsme ho a když jsem pochválil Slovensko řekl, že se mu zrovna porouchala mašinka na vydávání jízdenek a nechal naše kola jet zadarmo. Usadili jsme se v kupé a po nějaké chvíli se nechali unášet směr Čechy. Sedí a jede se báječně. Jenom se mi nelíbí, že tím vlastně končí dobrodružství. Sledujeme lijákem zkrápěnou krajinu za oknem, povídáme si, Hanka nám čte a najednou je tu Čadca. A těsně po odjezdu z nádraží přicházejí čeští celníci, koukají nám do pasů, pokyvují hlavou a odcházejí. Krátce po nich totéž dělají jejich Sloveňští kolegové. Já teda nevím, ale pořád mi tohle blbnutí připadá jako mimořádně pitomej vtíp. Ne že bych Slováky kdovíjak miloval, ale vyrostl jsem ve federativně uspořádaném dvojstátí a pořád mi to rozdělení nějak nejde pod nos. A zejména teď je to podivné, když jsou obě země v EU... Celníci jsou pryč, brzy budeme vystupovat. Venku už neprší. A jsme tu. Český Těšín.

Tady máme dvě hodiny pauzu. Vyložili jsme kola a co teď? Mně se nikam nechce. Jarka chvíli šmejdlá po hale a pak se vrací s tím, že je tu úschovna, kam dáme kola a půjdeme do města. Tak jo. Provedeno, odcházíme. Nějak ale nenacházím nic co by bylo k podívání. Možná to dělá tma, ale zase na druhou stranu městské osvětlení... Vybíráme náhodný směr. Najednou jsme si všimli, že jdeme s davem. Dig.

Když už jsme byli v Českém Těšíně, tak přece nebudeme čekat na nádraží. Původní Expedice měla zahrnovat taky Polsko. Já chci do Polska! Nikam se jim nechtělo, zvlášť Dig vypadal, že nepůjde ani za odměnu. Nakonec se ale nechali přemluvit. Jdem ven. Ten dav nás dovedl až na celnici. Ještěže máme s sebou pasy. Šup a jsme v Polsku. Moje první návštěva. Teda nic moc. Navíc nemáme čas, takže se po chvílce obracíme. Na celnici chci razítko. Celník na mě kouká, jak na nějakou genetickou odchylku. Tak nic. Vracíme se zpět.

Jrk.

A jsme zpět na nádraží. Vyzvedli jsme kola, dopravili je na nástupiště a za pár okamžiků přijel vlak. Naložili jsme, nastoupili a příští stanice Praha. Oproti očekávání máme celé jedno kupé pro sebe. Udělali jsme si pohodlí, připravili spoustu mňamek ke konzumaci, odbrzdili láhev vína koupeného speciálně pro tuto příležitost, povídali si, tropili žertíky a postupně uvadli a pospávali. Tedy žádné velké pohodlí. Mám pocit, že se to dá směle srovnat s poslední nocí v doupěti, kdy jsem se nedohodl s podložím o rozmístění hrbolů. Projíždíme mnohá nádraží, v některých i zastavujeme. Nikdo nás neotravuje, začíná svítat. A to už je Praha. Přijíždíme na nádraží. Hlavní. Vlak tu končí takže máme spoustu času vyložit kola a všechn herberk, pak z toho na nástupišti sjednotit něco co dokáže bez větších potíží zdolat poslední dva km k Jeskyni. Opravdu nespěcháme. Je dost brzo a jen doufám, že nás do Jeskyně v tuhle nekřesťanskou hodinu pustějí. Je půl šesté.

Po dvaceti minutách pomalu opouštíme nádraží. Jedeme přes křižovatku U Bulhara na Žižkov, Husitskou nahoru. Po všech těch kopcích, co máme za sebou mi připadá, že jedu po rovině. Odbočujeme ke škole a brzdíme před vchodem. Probudit ostrahu našťestí není nijak velký problém. Zajíždíme do Jeskyně, parkujeme, z bágů vyndáváme vše, co by mohlo podlehnout zkáze a tím vlastně končí Expedice 2004. A zase

to nikoho nezajímá. Já se snad té slavobrány, davu kolem silnice, mávátek, třepetalek a vlaječek nedočkám! Dig.

Digu nebreč! Mi Ti ty polonahý mažoretky příště zkusíme někde objednat... Jrk.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	37	2255	32	21,5	37-12

Celková technická data:

Tři nevzdávající se...:Jarka, Hanka a Dig

Účast

Oficiálně priznaná
kilometráž

1200 km

Příště

Prázdniny

Body přenocování		
Praha Žižkov	Muránský hrad	Spišská Belá
Velké Leváre	Dlhá Ves	Vážec
Plav. Štvrtok	Hatiny	Lipt. Mara
Tvrdošovce	Koš. Klenčov	Štefánov n. O.
N. Dědina	Michalovce	Príslop
Zvolen	Brahotov	Šárkin Dvor
Vrch Slatina	Vranov n. T.	Praha Žižkov

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (Ann), Dig (Dig), Dominik (Dmk), Hanka (Hnk), Jarda (Jrd), Jarka (Jrk), Lenka (Lnk), Majka (Maj), Marcela (Mcl), Michal (Msh), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Přehled technických dat

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1055	0	0	24
Velké Leváre	42	1135	50,8	18	24-9
Plav.Štvrtok	33,5	1219	84	17,2	32-12
Tvrdošovce	34	1308	88	20,1	36-16
N.Dědina	36,5	1371	63	15,1	38-12
Zvolen	53	1446	75	13,5	37-13
Vrch Slatina	46,5	1490	44	11,6	38-10
Muránský hrad	61	1569	79	13,4	35-11
Dlhá Ves	63	1637	68	15,2	36-11
Hatiny	63	1717	80	18,1	34-11
Koš. Klenčov	54	1778	60,8	15,5	35-9
Michalovce	62	1822	44	17,7	34-10
Barhotov	53	1865	42,6	12,5	27-7
Vranov n. T	47,5	1651	87	18,4	29-11
Spišská Belá	32	1961	10,7	12,6	22-13
Vážec	54	2026	64	15,2	29-12
Lipt. Mara	56,5	2089	62,5	18,2	31-11
Štefánov n.O	69,5	2137	48	15,5	32-12
Príslop	46	2165	28	14,6	34-14
Šárkin Dvor	69,5	2223	58	20,5	37-15
Praha	37	2255	32	21,5	37-12

Obrazová příloha

pod Děvínem...

My na třešních, naše kolečka oddaně čekají.

Úzkorozchodka u Brezna.

Vstupní brána do Muráňského hradu.

Malý lom – naše nocležiště na Vihorlatu.

Na kopci nad Humenným.

„Mikádo“ u Vranova n.T.

socialistická nádhera na nádraží v Prešově.

Podtatří.

Poučení před přechodem Kvačianské Doliny.

Dopravca si pre kontrolné účely vyhradzuje právo vymeniť pôvodný za náhradný cestovný doklad (PPTŽ čl. 2 a 11).

56	Zelezničná spoločnosť a.s.	JE 0960976	JE 0960976	Vydajňa	Vranov n. Topľou
CESTOVNÝ LÍSTOK					0346
Číslo	0970346140829103	Počet osôb	Trieda		16.07.04 10:40
Platí od	16.07.04 do 17.07.04	1	2. tr.		
OBYČAJNÝ					
Z	Vranov n. Topľou		Typ		Os
Do	Spišská Belá zastávka		Názov		
Cez	Prešov Plaveč				
Odchod	 30				
Číslo					
miest					
Kupé					
		km	140	Sk	=170.00
				Zaplatené celkom	Spôsob platby
					Hotovosť
ZSSK	0 735 2 4290 00		XI/03		

[illegible][illegible][illegible]

NILIS-Lesko Ntlan
IDDPHSHK102793423
RESTFAR_40SICIA
KD ZW650776833004
04#8XZ1 15/07/04
14:39 083LJAD
2X 820.0
CICA I 40.0
POLSKY-I 15.0
JED_NA 18.I
CELON BEZ DPH 110.5
CELON 139.1
ZAHITEVA CIASITA
DPH I 165.5
DPH IX 25.4
CELON 165.5
FATBA 165.5
I-LO133749973
SFI-STRAANDI-A7

MUSKIE S. Costa	
Ans. K. Starob	
KAR-1582/21, Lk	
Z.L.: 206/2002	
0030 18/07/04	
1916 CSELH006	
* MEPLARY EOLIANSE	
Mini pizza	48.00
2X	822.00
Budvar 0.5	44.00
CELKOM SZ OFI	
	89.00
CELKOM	89.00
PLANETA	89.00
DIC-1620428692	
UAG5636204286920002	

[illegible][illegible][illegible]

54 W0059-709 021220 Vyšehrad Praha-Seichoř P5
 0Z 021220 8D, a a
 SONE +
 S1CovA Os, Sp, R, Ex
 Osob 5 Třída 2 Km
 Z
 Do
 Přes
 Saxba DPH 5X
 Max. 2 osoby 15+ (dospělí)
 Platnost od 03.07.04 do: 24:00 hod.,
 včetně vybrané sítě v Německu
 Sleva x % Druh Kč 360,00
 11-1
 03.07.2004
 11-1

To je peněz, to je peněz...

© Hell's Tour_{plus} 2004
Dig & Jrk & Hnk
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz